

petre cichardan • *PREZENTUL NETREBNIC...* • intol press 2026

9 786068 701509

ISBN 978-606-8701-50-9

Prezentul netrebnic...

Petre Cichirdan

Prezentul netrebnic...

**Editura Intol Press
Râmnicu Vâlcea, 2026**

Tehnoredactare: Simona Maria KIS
Coperta: Ana Maria LAZĂR
Corectura: Leontina CICHIRDAN

Tablouri: pictură și sculptură de
Petre Cichirdan

Coperta 1 - *Proorocul Ilie și 450 de
idoli ai lui Bal*, ulei, lemn, 20 X 50 X 4
cm, 2005.

Coperta 1 interior - *Ursitoarele*, lemn
de tei, Diam. 25 X 120 cm, 1968.

Coperta 4 interior - *El și Ea*, lemn de
fag, 110 X 25 X 4 cm, 1990.

Coperta 4 - *Sodoma și Gomora*, ulei,
lemn, 20 X 50 X 4 cm, 2005

CIP nr. 12683/ 20.07.2026

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

CICHIRDAN, PETRE

Prezentul netrebnic... / Petre Cichirdan. -
Râmnicu Vâlcea : Intol Press, 2026
ISBN 978-606-8701-50-9

821.135.1

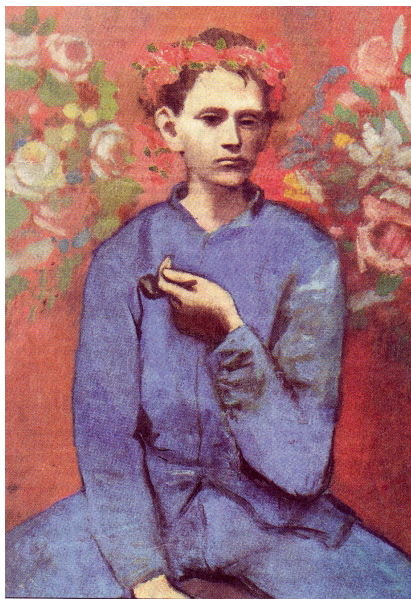
**Tipografia Hoffman, județul Olt,
august 2026 în 100 de exemplare-
Ediția 1**

**Copyright © 2026 Editura Intol Press din
cadru SC INTOL SRL, str. Calea lui Traian
169, bl. 5, sc. E, ap. 3. Tel. 0250 736615,
0746029824, Reg. Comerțului J38/442/93**

„PREZENTUL NETREBNIC” DE LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI XX ... CÂND S-A FABRICAT MODERNISMUL

(În loc de Cuvânt înainte)

Înainte de a crea cubismul și de a
fi alături de dodecafonismul lui Ar-
nold Schönberg, Pablo Picasso a pic-
tat „Băiatul cu pipă” (1905) și după

15 ani de modernism a pictat-o pe „Domnișoara Olga” - balerina Olga Khokhlova (soție din 1918) din cadrul trupei *Baletelor Ruse* condusă de Serghei Diaghilev...

Două expresii excepționale ale modernității în arta plastică a sec. XX

FÂNTÂNA ALBĂ

Fântână Albă, Fântână Neagră
Negru Altar, Fântână Sacră
astăzi seacă, gri cenușiu
pe tarlaua din ceruri.

Nori abătuți, albi și negri,
și roșii, bici de foc,
nenoroc, Ilie proroc
spaimă a luminii.

Căruță în flăcări, brazdă pe Cer,
flacăra a rușinii, măiastră pasăre
a morții pe Coloanele
Cruci din cimitire.

Cruce cu cuc, cruce bucluc,
car mortuar, patrafir stegar,
corn alertat
Dumnezeu supărat,
Ilie înspăimântat
nu de ce vede, nu de ce aude,
de eroism personal,
cu spada și mâna
zdrobind de mal
patru sute cincizeci
de proroci de-ai lui Ball...

La Muntele Carmel sacrificați
și aruncați în torentul Chison,
râu mai mic decât Siret...

Biet și șiret, dar ce vede
și aude acum Sfântul Ilie?...

Amestecături de carne de bou
și de om, nisip și cal...
Eli, Eli, Lama Sabachthani!
la Fântâna Albă, jelește într-una
și om și bou, și cal!

Au venit prorocii trimiși
de Scorpia Roșie
cu mitraliere, cu tunuri,
rafale după rafale, plumbi topiți
în Sfinți adevărați, prooroci adevărați
preoți și frați;
lei de Daniel înfrunțați, învăpăiați,
tigrii și lupi vărğați
în amestec de praf
și sânge de copii nebotezați...

Voci și vaiete
și urlete, parcă de clopote...
Urlete răgușite, șuiurat de nisipuri
biciuind ochi bulbucăți
Și guri însetate, ochi și minți
și frați, mai ales dinți
copii și părinți, vecini și frați
bătrâni mitraliați, Dumnezeu
s-a ferecat, lacăt la gură la cer
rai vândut și revândut
lui Kalașnicoav și Molotov,
guri de pământ, dinți de lut,
ploaie de gloanțe dinspre Siret
înspre Fântâna acum Neagră
și până mai ieri
spunându-i-se Albă.

Și suindu-se aceste rafale
înspre cer, și înspre Dumnezeu
ascuns, căci pe pământ
a venit Dracul!

Dumnezeu închis între ceruri
și ascuns
pe pământ a trimis
corbii și ciorile pentru ospățul
cu carne și vin, din iadul
Fântânii care a luat foc...

Resturi de cai, resturi de copii,
mame și tați, bătrâni și frați,
Ilie îmbătat cu apă
într-un nor a intrat...
și n-a mai dat ploaie
și totul s-a uscat...

Apă de spălat
puhoaie de morți
... zoaie!

Și Moise punându-și
cenușă în cap,
și Iisus reîntors pe cruce,
atârând ca un om spânzurat
nu în funii,
ci bătut în trei piroane...

Al patrulea cui neterminat
de fierarul rom
și cetățean roman,
din cetatea Ierusalimului
cuiul înroșit și blestemat,

în cele patru zări a fugit...
Călăuză și flacăra
rămânând în lumea
fierarilor și țiganilor...

Sus, sus de tot, pe cruce
steaua cu cinci colțuri a răsărit
și râde ca o pasăre a morții...
una creată de Brâncuși...
al nostru!

Copiii străzii fiind și ei bătuți
cu piroane pe spatele crucii
să-i ție de urât lui Iisus...
Christos mai întâi
și mai apoi Toschris.

Omul sferă, omul planetă,
legumă și fructă,
omul nedumnezeu,
Omul care îl are
pe Dumnezeu în el.

Cel ascuns și plecat...
Întors cu fața la Dracu
a lăsat locul gol
și alți dumnezei
au umplut golul,
Salină cu apă,
a pământului soartă
fiindu-i Scorpiei dată;
Fântână nu Albă, ci Neagră,
soartă pecetluită cu mii de gloanțe
pentru cei care erau cândva de la
Fântâna Dalbă...

Flămândă și goală pe dinăuntru,
scursoare născută
din jaf și din crimă
și nu izvor de apă curată
așa cum era odată
pentru că Dumnezeu a uitat-o
atunci când a plecat
și nu a privit în urmă...

Și smoală a plouat
și foc și pulbere, să ardă tot!
...dinspre Siret înspre Prut
noua Hiroșimă
Sodoma și Gomora.

„Bucovină plai cu flori
Unde sunt ai tăi feciori?
Au plecat în altă țară,
Dar se-ntorc la primăvară”
*Câte primăveri au fost
Înapoi nu s-au întors...**

...Dumnezeule ce deltă uscată
s-a întâmplat, a rezultat
între Siret și Prut
și între Nistru și iarăși Prut
Basarabia a dispărut
în martie 1944.

Și de-atunci
an de an, în martie,
nu se mai aude cântecul de cuc
ci marșul funebru de Wagner!...

Uuu, uuu, urlă Oltul
care sparge munții

și curge prin văi, strâmtori și chei
 în armonii și strigăte
 glasuri de lupi se aud
 urcând tot mai sus,
înapoi pe Olt, înapoi peste munți
 la Fântâna Albă, acum Neagră
 unde noaptea s-a lăsat peste
 sângele amestecat cu praf...

Amestec și pastă din degete
și urme de mâini cu urme de cal,
 urme de capre și oameni
 Bătrâni, femei și bărbați,
ce zi Doamne! natură moartă
 iarbă și lut, natură moartă
 cu flori și copite de cal...
 între mâini de copii.

Guernica! am strigat intrigat
și am înțeles că arta a murit,
 sugrumată.

Prin întunericul negru și dens
 de la Fântâna Albă,
 Fântână Neagră
sclipesc doar ochii Morții
avidă de copii, și de femei,
 și de bătrâni, și de preoți,
 și de animalele blânde...
Avidă de tot ce este bun
și nu este rău pe aceste plaiuri,
Pe aceste viroage pe care curg lacrimi
 în loc să curgă puhoaie.

Animalele bolnave îngrozite

de frică care trag la căruța Scorpiei
Roșii - fără rușine și frică
care nu ochesc să tragă în javre
și șobolani...ci mai degrabă pentru a
repetă legea fiilor lui Adam...

Au pus Kalașnikovul și Molotovul
la răscruci de vânturi,
vânat abject și simultan
să-i împuște pe urmașii
lui Cain și Abel,
pe urmașii lui Adam!

*

...Au, Dumnezeu cel bun,
și cel rău,
ce-ai făcut cu românii tăi...
pe care i-ai scos cu biciul
și cu căruța, și care cu boi,
din Basarabia, pasăre măiastră
și Bucovina și mai măiastră,
pasărea Cucului?
și i-ai pus la păstrare în sare,
între Jiu și Olt,
le-ai dat sare la Onele Mari,
Prutul și Nistrul
le-ai strămutat la vale
și ei s-au urcat spre mânăstirile
din Carpați
unde au pus lumânări
atunci pentru morți
și-acum pentru vii;
și au strigat, și au urlat
și s-au luptat cu strigoii,
cu rușii și americanii
și au săpat tranșee cu secera
dalta și ciocanul ca la Bumbești

Livezenii de la Severin!...
și din nou la Marea cea Mare
pe valul lui Traian din noua țară
golită de tătari și ctitorită
de Basarab cel Mare...

Au decupat de pe stemă
Secera și ciocanul
și pâini de aur au secerat,
și cruci au durat, și noi case
și copii noi au creat;
și brâuri de lână, și oi au crescut
și din nou boi și vaci
și noi secere și ciocane,
și furnale, și fabrici, și avioane,
spre Vârful Omu
de peste tot au urcat
cu Miorița și Meșterul Manole...
Și cu tractorul în spinare,
cu plugul și prășitorul
cu strungul și cu calculatorul.
Și brâu în juru-le au făcut
și au jurat
că Basarabia și Bucovina
vor veni din nou la Regat!

Pe-americani i-au așteptat
și Nistrul să fie cum Oltul
le-a fost dat oltenilor din Regat...
Valahia Mică, Valahia Mare
din nou graniță spre răsărit
graniță mai departe,
Vladivostoc și Siberia...
Rusia devenind țară pentru plimbat.

Ha, ha, ha Iancule Jianu

și Petrache Poenaru
și Dinu Săraru
și Tudore din Vladimir și Cerneț,
Cât de aproape sunteți de Palișciuc**
și de Pușkin,
de Maiakovski și Macedonski
și de Baconski
de Grigore și Anatol Vieru,
de Eminovici și Golembiovski...

*

Mamă, de ce i-ai lăsat
să-l împuște pe tata?

De ce i-ai lăsat să-l bage în pământ și
să toarne var peste el...
Și pământ, și balebă de cal
și de vacă?
Să îngrășe pământul?...întreabă
pruncul rănit care nu plânge încă
și care nu a aflat, încă
despre frica și spaima durerii!
...despre animale sălbatice
și despre hiene.

Pe maică-sa o întreabă! De ce?
Cum de ce? Pentru că nu vroia
pământ să ia în gură.
A renunțat la pământ.
Apă vroia din Siret și nu din Prut.
Apă vroia din Olt...
Avea nevoie de apa și aerul
de peste Siret, din Regat;
de soarele care acum
se topește-n amurg...

Mamă moartă acoperită de nisip
și copil rănit
care se târăște și plânge;
și toate care se împletesc
nisip, bruiană și mamă
și peste toate...mult sânge!
și lacrimi din cer...ninge.

Apa de peste Siret,
dincolo de darul divin,
este libertatea românilor!
libertatea gândului,
libertatea vieții în faptă,
oxigenul și apa, trăiască libertatea!
pe care ți-o dă moartea
mai ales cu ghiulele de tun,
mari gloanțe trimise în români și
înecați în apa Siretului...

Fântână Albă fără liman
înconjurată de pini
și de brazi cu ace
care se-nfig și în piatră seacă,
se-nfig în inimă de tată,
frumosul bărbat
cu frumoasa familie, toată,
cu copii și cai, și căruțe,
și steag funerar în față
de parcă mergeau la moarte
momite fiind să scape
de toate scorpiile roșii...

Mamă, Doamne, de ce i-ai lăsat să-l
împuște pe tata?

*

Datorită anului 1944, martie,
astăzi nu este nici o diferență
Între Covalciuc, Michichiuc,
Palisciuc,
și Sorescu, Ionescu, Mănescu, Baidan,
Agaronian, Roman,
Olaru, Pietraru, Vărzaru...

*

Dar iată că Covalciuc,
la Fântâna Albă și Neagră
după șaptezeci de ani
vine și spune critic la adresa
Bucureștiului
care nesocotește Bucovina
„să nu exagerăm, poate două trei
sute să fi fost și nu zece mii”
...iar la anul va scoate
„Cartea neagră” a Bucovinei
în care ce este alb
nu este și negru și în care adevărul va
curge
ca laptele și mierea
pe pământurile atât de negre
ale Bucovinei și Basarabiei...

Basarabie și Bucovină
ale Olteniei, surori,
țări ale României rotunde
mai ceva ca o vacă elvețiană,
cu trei ugere, rotundă până la Cetatea
Albă și nu doar Fântână...
Și care de atât negru
a devenit Albă!...
Bucovina României este tot atât

dacă nu mai frumoasă
ca o floare măiastră într-o „Grădină
cu flori multe”!... Bucovina din
Ucraina frumoasă
cum ai rămas cu străzi și drumuri,
care trebuiesc stârpite
că doar a trecut Maidanul,
străzi și drumuri
care te fac de rușine.

În rest să auzim numai de bine!

*

Este timp de reparat, aveți străzile de
referință, să vă inspirați,
din granit în chiar Cernăuțiul
încă crud și nereperat;
mai rău de noi,
unchii și bunicii voștri
care nu putem
să refacem ceea ce s-a demolat
în Râmnicul de altădată
și care până
acum v-a criticat
că ați coabitat, ca și clujenii,
ca și timișorenii, ca și sibienii,
și câți și mai câți ...cu șobolanii
de prin canalele străvechi
de când anii.

*

Am intrat în vamă
cu soarele înspre apus
roșu cât roata carului
acoperind Codri Cosminului
din stânga noastră

și am ieșit în noapte
...soarele era dus,
Coborînd spre Siret
și malul negru
al Fântânii Albe...

Cu fața am intrat în noapte
după nervoasă așteptare
cu șase persoane,
hidoasă noapte și ploaie
și fără un licăr de lumină
Scrâșnind din dinți
prin gropile pline cu apă;
am înaintat spre râvnitul oraș
drum scufundat în beznă,
un bun apărător de neotătarii de peste
Siret, de pe Olt,
cale pe care traficanții merg cu ochii
închiși pe axul drumului,
nu știu de unde-l cunoasc,
au radar interior,
că pe benzile celor două sensuri,
riști să rămâi fără mijloc de transport
că de omorât
nu te omoară nimeni,
morții aici,
nu mai au nici un rost...

La întoarcere am avut noroc, gropile
erau pline
de nisipul adus de apă
și mașina îmi mergeau ca pe valurile
Dunării...
la mine în cap
ca pe valurile Oltului
din fostul Râmnic

al anilor șaptezeci.
Păcat că acum Oltul
este un imens lac,
rușine și circ,
și ciori și stuf,
Pescăruși...
Și nu-l plânge nimeni.

Mai rău, în Cernăuți
pe străzile vechi
simțeam că mașina
mi se dezmembrează datorită
pavajului din vremea
lui Franz Josef împărstul
care intra cu automobilul meu
...în rezonanță.

*

Fântână Albă, Fântână Neagră
Fântână de pace în timp de paiață
Fântână de moarte
spre tine am pornit ca prin ceață
pe străzi de ruină
cu piatră sfărâmată
și în mașină am strigat:
noi nu mai vrem pământ, ci asfalt
în timp ce bucovinenii mei
recitau „Mama” de George Coșbuc
sau din Mihai Eminescu cel Sfânt...
Ștefan cel Mare și Sfânt
care rămăsese la Putna,
dar l-am regăsit
nu fără mirare
în bisericile din Cernăuți!

*

Stând pe o piatră sacră
și gândindu-mă la Viena,
la țările de prin prejur,
la toate actele pe care le studiez
și le foto copiez,
gândesc la fel ca Gânditorul
de la Hamangia,
îmi dau seama că toți
am pornit de la această Vienă,
care a dorit să-și răspândească
cultura polițienească
și arhitectura în întreaga Europă
centrală și de est...
Această poliție mustăcioasă
cu cal și trăsură în stradă
cal și om în veșnică paradă
coloane și stucaturi care-i
unesc pe Beethoven cu Ceaikovski,
pe Maurice Bejart cu Diaghilev, pe
Bismarck cu Nicolae al II-lea, de ce
nu și cu Lenin...
Desigur mai înainte
și mai înainte
Viena s-a iubit pe față cu Roma.
Și prin Carol I părintele nostru a
purtat la vale pe Dunăre
toată Viena frumoasă
luându-i și pe Dej
și Ceaușescu ca martori
postmortem la arderea
Sfântului Sava...
în piața centrală din Belgrad.

*

Tată, de ce i-ai lăsat să o omoare pe
mama...și pe Ilie

și pe toți frații mei...
De ce tocmai acum
când ai mei din Regat s-au înțeles cu
Hitler să-l omoare pe Stalin
și să-l scoată din sicriul cu vid
pe Lenin
și să-l îngroape în Siberia
acolo unde a avut o femeie
și un berbec pe săptămână...
În Siberia friguroasă,
de nu s-ar mai fi întors
căci Hitler tot exista;
și Stalin, și Hrusciiov, și Andropov, și
Brejânev, și Gorbaciovul cu pată pe
frunte,
și Poroșenco, toți aproape
frați cu românii de pe lanțul noului
Canaan...

În cavoul lui Lenin să-l întoarcă
pe Nicolae Țar
din mormântul ascuns în bălțile
Volgăi, și aruncat la pești
ca să nu ajungă
în mare...ce trist trecut
și îndepărtat, și pătat...
Nu am uitat de Ivan cel Groaznic!

*

Mâine Hotinul și toată Basarabia
vuieste victoria aliaților împotriva
verilor germani, numai că urmașii
noștri din Hotin și Basarabia n-au
gustat din frumoasa Europă și Franță,
și Anglie, și Americă ajunse toate în
secolul douăzeci și unu. Ce păcat că

și Hotinul și Basarabia, și Bucovina
au existat înaintea Americii, și ea le-a
sacrificat dându-le lui Stalin înainte
de-a le cunoaște mai bine...
Cernăuțiul, Hotinul, Soroca, Cetatea
Albă un petec de țară cât o lume
fascinată,
adevărat Canaan, cu Basarab fiară
care le-a cumpărat venețienilor
bărcile, după ce i-a colonizat
pe cei din nordul Dunării dinspre
Deltă de la Ismail la Chilia și Cetatea
Albă, și a urcat pe Nistru sus, sus, sus
să le vândă polonezilor și kievenilor
brânză de la Buzău și Brăila, vin din
Rusidava și carne de oaie de la
Câinenii de Lupi...

*

Tată și mamă, și frați, de ce i-ați
lăsat să împuște și caii nevinovați, și
caii și căpița de paie și preșul de
curățat tălpi
și covoarele de pe pereți
și peștii din butoaiele cu sare
pe care le cărau în Regat
ca să le vândă pe aer
și iarbă ...ce Regat!
Și în care, deja, comsomoliștii
făceau legea și pionierii se transferau
de la Carol al II-lea
la Cercetași, importanții mesageri
veniți din trecut în prezentul
îndoliat și pe care nu-l plânge nimeni
nici chiar în secolul XXI al cățelei de
sub căruță și praz.

*

De ce i-ați împușcat ca pe câinii
fără stăpân și bolnavi...

*

Ce lume se arăta peste Siret,
pe Siret, ce soare apunea când
tocmai în culmea dealului
erau fără pini și brazi, toți copiii și
părinți și frați porniți să alerge
la vale ca înspre limanul fericirii
între dealuri... Și soarele dintr-o
dată s-a stins și copiilor
nu li s-a mai arătat raiul...

Țiuiau dealurile de
strigătul și nechezatul cailor,
Guernica din Bucovina!...Lidice,
Sodoma și Gomora, ce minciună
spunea Covalciuc și-l întărea și
Dragoș Olaru că nu sunt în priză
documentele!...că nu au fost zece
mii ci doar trei sute de victime!
Țiuiau dealurile de strigătele și
nechezatul cailor amestecat cu
strigătele și vaietele femeilor,
și anatemele preoților
strigătele și lamentările prelungi
amestecate cu strigătul de durere
ale unchilor mei
eroi pe pământul Hotinului
ale căror picioare au rămas
sub tancurile frățești
pe când apărau Sevastopolul în
strigătul a mii de porniți să
înconjoare Cetatea Albă și Chilia

și Ismail până la Cotul Dunării,
Galați și Brăila...

*

De ce i-ați împușcat și nu le-ați pus
cruce!...dar i-ați îngropat
semințe de pin și de brad?
De ce le-ați ridicat două turle rusești
de aur, dacă ei au murit fiindcă au
vrut să ajungă
în țara în care turlele sunt ca pălăriile
din capul ciobanilor din Mărginimea
Sibiului și de la...Caracăl și Calafat.

*

Frumoasă ca România dintotdeauna
și de astăzi
nu-i nici una,
nici Franța sau Austria, Germania,
nici Rusia, nici Ucraina, păcat că în
fiecare zi ce trece cresc autostrăzile și
nu cresc cum trebuie; lipsesc
autostrăzile care ne plac și care fac
totuna România cu Transilvania,
ceea ce înseamnă că România Mare
nu a fost dorită de Regat,
ci de Transilvania
și de românii parlamentari
budapeșteni... și din Austria,
când i-au dat bani lui Mihai Viteazul
să creeze marele stat.

Autostrada soarelui,
ce glumă, se compară cu Autostrada
del Sole?
trebuie să devină autostrada Lunei

a Apusului...
Și care a băgat în ceață autostrada
care să lege pentru totdeauna
Europa centrală și de sud est
pe Oltul nostru cândva vijelios...

*

Țara noastră, Hațegul, Alba
și Maramureșul, Basarabia toată și
Bucovina și toate de pe Olt
Mureș și Someș, și Prut, alunecă la
vale înspre Dunărea Măiastră!

Doamne ce hotar de țară...
și pe Cerna și pe Nistru
către mare...
Și Basarab, și Dragoș,
și Ștefan cel Mare...toți au trecut
vadul vieții către înălțare
din aceleași descălecate venind
ca să fie pavăză și scut în apărarea
acestei bătrâne Europe, sfinte...

Cernăuți, 2018

* Iurie Levcik

**Erou haiduc, spaima evreilor bogați

BASARABIA, VALAHIA

(Reluare din vol. *Poezia stare de veghe*, Intol Press, 2011)

Am început să scormonim
trecutul, mă bucur;
unul mult prea frumos
și care pe noi
arienii lipiți în același timp
de Olt și Dunăre
și de nord și de sud
prin munții Carpați,
de Nistru și de Radu
de la Afumați
pe ambele versante
ale munților Carpați;
pe noi cei în jurul lor adunați
ne umple de cea mai importantă
glorie mondială
după Iisus Cristos
Basarab I
și Mircea cel Mare.

Pământul Basarabiei,
pământ pentru toți
întins între Severin
și marea de Azov...

Nici un alt pământ
de pe pământ nu a primit
și păstrat numele celui ales
să ne-adune și să ne transforme

în spice de bob și seceri
pentru secerat de grâu...

Basarab cel negru
așa cum este și pământul din stânga
Prutului și dreapta Nistrului
a ridicat Biserica Domnească
din Curtea de Argeș...
Unde vezi sfinți și așezări,
ruine și chipuri de oameni
care-au ctitorit Basarabia valahă
dintre milenii...

Numele lui Basarab răstignit stă ca un
corb transfigurat în ziduri
sau ca un vultur, icoane de sfinți
sosite de la Kandaharul
Athosului în alura templică
a naosului fără pereche...

Biserică Domnească, nepereche
biserică...

Am ieșit zdrobit din templul
Argeșului
înghețat de trufie, frică și frig,
zgomot de oase, șuierat de steaguri
și coame de lupi;
inima mi-a devenit fluidă
în imensa-mi patrie și oază de liniște.

Nu-mi trebuie Codex Rohonczi,
nu este lumea mea!
...Între Nistru, Argeș și Jiu
îmi măsoar în salturi sălbatice
de iapă neagră

lagărul și patria, lumea întreagă!...

Am lumea mea, patria mea...
Îl am pe Dumitru Bălașa,
îl am pe Gheorghe Petre,
am Bugul, Versailles-ul
slava lui Dumnezeu,
îl am pe ostașul român
îl am ca model pe regele David!

Această stepă a Dunării am
și-a Nistrului de la Severin
și până la Odesa,
fapt real, acolo, după Basarab
a ajuns și Gheorghe Petre...
Lup care păzea Mănăstirea Govora
și care a plecat la Odesa
să rupă țarcurile ursite la moartea
fiilor lui David!...

El dacul, românul, lup și vultur
pasăre și soare, cruce în frunte
și cruce în mână
s-a dus pe pământul
Basarabului să nu-i spurce
nimeni izvoarele Nistrului și Bugului...

El, crucea lui ca o răscruce
pe care a stat Christos
o pus-o la marginea pământului
ferind de rușine pe maici și tați,
ferind de rușine pe soldați și-mpărați,
pe țăranii de pe malurile Donului
Care vorbeau ca în Munții Carpați!...

Basarabia, Valahie curată

a Iancului de Hunedoara
Transilvanie bogată,
Moldovă a Ștefanului cel sfânt
aȚării Zimbrului, dar mai ales și ales
țară a basarabeanului
Mircea cel Mare!...

Stați vii și în picioare
precum calul cel negru
devastator
în pustele europene dintre milenii...

*

Pe mantiile sfinților și arhidiaconilor,
pe zidurile templului
Bisericii Domnești
de la Curtea de Argeș
sunt pictate șiraguri de icși
clepsidre, cruci și răscruci, sori,
coloane ale infinitului, steme ale
Brâncușiului...
Cioburi din oalele dacilor
Scormonite de Gheorghe Petre
stau adunate, coloane ale Infinitului,
coloane și stâlpi și pereți,
case de mănăstiri,
case de țărani și poeți!

Acum în fața lui Basarab
născut în stepa dintre mare și munți
cu calul în salturi nivelând totul
de la răsărit la apus...

Sfânt Gheorghe peste șarpele mare
adus furnicar venind pe sub cruci,
dealuri și munți între picioare

nimerindu-i treceri din munți
l-a lăsat fără capete
și l-a dat la lupi!...

Europă, Europă...ce ți-am făcut noi?
de ne-ai părăsit, nu știai de
Basarabul vlah și de fiii săi
de fiicele sale neveste de prinți,
principi și sfinți?
De cimitirul de la Cozia,
de cimitirul Perișanilor marelui bocet,
nu vrei să cunoști ce odgoane istorice
am tras pe această Vale a Oltului,
coloană vertebrală care rupe în două
Munții Carpați, munți din care
au venit dacii la împărartul lumii
după ce lor le-a murit
Decebal cel Mare?...
singurii daci care au Columnă
în centrul axă a lumii,
în singura capitală a lumii?...
coloană soră, coloană frate
Coloana Infinitului
înfiptă de Sfântul Apostol Pavel
chiar în centrul orașului de pe Jiu?...

Cu Basarab Întâiul
se naște marele neam european
credincios central dunărean
valah și cavaleresc cu fii întemeietori
pe-acest nou și vechi continent!...

Acest împărat al valahilor de peste tot
având spatele munte și orizont marea
a făcut să se cutremure toți,

să se cutremure lumea
din civilizația oceanului
doar și atunci și numai atunci
când i se pronunța numele....

Iar ctitoria sa
Biserica Domnească de la Argeș
se află sub însemnul
Renașterii pe pământ carpato dunărean
a artei compusă de Giotto divinul
premergătorul renașterii poporului
italian, frate cu poporul nostru!

Basarab Întâiul și primul principe
European, răsăritean...care ne-a lăsat
Moștenire limba comună în cele trei
Valahii prim madone...
cuvântul basarabean!

De ce nu suferă europenii
că nu mai există Basarabia?
după care plâng rușii, plâng și românii
și nu plâng...rutenii?

**CU LECA MORARIU ÎN
MORMÂNT...
POEMUL LUI LECA!**

(Luni, 18 noiembrie 2019, Cernăuți,
Festivalul Cântecului Popular
Românesc)

Eram copil și încă degetele
mi-erau lipite de gâtul violoncelului
când anunțul a venit ca trăsnetul:
Leca a murit, și era frig.
15 decembrie 1963...

Mi-aduc aminte, aveam 12 ani
și venisem din Basarabia,
acum am 68 de ani și aștept să vizitez
casa lui Leca Morariu,
din Cernăuți!
Dar, vai, mi se spune că nimeni nu
știe de Leca Morariu,
cine să fi fost
și mormântul său nu se află
nici măcar la Pătrăuți!
...unde se află o Masă a Tăcerii
rudimentară.

Unde îi este mormântul,
iar în cimitirul faimos din Cernăuți nu
este nicio cruce,
piatră funerară despre el

și familia lui.

Așa și cu ai mei născuți
în Lipani sau Hlina
de unde au venit în Regat...
Nici o cruce nu au în
Republica Moldova...

Nici o cruce nu le amintește
numele bunicilor și străbunicilor...
Neam de tătari să fi fost și tot
ar fi rămas români!

Eu, care îmi place să fiu
Toschris
și mă cheamă Simion Petre
m-am născut aici,
pe locul unde s-a construit
Biserica Sfinții Apostoli
Petru și Pavel!
Să fi știut cineva de numele meu,
singurul născut în această casă,
strada V.I.Lenin, 298,
și să numească hramul
acestei Biserici
numele meu?

Copil fiind dar ucenic la violoncel,
învățăcelul lui Leca Morariu,
la școala de muzica
și mai apoi la el acasă,
în salonul cu persane în care mi se
îngropau sandalele...
Nu, nu mă descălțam la intrare!
Leca apărea la ușă
și-mi da o perie de podele

ca să mă curăț pe tălpi
...apoi ca un Sfinx stam în fotoliul
din care nu mă vedeam
și ascultam Balada compusă
de nimeni altul decât
tânărul Ciprian Porumbescu
cântată la superbul instrument
adus din Italia,
chiar de stăpânul cu chirie al casei,
nepotul lui Silvestru Morariu -
Mitropolitul Bucovinei și Dalmației!

...E he hei tocmai din Dalmația
a venit tot neamul lui Morariu
și-al lui Traian Cantemir
sosit înainte de 1944
din lagărul din Germania*
chiar la Strejeștii din Olt
și unde trebuia să ajungă și cele șapte
piane și care n-au mai ajuns...
niciodată, decât două...

Leca le trimisese mai înainte
de 19 martie când a venit și el cu
trenul evacuat din Cernăuți și trimis
în Râmnicul de pe Olt și Râmnic...
unde l-a adus și pe mai tânărul său
coleg de breaslă Traian Cantemir.

Nu înțeleg nici acum
de ce copil fiind de 12 ani
sufeream atât încât
nu puteam privi un mort...
Da, încă nu avusesem nici un
mort în familie!

Nu înțeleg nici acum
așa cum nu am înțeles niciodată
de ce pe 15 decembrie m-am ascuns
după cotețul de găini
când a trecut ca un fulger cortegiul
funerar care-l ducea pe Leca Morariu
spre cimitirul eroului necunoscut
din Armata Roșie
de sub dealul pe care trona și mai
tronează încă biserița Cetățuia,
unde zicese că a fost asasinat
Radu de la Afumați și unde era
cândva gura tunelului care trecea pe
sub lespezile Oltului numit Tău în
amonte de valurile Oltului Mare pe
care chiuind ne dam drumul la vale
până la capătul Insulei Mare
adevărat loc misterios
mai ceva ca insula lui Tom Sawyer și
Huckleberfin și unde vâlceni și
bucureșteni de soi făceau băi de soare,
vezi bine, nudism...

Atunci am văzut și noi copiii
Versailles-ului cum aratau
Adam și Eva
fără frunze și alte cele
așa cum i-a făcut mama lor
fără să se mai rușineze nimeni...

M-am ascuns, da m-am ascuns
când dinspre centrul unde a locuit
Leca Morariu,
o mașină cu obloanele lăsate
mergea parcă în pas alergător
și după ea tot așa, aproape alergând,

poate fiindcă era și ger
toată gloata de cetățeni cerniți,
bucovineni și bsarabeni de soi,
alergând după camionul îmbrăcat cu
persanele celebrului violoncelist,
fost profesor și decan la Cernăuți
și care acum era culcat pe catafalc!
celebrul profesor și violoncelist...

Un cortegiu funerar s-a apropiat ca o
nălucă de gardul meu simțind cum
trece peste mine și peste scările
domnului Vasile Vlad proprietarul,
baron țigan cu ceas de aur la brâu, cu
baston și cilindru de fetru pe cap...
Mare bogătaș!

Cortegiul care se strecura șerpuind
printre alei la groapa care stătea
căscată să-l înghită pe marele Leca...
cel care a adus la Râmnicu Vâlcea
marea muzică camerală așa cum se
cânta în familii la Cernăuți și la Viena!

*

Pământul Bucovinei este gri cenușiu
ca și al Olteniei noastre, pământul
Basarabiei este negru și de loc sălcui,
pare o bucată de brânză făcută dintr-o
oaie neagră...teribil pământ care
emană deasupra o căldură intimă care
pătrunde în inimi...

Pământ nemaivăzut care avea
deasupra peste flori și spice de grâu
și coceni de porumb
și pomi fructiferi, și frunze de tutun,
chiar raiul de pe pământ era

păzit de Ivan Turbincă ...

Chiar așa Turbincă Ivan, paznic la
gura raiului ...cum era Basarabia
la 15 ani după război,
cu iazuri de pești și izlazuri cu
călăreți paznici în lanurile imense
din care nu se vedeau...
dacă abia li se vedea capul!

Cu case acoperite cu tablă sau țiglă
și nu ca în anul 2003, la Lipcani,
unde toate câte mai rămăseseră după
jaful necunoscut și nerevendicat de
nimeni fiind acoperite cu plăci
de azbociment...

Sărăcie lucie în 2003!

Și în care rudele mele din Hlina nu
mai vorbeau românește!
2003! 2004! ...

Pământ negru precum pana corbului,
și gras ca acela urcat în
Arca lui Noe
și căruia el,
cel mai bătrân om de pe pământ,
nu i-a mai dat mâncare și la trimis în
recunoaștere...
Corb fără noroc!...și,
nu ca porumbelul
care s-a întors
cu o ramură de măslin în cioc!!!

...Noi vrem pământ, mâncăm pământ

și la urma urmelor pământul ne
mănâncă pe noi...

Din el venim ne spune mama Terra
și în el ne întoarcem
căci asta e legea naturală
și pământească care provine
din vremea când Raiul
era aici pe pământ
după care s-a deplasat tot mai sus
înspre cerurile fără culoare
deasupra azurului
pe care îl visăm toți să ne fie sălaș
să ne fie pentru veșnicie
în mult sperata eternitate...

Ce frumos sună
azurul cerului de deasupra noastră...
Vădit fiind că a fost un mare prooroc
Ioan care ne-a întremat că la
începutul începutului de om a fost
Cuvântul și ne-a întrupat sub semnul
porumbelului...
Dându-ne Duh cu Cel de Sus
ca să-l păstrăm în inimile noastre...

*

Cortegiul parcă curgea
fugea la deal spre cimitir,
plutea,
având pe catafalc
pe omul cu părul alb
speriat de-un urs la tinerețe
și acela nici măcar nefiind un urs
polar, dar el copilul

fiu al Armoniei fiind pedepsit să
rămână cu sperietura
și cu părul alb primit la tinerețe...

Curgea cortegiul, parcă plutea,
parcă alergau cu toții,
păreau nebuni și nebune
perechile din spatele mașinii,
NKVD cu obloanele lăsate,
mașină de covoare plușate,
camion sovietic nebun din naștere,
bun pentru cărat orice
de la militari la coșciuge,
și pietriș,
la groapa omului cu stare
ca să-și sape
și să-și căptușească cavoul...

Leca însă a fost pus în groapă
și s-a tras pământ peste el
ca mai repede să putrezească
și după șapte ani să aibă oasele curate
spălate de pământul gras
numai bun să răsară din el flori...
de liliac!

În fruntea camionului cu trupul său,
fugea și el, un patrafir șters de vreme,
șters de ploaie și vânt
și acum înainte,
tot înainte spre groapă
era dus de o țigancă desculță
în plină lună și ajun de Crăciun
și care se acorda din mers
cu marșul funebru al lui Chopin

studiat nu demult la școala de muzică
pe cele șapte pianе care alergau și ele
între preoții mărșăluitori și patrafirul
din frunte...

Apoi orchstra pietonală se încheia cu
cele două violoncele care,
și ele alergau descoperite,
parcă picturi nude,
deși era ploaie mărunță și vânt,
după carul mortuar,
după cei câțiva vâlceni
acum de sorginte oltenească,
antițigănească și antilegionară
și anti munca de partid...
antimilenară și antisionistă;
...încă nu ajunseseră ele,
cele două violoncele
la cei doi mari pretendenți:
Vladimir Orlov și Radu Aldulescu...

După catafalc parcă cu motorașe la
picioarele bătrîne
ținându-se mână de mână pentru
prima și ultima dată
madam Șațchi și Upu Taichi,
Octavia Lupu Morariu, celebra altistă
care a cucerit cândva Viena
depășindu-l pe bietul Caruso,
și pe Leca în valoare artistică
și, care, pianistă și altistă,
în secundă existențială și casnică
fusesse trimisă de Ionescu Basu
tocmai la grădina de zarzavat
pe care i-o dase cu împrumut
pe ochi frumoși

fostul director de la liceul Lahovari
Emil Ștefănescu
un pictor frumos și cu ochii în patru,
șef de cuib ca și Nicolae Popescu
moldovean și el,
să facă ochi dulci și mai apoi
să intre în casa cu două violoncele
și să facă parte din trioul celebru...

Acum, după moartea lupului
bătrân cu părul alb
casa domniei sale se umplu de elevi
dintre cei mai buni să învețe pianul
cu celebra pianistă și cântăreață
fostă vedetă și star în capitala de
odată a marelui
Imperiu Austro Ungar,
orașul celebru al lui Rosini și Liszt...

Veneau toți călcându-se pe bătăături
după cortegiul alergând fără muzică
de fanfară și fără soprană și
mezosoprană, mută și transfigurată de
ce o să se întâmple după o mie nouă
sute șaiszeci și trei când încă se
pregătea decretul antisovietic al lui
Gheorghe Gheorghiu Dej...
Toți păreau pătrunși și îndurerați de
ascunderea la ceruri a celui dispărut...
De ce no-r fi fost mai veseli?...

Venea cortegiul și iar venea
și alerga cu pas sacadat
în ritm de dans,
era reluat ca la falsele imagini
de la RTV când Ovidiu Ioanițoaia

stabilea ce și cum,
dacă a fost sau nu fault
de zeci de ori fals și adevărat
până la 2:00 noaptea!

Venea și alerga în pas de steep
dinspre orașul ce urma să fie demolat,
distrus, pedeapsă pentru
Crăciunul virtual însângerat...
de-a lungul cartierului roman sau
latin ce avea să fie
din temelii schimbat...

Alerga cortegiul parcă fugea...prin
cartierul nostru al ȝiganilor și
străinilor cu pălării și baston cu fete
cu flori la ureche veniți și venite în
slujba păcii, aici în Versailles!
fost Furnicar, fost Țigănie,
cu cruce de piatră pe fostul canal
care mergea la Ceaușescu, grasul,
basul, al liceului nou numit Nicolae
Bălcescu! În timp ce celălalt vecinul
dinspre dealul Capela s-a numit
Vasile Roaită ...

Cel ucis de ucigașii de sirene să nu
mai fie nimic lângă clopotele uriașe
de lângă vestitul seminar...

S-a ras tot de pe fața pământului s-a
făcut și stradă pietonală
strada V.I.Lenin, fostă Traian,
acum Calea lui Traian...
cel contestat de daciști
din cauză că vestitul imperator
ne-a supt sângele...

și s-a așezat în vârful Columnei
înainte de Apostolul Pavel...

...S-a distrus totul ca să nu rămână
mărturie la ceea ce s-a întâmplat în
Râmnicul din fostul Regat
și când în 19 martie 1944
Basarabia și Bucovina de nord
și Ardealul de nord
popoarele lor s-au transferat
de unde erau așezăminte firești
în Oltenia de nord și Vâlcea toată...

*

A plecat Leca la ceruri
și a fost tot dus acolo departe
sus

și după șapte ani i-au scos oasele din
mormânt, când noi am fost plecați în
capitală să ne-întâlnim cu Lucaci.
Și am fost tot duși, și oasele lui au
plecat în cârca nevesti la Suceava,
unde zicese că oasele s-au întors
acasă...

de parcă Râmnicul elegant și frumos
nu i-ar fi fost casă...cum a fost pentru
toți cei zece mii de evacuați...

Ce-ar fi fost să-și fi întors
toți oasele acasă lăsând sterpi
și fără de folos fii și nepoți?

În Noul Râmnic oraș domnesc!...

Ei care au venit de pe coasta
Dalmației în Bucovina și nu la
Râmnic

în noua și trainica casă a lui Mircea

și-a lui Basarab I care au dat,
urmașii lor,
și Bucovina și Oltenia
austriecilor germani...
și care pe drept
s-a numit mica Valahie...

În Râmnic s-au îngropat,
au venit la sânul mamei,
mama pământ românesc,
și la Suceava,
și nu la Cernăuții ocupat de ucrainieni,
vajnicii urmași ai lui Silvestru
Morariu, de unde au plecat
și Leca și Traian Cantemir...
Moldovă, Moldovă toată,
nu te compari cu Basarabia
oltenească și nici cu Valahia toată!

La Râmnic, Leca s-a conservat
și a fost asimilat,
a făcut Filarmonica în 1947,
a făcut mica Vienă el și Octavia sa,
UPU Taichi, iar la Suceava
post 1970 s-a regenerat!...Suceava
care a uitat de Bucovina, de
Basarabia căria i-au zis
Republica Moldova...

Normal, trăim toți într-o lume gri a
depărtării de noi înșine!...
„Dulce Românie de-asta te iubesc”!

*

În luna martie 1944 Leca Morariu
profesor și decan al Facultății de
Litere din Cernăuți, și istoric literar,

și publicist, și președintele Societății
Armonia din vechiul oraș românesc și
german, și evreiesc, și violoncelist de
renume, și ai săi concetățeni,
personalități cernăuțene, la număr 20
au fost evacuați cu un tren care în
două zile mai târziu au soasit
în Gara din Râmnicu Vâlcea
fiind așteptați de autorități...
Atunci lua ființă Catedra Facultății pe
care o condus-o chiar Leca
la Seminarul vâlcean
unde imediat părintele Mihail
avea să primească diploma de doctor
în Filologie chiar din mâna lui
Leca Morariu...

Au intrat în Râmnic cu acceleratul
237 care mergea la Sibiu,
un tren falnic cu locomotivă cu abur
spre delectarea și sperietura plăcută
a zecilor de copii...

România fiind o țară copiilor și
bătrânilor, și bisericii
de 150 de ani încoace...

Iubiți copiii și bătrânii
cât încă se mai poate,
copiii și dumnezeul din om
fiind pe primul plan...

Cât încă a mai existat
Legea pensiilor din Secolul XX!

Leca și ai săi
care în vagonul lor,
încă mai credeau

că războiul cu Rusia lui Stalin
mai poate fi câștigat
pe linia frontului de pe Carpații
Răsăriteni cea călită
la Mărășești, Oituz, Ploiești
dacă nu scuiپau americanii cu
bombele lor
asupra Ploieștilor și Bucureștilor
nivelând înaintarea sovieticilor...

America, America,
Cal Troian al Omenirii!
au strigat unii...
Leca a plâns și a strigat
în mijlocul Râmnicului:
De ce Doamne?
De ce Doamne ne bombardează
yankeii dacă noi purtăm
un război sfânt?...

*

După patru ani de război
Armata Roșie se târa greu
după românii și nemții
care-și pieruseră majoritatea
soldaților chiar atunci
când trecuseră Prutul,
la Țigănești fiind mormântul
locotenentului Gheorghe Farcaș
...iar la Hotin la Monumentul
Ostașului Sovietic fiind îngropați
unchii după mamă
Ciobotaru Vladimir și Ciobotaru
Teodoraș!
Încorporați în 1940,
ghinionul lor că au fost tineri,
căci pe tata și pe unchiul

care au avut copii și erau meseriași,
nu i-au luat la război...

Și când te gândești
că unii tineri ca ei s-au zidit
în peretele casei și au ieșit când s-a
terminat războiul și au fost nimiciți
de gloanțele răzlete din Basarabia,
de-acum R.S.S. Moldovebnească...

Țară fără moldoveni,
țară fără români,
doar cu bătrânii care și-au schimbat
numele ca să primească
...o pensie!

*

Se retrăgeau din fața ostașilor
amețiți de votcă și samahoncă
și de visul de cucerire,
și chiar au cucerit-o,
a fumoasei Europe,
cu gândul că poate,
poate armata americană
va intra în marele război
de primenire a lumii
și va salva Europa de svastică!
...Așa spuneau psihofilosofii
anglo americani în frunte
cu Charlie Chaplin...
Așa au continuat să mintă
încă 50 de ani defăimând rasa
germană care i-a dat și pe
Petru cel Mare și pe Ecaterina a II-a
și pe Beethoven și pe Albert
Einstein...și care după 1990 a

demonstrat că ea a cștigat al Doilea
Război Mondial....

Unde ești tu Leca Morariu
și soția ta Octavia,
produse ale culturii româno germane
și care ați transformat Râmnicul
într-o mică Vienă!...
Europa noului Canaan
graniță între Europa centrală
și de Vest, și...Rusia!

N-a fost să fie Canan
pentru fiii lui Israel,
dar a fost pentru Stalin
care le-a primit cadou
de la anglo americani
cucerită fără război...
Într-atâta decăzuse spiritul anglo
saxon și american...
Leca i-a făcut fii de cățele pe
americani care au bombardat
Bucureștii, femeile și copiii,
și batranii fiindcă a simțit încă înainte
de 23 August 1944 că la marea
sărbătoare a României socialiste
și comuniste doar din pătura
muncitorilor și țăranilor
Stalin va lua 300 000 de prizonieri
din noua armată post 23 August
și îi va duce în lagăre
de unde unii
nu s-au mai întors niciodată!
I-au trimis în Munții Urali
și extremul Orient
pregătindu-se de al treilea

Război mondial
care n-a mai avut loc niciodată
căci americanii aruncaseră două
bombe nucleare la Hiroșima și
Nagasachi...

Toți au furat de la nemți
și mai apoi au promis pacea
în lumea toată!
Au promis o lume a evului aprins,
fără arme, cu seceri și ciocane
o lume prevăzută de Isaia,
de Engels și Marx și de Lenin,
fără Stalin...
Fără tigrul din stepa rusească!

...Chiar așa, *Caragiale s-a pupat cu
Stalin*, Ștefan Dumitrescu
cel cu Durda care împușca lupii tineri
indicați de lupul bătrân
și care din cele mai vechi timpuri a
intrat în conștiința lumii vii...
Stalin și Caragiale care și-au dat
mâna după decembrie 1989
visând la statul așa zis capitalist
care nici măcar nu mai există
decât în mintea românilor
care au creat statul
pseudocapitalist
fără capital reinvestit,
statul vândut marilor corporații
și care are o lege a pensiilor
într-o lume fără lege
fiind multiple și calculate după o
contributivitate în van dovedită
de-a lungul și de-a latul

celor 65 de ani de viață activă...
și sportivă!

S-a demonstrat spre tragedia
românilor din 1989
care a durrează de 29 de ani,
la fel ca războiul dintre
Anglia și Spania,
că totul nu a fost
decât materia fecală
a unor urmași bolnavi,
că capitalismul nu poate urma
socialismului...!

*

Linia frontului nu a mai existat
fiindcă Mareșalul a fost arestat
de un tânăr comsomolist
văr primar cu Maiakovski
și cu Macedonski
în 1944
pe nume Fanfan la Tulipe
după ce americanii
au anulat pacea
românilor cu rușii
și au distrus România în chiar spatele
frontului româno germano rus
în iulie anul în curs-atunci Leca a
visat urât
și a strigat sărind din pat...
Moarte americanilor!
Și Stalin a surâs...așa barosane!
Borosan și bucovinean!
Doar și pentru atât oasele
și imaginile monument
ale celui cu două violoncel

și șapte plane,
și persane,
trebuiau să rămână aici
în orașul lui de suferință
și nouă de iubire citadină,
pe malurile Oltului pe care el,
Leca și Nicu Angelescu
l-au iubit atât iarna cât și vara
mai ales Nicu înotând la deal
și Leca la vale
neîncrucișindu-se niciodată
să-și dea bună-mâna!...
precum oasele lui Ovidiu
au rămas la Calatis
pe litoralul Mării Negre...
care nu era nici Dacia,
nici Tracia
ci viitoarea provincie romană!

*

În anul 1944 când românii din nordul
Bucovinei și Basarabia au fost
evacuați de Guvernul condus de
Mareșal și de care Europa
ținea cont au plecat cu locomotiva
gigant cu aburi, cu căruțele
și caii, ...în nici un caz
nu au plecat cu boii cum a crâcnit
și Leca în Jurnal...
Mai mult Leca rămâne o legendă vie
pentru români și aromâni,
pentru olteni și basarabeni,
toți basarabi!...dintotdeauna...

Coda...

Sfârâiau creierele românilor
din București...așteptând
ca România să iasă din război
după ce mai înainte recucerise
Basarabia și mai apoi o pierduse...
Ce copii...păi cum să iasă din război
când în spatele frontului
româno sovietic se pregătea
Regimentul T. Vladimirescu
să intre să curețe România de
germanii aliați
apoi să distrugă fiara fascistă!
deja amețită, aproape ucisă...

Ce fredonau pe la colțuri
partidele politice...
America dăduse Europa
în mâinile Rusiei...
Mihai I regele românilor
se spăla pe mâini
precum consulul roman
înaintea răstignirii lui Iisus!

Chiar asta a și urmat: toți și încă
300 000 au murit precum Isus,
iar ceilalți fii ai lui Stalin și Caragiale
au băut votcă, țuică ce-o fi fost
jucând cărți pe cadavre...

Da, merita România adevărată
și frumoasă
o soartă mai bună după ... 45 de ani!
Cum să iasă din război?
precum ar fi ieșit din curtea vecinului
cu care s-a certat
după ce s-au pupat

Și pe copii i-a lăsat să urece în
zarzări și duzi...
Ce utopie pe niște politicieni fără
experiență și carte
cu diplome false...
să creadă că românii
au ieșit din război!
când Stalin a calculat totul
și a luat cu japca parte din Europa
învățînd după politica lui Lenin și
după Primul Război Mondial,
când a învățat și a experimentat
să crească și tot să crească
să fie unică și cea mai importantă,
de astă dată luând definitiv și
devenind cât două continente...
Devenind vecinul cel mai puternic,
mare, bogat și înarmat!...

Centenarul marii Uniri

1918

(Fantezie poetică)

Patria noastră este aici în perimetrul european, la Râmnicu Vâlcea, la Horezu, la Craiova - Fabrica de Avioane, Olteci, Ford, Universitate și Teatru; la Cernăuți, la Hlina și Lipcani, la Hotin și Cetatea Albă, Lozova și Castelul Mimi; patria noastră este oriunde, și în același timp, unde limba vorbită ne-a fost și ne este dragă regină; patria, aceasta, este cea mai frumoasă și este formată din oameni diferiți, dar ei au origine comună, toți, din daci și romani se trag, fiecare, și împreună de la apus la răsărit fiind deopotrivă fii sau înfiați de oi și de lupoaice, neveste de lupi...

Formată ne este patria din ape...
Tisa, Oltul, Dunărea
Mureșul și Nistrul;
și munți, câmpii și mare;
este născută între vechiul și noul
Severin, Jiul apă și Oltul navalnic,
țară de unde răsare și chipul magnific
al lui Constantin Brâncuși;
Coloana infinită, podul lui Apollodor
din Damasc și prima minune a lumii
rotundă și modulată, și-naltă

cu Traian în catarg și mai apoi cu
înaintașul nostru comun și creștin:
Apostolul Pavel!...
Columna de la Roma
a dacilor și romanilor spre nemurire,
împreună, răsuciți ca firul de tors din
aurul de la Sarmizegetuza;
și noi călări pe munții Carpați
dintotdeauna, cu ochi de acvilă
ațintiți în cele patru puncte
cardinale!...și inimile de-o parte și
alta, călări pe munți și navigatori pe
ape: pe Dunăre, pe Nistru și pe toate
celelalte care se scurg
în Marea Neagră...

*

Vâlceni, vă implor, vă implorăm,
împreună cu vâlcenii noștri din Sibiu
și Alba, Cluj Napoca, Dej și Bistrița
Năsăud până la Câmpu Lung
Moldovenesc și Pojorâta!...să ridicăm
acum: la o sută de ani, în două mii
optisprezece spre desăvârșirea unirii
de la o mie nouă sute optisprezece
Monumentul Lupoaiței Capitoline!
Aici la Râmnicu Vâlcea; pe calea
îngustă dintre munte și apă și
pe unde toată Transilvania se revarsă
spre Dunărea albastră; pe calea
îngustă dintre dealul înalt al Boului
de Piatră și magnificul Olt, Oltul
mare cu-al său Tău și Oltul mic,
care nu mai sunt pereche;
și insula...care nu mai este dar o
ținem bine minte, noi! și o vom

reface împreună cu centrul nepereche
al Râmnicului de altădată; și care
nu mai este nici el,

Râmnicul care era mai frumos
decât toate la un loc...

Predealul și Sinaia regilor!

Râmnicul pe care îl vom reface
când va veni și vremea noastră,
vremea rememorării timpurilor
daco romane și de vămeșie, mai apoi,
între Valahia mică și Valahia mare;
dacă nu chiar, Râmnicul, primă
capitală a marelui Basarab; și capitală
a fabricării hârtiei pentru cărți;
capitală a cărții! chiar, în o mie
cincisute opt! capitală Ivireană a
tipografilor; și...fără această primă
Valahie dacă, elenă și romană ar fi
mai putut exista Școala Ardeleană? și,
aici, în Carpați, pictura
neobizantină?...

Să ridicăm o Lupoaică Capitolină pe
calea lui Traian în locul unde calea
cea mare se rupe și oscilează între
cartierul „Versailles” și drumul care
duce spre Dunăre, prin târgul vechi,
și care, vai, nu mai este, ci sunt
chioșcuri de lemn cu artificii, și trepte
din piatră, dulcegării și papetării după
cum sunt anotimpurile...

*

Istoria, cum le-a așezat și organizat
pe toate, și cât de bine, încât nu ne
mai vine, nu mai vrem drum
înapoi!...vrem să muncim și să ne

unim oameni cu oameni indiferent de
state, de țările bogate și țările sărace:
români valahi, români moldoveni,
români bucovineni și transilvăneni
sau ardeleni, români unguri și români
lipoveni, român turci și români
armeni! istrieni și macedonieni; cum
istoria le-a așezat pe toate, și
organizat, numai că, vai! în o mie
nouă sute patruzeci și patru am dat
Basarabia pe Transilvania toată și
ne-am ales cu asigurările
tătucului de popoare: Iosif
Visarionovici Stalin; și Bucovina de
nord am dat-o Ucrainei și Basarabia
istorică, la fel!...fără logică istorică și
fără război, în vremea când Europei îi
plăceau războaiele!

Așa se primenea bătrânul continent;
le-am dat fără asfalt, cu noroi! și, iată,
astăzi, ele sunt la fel; istorie satrapă,
încât până și astăzi nimeni nu mai
poate să le despartă fiindcă în toți
acești șaptezeci de ani înroșiți de
comunism, de socialism, de
internaționalism proletar și unanim, și
în toate direcțiile, dezvoltat pe orice
meridian longitudinal și
latitudinal!...am învățat, chiar, că
nimic nu se mai poate face și desface,
desigur, până la anul de grație, al
românilor, o mie nouă sute optzeci și
nouă...chiar Brătianu prin vocea și
scrisul lui Iuliu Zanne, în o mie nouă
sute! aoleu, văleu, trâmbița la Paris
numele românului basarabean,

bucovinean, ungro-vlaho-transilvan,
ungur chiar, istrian și macedonian; de
aceea și noi, cei din Zărnești și
„Versailles”-ul râmnicean, îi
trâmbițăm acum pe Ratco Golesîn, pe
Dolfi Valentin, pe Constantin
Zărnescu, pe Dumitru Covalciuc, pe
Leca Morariu, pe Traian Cantemir, pe
Constantin Lucaci, pe ucenicii lor, pe
marii poeți moldoveni și olteni de ieri
și de astăzi, nord bucovineni și
ucrainieni, și moldoveni, și bănățeni
din banatul românesc și banatul
sârbesc...le trâmbițăm numele pentru
ca acum să fie la fel ca în o mie nouă
sute optisprezece!

*

...În marșuri funebre am trăit șase zile
în decembrie două mii șaptisprezece
comemorând tragediile din o mie
nouă sute patruzeci și patru, când sute
de mii de soldați români au fost dați
pradă dușmanilor prieteni satrapi ai
armatei scorpiei roșii, când am predat
fără lupte și războaie, iarăși, o parte
din Bucovina și Basarabia toată celor
care l-au omorât pe țarul Nicolae al
doilea; ce nu au putut face legionarii
și liberalii au făcut social democrații
și comuniștii lui Gheorghiu Dej încă
de când era pe drum de la Tg Jiu la
Râmnicu Vâlcea ascuns în podul de
la biserica Sf. Gheorghe a preotului
Gheorghe Marina ajuns Justinian
Marina Patriarhul României!...Dej,
ascuns în podul lui Marina pentru ca

să nu-l prindă Serghie Iandola și să-l
predea Siguranței statului... sute de
mii, genocid făcut în o mie nouă sute
patruzeci și unu în Bucovina și când
copii și bătrâni au fost dați hrană la
porci... în Siberia și extremul asiatic și
nevolnic; zeci de mii, și în o mie nouă
sute patruzeci și nouă, în fosta
Basarabie, când rămășițele românești,
ultime, au fost exterminate fiindcă
erau unite în cuget și simțire, și faptă,
cu frații lor din teritoriul dintotdeauna,
regesc, chiar dacă s-a chemat
România, Basarabia, Bucovina,
Ungaria, Istria și Macedonia în o mie
nouă sute!... scorpia roșie dușmană și
avidă care era noul Ierusalim, noul
mesia, noua politică neocreștină fără
Dumnezeu!... netolstoiană și
negogoliană, și nedostoievschiană,
noua politică tirană a unui popor
părăsit de Cel de Sus, care a luat locul
popoarelor românești din Basarabia
toată și Bucovina de nord... Alexandru
și Nicolae, familii de țari, adevărate
bocitoare, plâng și astăzi Basarabia
curată făcută de ei cu românii dintre
Prut și Nistru, dintre Dunăre și Hotin;
Basarabia frumoasă și Bucovina
arătoasă pe care o plâng deopotrivă și
basarabenii, și bucovinenii din noua
noastră patrie, trei sferturi din ce a
fost atunci în o mie nouă sute
optisprezece! o plâng și românii din
noua Republică Moldovenească, și
bucovinenii din Ucraina de astăzi,

căci văd peste Prut și munți unde sunt
românii în al lor leagăn! văd și rușii,
văd și ucrainenii, văd și sârbii, dar
lor nu le pare rău; văd și ungurii și ei
suferă mereu și-ncearcă cu limba lor
sucită să strice aerul și armonia unei
patrii, inclusiv cea de peste munți și
de peste văi, grădină a Maicii

Domnului cum spunea frumos și
inspirat de mare lumină Papa Ioan
Paul al Doilea; grădină a icoanei unde
fugeau neplăcuții imperiului: unguri,
români, evrei! ...Basarabie și

Bucovină frumoasă, și bogată, și
inteligentă, nemțească și evreiască
sunteți dragostea noastră, moaștele
sfinte a unui trecut luminos și frumos,
și glorios, și încă de când corvinii
stăpâneau lumea prin Mateiaș, Ștefan
și Țepeș Domn; sau de când Mircea
cel Mare și Sfânt i-a rupt coloana
vertebrală lui Baiazid; trecut mare și
frumos! și glorios pe care doar unii au
știut să-l măsoare: Hașdeu, Iuliu
Zanne, Eminescu, Brătianu, Creangă
și Arghezi, Macedonschi și
Maiorescu...

*

„Au fost trei mii de morți” a spus
marele Romanov Nicolae, ca prin vis:
„nu, au fost trei sute, poate patru” a
spus Dumitru Covalciuc despre
românii omorâți la Fântâna Albă; „au
fost trei sute de mii” a spus monahul
Moise „cei din o mie nouă sute
patruzeci și unu și cei din o mie nouă

sute patruzeci și nouă”, care s-au trezit rude și neamuri cu cei plecați în fostul regat; și care din vălul de negură de-atunci până astăzi ne-au strigat: „Să nu ne răzbunați”!

*

Românii, care au morminte, plâng după pământul Basarabiei și Bucovinei, iar cei de peste Prut și de peste Siret, din Cernăuți, plâng după oameni! umbra noastră comună ne-a părăsit, și ea...și nu se mai întoarce, nu mai vine...

Desen de Nușa Gavrilescu

VASILE GAVRILESCU: „STAREA DE FAPT- POESIS”

„Starea de fapt, poesis”: Calende, 1992, Vasile Gavrilescu, un foarte mare poet, care a scris în 1978 poemul „Timpul trecerii tale” de o mie de pagini în trei părți: „Timpul scârbirii”, „Timpul alinierii” și „Timpul restituirii”! publicat în 2006, după o lungă perioadă de dezidență politică și exil ... Un volum, de fapt trei, în care Gavrilescu își expune crezul, unul total anticomunist,

anticeaușist, mai mult antistalinist,
totul îmbinat într-o atmosferă de reală
stare poetică, simbolism
și tragism filosofic.

El devine prin acest triplu poem,
postbelic, unul dintre cei mai
importanți acuzatori ai regimului
instaurat în România după 1944, fiind
ajutat în acest demers de curajul
nebun care l-a însoțit toată viața
precum și de marea lui dragoste
pentru aceasta și pentru adevăr; în
ciuda acestui crez exprimat artistic,
fiind un cetățean admirabil și un
model pentru urmași.

Transfigurare și poezie... Nușa,
extraodunar de talentată, în câteva
linii și-un punct, puncte, puncte! pe
copertă, l-a redat pe Vasile văzut din
spate în al său echilibru printre
nebuni! ... Vizitiule dă drumul la
trăsură, să ne plimbăm prin cartea lui
Vasile Gavrilescu despre stare și fapt,
transformare și poezie! Nușa
Gavrilescu îmi scrie, noi amândoi
fiind în viață: eu și Vasile suntem ca
două lumânări din crucea foștilor
deținuți politici...două cruci, așa cum
sânt și oamenii în viață, ea și el, un
singur trup... Îi scriu și eu Nușei că-
mi iau sculele și mă duc la o-ntâlnire
cu Vasile Gavrilescu la Hanul
Doctorului din Craiova să-i căutăm
pe datornicii timpului nostru, cel care

nu s-a scurs inutil! Am văzut
mormântul de veci de la Urșani al lui
Vasile și Nușa Gavrilescu, în care
erau ca două lumânări neaprinse...

*

„Joi 7 noemvrie”... „nebunia mea de-
o clipă/ durerea mea dintotdeauna/
visul meu de altădată”.

Structură haiku neritimică simulând
pașii în viață ritmați ascunși în șir
indian de stări poetice! Trăiește-ți
clipa! o primă concluzie: poetica lui
Vasile Gavrilescu este sinonimă cu
înșiruirea de stări poetice netipică
poeziei de până la el
și din orice vreme, ci este într-un
registru aparte personal.

La Vasile Gavrilescu există nebunia
că poezia este nostalgia gândului
substantivizat excesiv și fără verbe!

„vineri 8 noemvrie”... „oriunde/
durerea este aceeași/ închiderea/
presupune nebunia/ regretele
dărâmând templul/ închinător
clipelor/ toate trecând/ căzând/
pierzându-se/ odată cu temeul/
murind cu înțelesul/ celui ce s-a
pierdut în/ Dumnezeu”

Sensul mănăstirii templului lui
Dumnezeu este soluția unei vieți
pline de contrarii și de realități
supărătoare.

„sîmbătă 9 noemvrie”... „știu totul/
despre cei care/ mor cu fiecare zi/ tot
așteptînd/ ceva să fie/ să vină/ să le
șoptesc: / dincolo/ de toate aceste uși/
ale fricii/ vă așteaptă/ iubirea”.

Gavrilescu este un luptător pe tărîmul
civic, care instaurează, întronează
„starea de fapt” ca formă de stare
poetică. Orice pas în viață dacă te
gîndești la viață este dominat de frică,
nerămînîndu-ți decît să latrî de frică
și să iubești clipa care urmează care
este cea mai atrăgătoare stare poetică.

* Căinele latră de frică, că, în orice
clipă, poate să scape din lanț! sau
poate că plînge, că nu este și el
câine bărbat.

Și Israel
s-a bătut cu El
Dumnezeu, Îngerul...

„sîmbătă 16 noemvrie”... „o fîntînă
departe/ un drum/ o răscruce/
obositor e doar gîndul/ primului
însetat/ a prins să umble vîntul/
stîrnind amintiri/ regretele ca
mărăcinii/ purtați spre înălțimi/ un
șobolan într-o parte/ ațintind cerul/
gîndind:/ pe vremea cînd eram om/
și a fugit speriat/ furișîndu-se în
văgăuni/ acolo unde/ un zeu al
pămîntului/ doarme/ neștiutor/
absent/ insensibil”

Reîncarnarea bat-o vina doar șobolan
să nu fii într-o altă viață! așa
gândeam și eu când eram copil să
mor dacă trebuie dar să nu mă nasc
iarăși din nou în copil de măturător,
de cerșetor sau chior sau fără alte
grații * dar oricum în astă lume
românească și polițienească ne spune
șobolanul lui Gavrielescu mai bine
șobolan decât om! Maxima Craiova!
sîmbătă domină expresia unei imagini
suprarealiste și tonusul gri şuierând
ca vîntul scăpat din frâu: în astă lume
vagaboandă și năroadă numai regretul
vegehează și contează, întotdeauna
faptă după faptă se reliefează și
fiecare din noi a doua zi putînd fi mai
bun... Așa ne trebuie dacă umblăm cu
lumînarea după un Dumnezeu care
de un secol nu trece de duminică și
tot timpul doarme...

„duminică 17 noemvrie”... „tăcere/
cimitir de vorbe defuncte/ nici o
iluzie/ doar aparență/ cine este acela/
care mă privește tăcut? / el a venit/
ori va pleca/ tot una este/ plaja/
cochilii goale/ nisipul/ meduzele/
vorbele/ totul/ tristețe marină/ fără
cuvinte/ peisaj de duzină/ marea/
crabii cuvintelor/ pânza corăbiei/
femeia care așteaptă/ pe acel cineva/
dincolo de orizont/ dincoace de
amintire/ liniște/ goală/ absentă/ nici
o încercare/ fie ca totul/ să rămână/ ca
la început”

...Brațele tale sunt pânze de corăbii și eu prăbușit pe nisipul plajei mă-ntind către ele... Palmele mele sunt urme pe nisipurile tale și pe nisipurile dintre țărm și mare... Strigă iubito că nimic nu te doare, nu te sfărâamnă nici o întâmplare că nu este zi, că nu este noapte că totul este sfidător de la întâmplare că nimic din tot acest orizont înfiripat în nisipuri nu te doare...că dintr-un început nu poți să te rupi și să dispari în zare.

„luni 18 noemvrie”... „am rămas invicibil/ de aceea/ sînt acum singur/ nici iubire/ tangibilă/ sărutările/ balele/ rămase în urmă/ dorința/ de altceva/ obișnuința/ plăcerile care se întorc/ împotrivă/ căutând încă o dată/ tot ce a rămas/ intact/ de atunci/ de la întâia încercare/ mă tot așteaptă/ femeia aceea/ pe care o mint/ încă o dată/ la fel ca atunci/ pe când/ ne credeam împreună”

...Iubirea este un făcut să-i cînte ochiul gândului în strună...Și palmele să nu le mai aduni, și gândurile să nu le mai lași în drum, în intersecții, troițe și cruci, să fugi, și să te-nchizi în mănăstirile pe care le întâlnești în drum și care crezi că te așteaptă; mănăstiri și ceruri deschise
...te așteaptă!

„marți 19 noemvrie” ... „totul nimic liniștea pare un mormânt doar sufletul

meu mai veghează în acel cimitir
biografic pe unde mă poartă pașii
tristețe întuneric nici o candelă
aprinsă totul doarme zace viciul
defunctă iluzie frunze uscate plânsul
meu neînțeleas mâinile trecutelor
bucurii florile uitate de acel cineva
mângâierea din urmă mersul meu
singuratic pe nimeni căutând de
nimeni întrebând doar trecând așa ca
să fie adio”

Doar un adio te scapă de ceea ce
ar fi putut să fie mai aproape
decât departe ...
ce s-ar fi vrut să fie!

Dar clipele nu așteaptă și drumul
înainte ție răscruce în spate și-ți
număr urmele lăsate, ironice urme
care nu se mai termină niciodată.

Urmele tale sunt vise și nu sunt
gânduri, sunt alergări prin spații,
zboruri desprinse de lume
fără gravitație și înaintare
în trei dimensiuni,
în șase precum înotul
scufundat
în ape...

„miercuri 20 noemvrie” ... „visul
atroce/ dilema victimă/ țipătul
singular/ toate/ fac parte din
încercare/ ceea ce rămâne/ este doar
trecerea/ umbra/ ideea/ regretul/
speranța/ că poate totul/ a fost”

Totul are un rost și
Rostul este sensul tuturor

lucrurilor-văzutelor și nevăzutelor...

Uitându-te înapoi vezi cum ți se-
nșiruie de toate în spate, vezi binele și
răul, egali în rezultatul faptelor dar
neavând nici un rost; rostul nu există
în spate în trecerea definitivă; regretul
este singular și iarăși fără rost...când
totul poate a fost, chiar și cu rost, nu
mai rămâne loc și gând
decât pentru
speranță.

„joi 21 noemvrie” ... „stafiile colindă
prin sânge se aleargă plâng mă
cheamă la ele suspină sunt singur
și urlu în gând”

Gândurile, șiraguri de bocitoare
fără astâmpăr
de pomină nopți de incertitudini...
gândurile...

Aruncă nebunule gândurile,
gândul,
iapă în interminabile
și incontestabile
Și răufăcătoare călduri...

„vineri 22 noemvie” ... „amintește-ți/
surîsul/ sărutul/ prelugit peste pîntec/
ochii înlăcrimați/ dinții/ scormonind
carnea/ stîrnind sîinii/ limba ta
tremurînd/ clipele acelor plăceri 7
prelinse/ /ca melcii pădurii/ / acolo
unde/ se putea ascunde/ pasărea
mîntuirii/ /de-o clipă/ / febril ca
păcatul/ lasciv ca visul/ uitînd în
urma ta/ nimicul/ clipa/ dăruirea/

toate fiind/ minciunile tale de ieri/
regretul tău de mâine/ visul tău
dintotdeauna”

Nicicând Vasile Gavrilesco nu cade
în illogic, în întâmplare, există mereu
un fir prin care leagă, își însăilează
stările poetice, picturile
sale, care
întotdeauna
crează chiar poezia!

„sîmbătă 23 noemvrie” ... „cum?/
când?/ de ce?/ te-am iubit/ popas
absurd/ răsuflu fierbinte/ ochiul
privirea/ durerea trecând/ nimeni/
care să știe/ adevărul”

Adevărul?...pasăre rară! colivie cu
șapte lacăte de oțel călit!...închisoare
cu șapte uși și fără ferestre;
...cutie neagră pierdută în mare!

„duminică 24 noemvrie” ... „ce este/
doare/ presimte/ înaintează cumva/ ce
va fi mâine/ o promisiune/ ce-a fost/
amintire/ satisfacția/ o are timpul/
infailibil înfinit/ trecând/ în afară de
mine/ spulberându-mă”

Timpul se scurge, poezia te ține în loc,
poetul, nu moare odată cu timpul;
soarta lui este să-și curețe cu mîgală
...nisipul din ochi!

„luni 25 noemvrie” ... „omul gulliver/
imens/ incorporabil/ în lumea mică/
derizoriu/ pantomimic/ distracție a
uriașilor/ inocenți/ / întorcîndu-se

mereu/ la locul plecării sale/ /dintâi/
/ tot căutînd/ negăsind ce lăsase/ uitat
prizonier/ al nesfîrșitelor/ imenselor
lui/ călătorii/ întrebînd/ știți voi oare/
iubita/ prietenul/ orașul grădinile/
florile/ cărțile/ unde au pierit/ toate
aceste nimicuri?”

Și un Gulliver în prag de pensionare
se poate întreba retoric: unde sunt
nimicurile mele, nimicul din jurul
meu; unde sunt Rosinante, Dulcinea
Sancho Panza, cavalerii și morile de
vînt; încotro bat vînturile, zboară
păsările, fug taurii, dispar bourii,
muncitorii, mâinile, faptele!...

Pe planeta aceasta
numită Pămînt!?

„marți 26 noemvrie” ... „o pădure/
departe/ copacii/ e toamnă/ calendar
perisabil/ o pasăre/ țipînd/ purtată de
vînt/ incorijibil decor/ acum este ora/
celui ce plînge/ singur/spre casă/ norii,
ploaia/ toate se recunosc/ cînd le
peivești/de departe/ aproape/ o ușă/
metalică/ visul/ închis/ tăcînd/ iubind
peisajul/ văzut/ de aici/ de
dupăîncheiere”

Ca o hibernare continuă este
închiderea în sine... Ca un pietroi, în
ploaie, în vînt, în ninsoare;
...rămas sunt în așteptare.

„miercuri 27 noemvrie” ... „crime
șomaj indiferență/ terorism/
prostituție concubinaj/ politică

reclame/ lumină/ lux abundență/
contrast/ mizerie analfabetism/poezii
spațiale/ muzică pop/ exil/ lada de
gunoi a europeii/ toate trecerile/
deraieri accidente/ anarhie justiție
pușcării/ televiziune color/ filme
porno/ secte religioase/ sloganme
hippy/ vacanțe la mare/ automobil/
posibilități comerț industrie/
perspective/ conserve pentru pisici/
șoareci în lesă/ prezervative laxative
excitante/ proteze sexuale iubiri
gonfiabile/ film ficțiune/ violență/
beție viol/ de toate/ m-am
săturat/occident/ al exiluzlui meu/
inclusiv”

Este vest accident, apus!
...De când a început această umflată
gogoasă să nu mai ai gust! De la
1907, de la 1917, de la 1921, de la
Picasso și Schönberg! de la 1941 și,
prin ei, 1945, Pacea de la Ialta! ...Iată
încă nu a apus...

„joi 28 noemvrie” ... „fluviul/ murdar
poluat/ curgând anevoie/prin centrul
orașului/ un pescar/ desemnat în acva
forte/ imobil/ așteptând/ ca timpul să
treacă/ odată cu murdăria/ aici am
ajuns/ am rămas/ privind iarăși/
fluviul/ orașul infect/ gândurile mele/
prezentul meu/ tributul/ contribuția/
continuitatea/ divertismentul/
absenteismul/ uitarea”
Peisaj urban, nu este scenă.

Alt fluviu, râu, care trece prin oraș,
care trece odată cu timpul, apă
murdară, viață în gri, inutil totem
al prezentului chior
al pescarului
și mai ales al uitării...

„vineri 29 noemvrie” ... „somnul/
coșmarul/ lumea se perindă/ sub visul
anemic/ cercul închis/ ochiul/ privind
înlăuntru/ la cele ce sînt/ neînțelese
încă/ când s-au întîmplat, toare
acestea?” Absurd ne este chiar
prezentul, somn, coșmar, vis anemic,
ochi și cerc închis...atemporal!

„sîmbătă 30 noemvrie” ... asimilând/
desenând/ orașul decor/ cimitirul
urban/ din acest occident⁷ formula/
rătăcirea mea/ în dezacord/ cu
topografia străzii/ magazinele
întrebărilor/ damnațiunea/ celui mai
sigur trecător/ regretul/ pentru ce-au
fost/ realitatea/ singura accepțiune/
valabilă”

Orașul urban, cimitirul decor,
rătăcirea în dezacord cu strada fără
trecători, sute de întrebări-magazine
pustii-eu singur trecător, cumpărător,
totul pare fără rost, timp urban,
veșnic anost!...Angled, Bayonne,
Biaritz, Washington-post!

„duminică 1 devemvrie” ... „cărțile
cunoașterea/ căutarea adevărul/
luptele libertatea/ iubirile femeile/

florile uitările/ răăcia regretul/
amintirea subiectul/ trecutul absența/
muzica fericirea/ câmpia mirosul/
durerea tristețea/ toate/ au fost ale
mele/ cândva”

Toate au fost mai bune cândva decât
în prezentul acesta anost, fără rost,
mizerabil și prost!

„luni 2 decembrie” ... „nimic nu este
de ajuns/ foamea frigul tristețea/
lăcomia mea de dreptate/gerul
cumplit din inima mea/ arșița visului
care mă soarbe/ toate mă dor
deopotrivă/ mă cheamă distanța/ cea
care mă separă de mine/ sunt umbra
care mă însoțește/ îndemnul
privegului/ cârja profetului iluminat
și pervers/ merg și nu mă mai opresc/
de aceea timpul/ trecând peste mine/
am uitat de unde plecasem/ unde
trebuia să fi ajuns/ prin praful
rătăcirilor mele/ nimeni nu mă
însoțește/ eu sunt drumul/ mersul/
singurătatea/ din inima mea”

Distanțele ne cheamă, albatros al
mărilor și oceanelor, fata morgana,
profet iluminat și pervers, distanțele,
prieziile și dorul, rătăcirile, drumul,
mersul singuraticului, distanțele ne
cheamă, vele albe pe întinsul
mărilor și ...oceanelor.

„marți 3 decembrie” ... „în ziua
aceea/ va fi soare/ o toamnă blândă/
coborînd din înalt/ un copac argintiu/

frunzele lui căzând/ lenjerii vegetale/
despărțind o tristețe/ visul meu/
revederea/ lacul albasztru/ îngerii
anotimpului/ ca fluturii înviați de
blândețe/ o pasăre zburând/ în parcul
închipuirilor mele/ voi revedea
timpul/ cel care a trecut/ neschimbând
mai nimic/ un străin și atît/zîmbind
trecînd/ murmurînd/
da, eu sînt acela”

Eu sunt timpul din urmă și dinainte,
un străin mereu, căci faptele din urmă
rămân se văd iar cele dinainte îmi
sunt străine regretul în ce privește
mama și fiul veghind mereu...

„marți 3 decembrie” ... „mă recunosc/
mă regăsesc/ întorcându-mă/ ca de
atîtea ori/ în visul meu de departe/ da/
va fi atunci toamnă/ va fi frumos/ ca
odată demult/ în vremea cînd te-am
iubit/ numai eu/ voi fi altul/ în ziua
aceea în care / mă voi întoarce,/

voi fi iarăși acasă”

Eu sunt cel ce sunt și niciodată nu voi
fi altul, nici zbir, nici scrib, nici ceea
ce nu sunt, ci numai ceea ce v-am fost
până astăzi!

„miercuri 4 decembrie” ... „trag cu
dinții/ de fiecare clipă/ să mă tîrăsc în
genunchi/ pe filele calendarului meu
absurd/ pretutindeni/ pîndesc monștrii
detenționali/ închipuiri amorfe/ bizare
năluciri/ amenințări nocturne/ o lume
de întuneric abundă/ rățăcesc tot mai

mult/ mintea mea busola mea/ nu
mai are index/ capul nord steaua
polară/ ar putea fi o iubire/ lumina
unui viitor oarecare/ prin jungla
cuvintelor mele/ atârnă lianele
convertirii/ reptile gândului/ degustă
veninul/ mlaștina ficțiunii/ mă soarbe
încet/ uitarea de sine/ se aud strigăte/
sîntcanibalii durerii/ simt de acum
lăncile lor ascuțite/ intrind în carnea
nemernicului/ sînt tot mai bolnav/
demalaria încercării/ m-au părăsit
amintirile/ tremur/ mi-e frig și sînt
singur/ acesta să fie sfârșitul?"

Sfârșitul este o piedică în calea
luminii din când în când ne prinde la
o răscruce de drum sfârșitul care
înseamnă un bocet... Sfârșitul
nicicând nu se simte mai bine ca
atunci când gândul a încolțit și el a
sosit...Sfârșitul e boala, e tremurul
este frigul, este răul care pătrunde în
noi și noi nu spunem nimic, suntem
neputincioși, sfârșitul nu are
niciodată trecut și prezent...
mai ales viitor!

„joi 5 decembrie” ... „migrenă/
simptomul nopții de mai târziu/
eclipsa ultimului strop de lumină/ se
apropie clipa/ răsufierea ei este rece/
ca vântul din inima mea/ sînt iarna
închipuirii/ am trecut prin toamna
solstițiului/ în cimitirul acela/ am
plîns o ingratitudine/ răsplata/ pentru
tot ce-am putut dăruia/ s-a întors

împotrivă/ cum de-am știut?/ picătura
paharului meu de tristețe/ băută pînă
la fund/ acum otrava/ își face efectul/
îngheț câte puțin/ cu fiecare secundă/
ori poate/ am murit încă de atunci/
din noaptea aceea/ acum/ sînt doar o
umbră/ trecând/ prin iarna cumitirului
meu absent/ așteptând groparul/
ajunge/ robul tău doamne/ a suferit
deajuns”

Picătura otrava paharul meu de
tristețe l-am băut atunci, fiind în
tinerețe și iată clipele au sosit m-adun
cu toate oasele mele rupte de o viață
și mă-ndrept către groparii care
m-așteaptă cu felinarii în loc de
lopeți... A venit sfârșitul închipuire
ambiguă și fum și felinarele își iau
zborul către alte lumi și vieții cu
menore la căpătâi...

„vineri 6 decembrie” ... „iarna/
cîmpia/ ninsoarea/ lupul flămînd/
căutarea/ sîngele/ ospățul/ urletul/
satisfacția/ liniștea/ înserarea/
somnul/ visul/ sfîrșitul”

Lupul singuratic îmi este imaginea
din urmă, de atunci întristarea
neliniște, înserarea, somnul, urletele
lor ne însoțesc abia acum!...

„sîmbătă 7 decembrie” ... „labirintul/
prin care vom trece/ minotaurul/ va
pune enigma/ iar noi vom căuta/
ieșirea/ răspunsul/ drumul spre
lumină/ mereu amînat/ firul salvator/

de care se agață speranța/ mîntuirea/
încrederea în cele ce sînt/ iluzia mai
dăinuie/ întunericul/ prin care vom
merge/ orbecăind/ căzînd/ ridicîndu-
ne/ cu obsesiva întrebare/ cine?
labirintul/ viața/ sfîrșitul/ răspunsul”
Căutarea în noi, un nonsens de viață;
căutarea în afară de noi, semn și
înseamnă de viață!...mâna, strungul și
lopata fapta ne este ideal și lumină
contra întuneric, labirint și noapte, și
câmp infinit între răsărit și apus!...
nemărginire, risipire... Și când vom
ști totul despre noi, înseamnă că ne-a
venit sfârșitul...

„duminică 8 decembrie” ... „o mască/
rictusul/ ceea ce se ascunde/ dincolo
de acel obraz/ impenetrabil/ privirea/
indiferența/ toate parcă așteaptă/ ceva
de la mine/ numai eu nu știu/ ce se
întîmplă/ vitrifiat/ imobil/ incapabil/
nemernic/ căutător de dreptate/ stau și
privesc/ cum se perindă lumea/ sensul
îmi scapă/ am uitat/ de ce m-am oprit/
poate/ m-am speriat/ de masca aceea/
de rictusul ei amar/ de ceea ce se
ascunde/ dincolo de acel obraz”

Cu mască și fără mască viața este
același joc ascuns, joc interior, între
ludic, faber, sapiens și religiosus - cu
mască și fără mască!...și caut febril ce
se ascunde după obrazul meu și al tău,
al tuturor, și descopăr rictusul plin
de amar al drumului fără întoarcere,

drumul spre moarte!...de ce, dacă tot
ne-am născut din mamă și tată,
și am privit înspre sfântul duh,
spre făgăduință și mântuire,
de ce...dacă tot am crezut
și sperat în viață?

„luni 9 decembrie” ... „muntele/ înalt/
inaccesibil/ măreț impunător/ sfidînd
veșnicia/ tentația/ chemarea/ visul
aureolat de lumină/ poteca/ efortul
suprem/ petele de sânge/ frigul
zăpezile/ vântul/ triumful/ solitar/
privind doar/ abisul/ de acolo/
de sus/ atît”

În trecutul celor victorioși se află
inaccesibilul accesat, veșnicia,
tentația, aureola de lumină, sângele,
frigul, vântul și abisul privit
întotdeauna de sus. Sportul este
primul către privatizare...artele în
general. Eu nu am învățat decât în
mediu privat!...ucenicit.

„marți 10 decembrie” ... „ninge/ ca
atunci/ când eram copil/ vreme
trecută/ vis revenind/ aidoma/ ce
repede trece/ timpul/ străinule”
Când ninge cu-adevărat eram mai
toți copii...Când ești între străini
gândul îți este mereu acolo de unde
vii...Odată când ninge nu era asfalt
pe drum și nici pavele pe
trotuar...Erau dealuri văi și munți și
râuri, și fluvii curgătoare, nu lacuri ca
acum...Odată când ninge alergam să

ne croim sănii și patine din lemn de
fag croit pe buturugă. Odată când
ningea așteptam să ne între pe ușă și
prin geam Moș Nicolae, Moș Crăciun
și Moș Gerilă. Odată când ningea
aveam nevoie de bocanci și de
placajuri pentru schiuri...Odată când
ningea, deși era ger de crăpau
lemnurile, cobora fericirea peste casele
oamenilor înecate în nămeți...

*

Nușa Gavrilescu/ (care a făcut
desenul)/ îmi scrie/ amândoi fiind în
viață: / Eu și Vasile/ suntem ca două
lumânări din crucea foștilor deținuți
politici/ ca două cruci/ într-o cruce/
așa cum sunt și oamenii în viață./ Ea
și El/ un singur trup,/ o ființă!...care
la bătrânețe devine o paiată/ și-și dă
pantalonii jos/ și-și face treaba/
împotriva timpului.../ Și tot ce au ei/
devine fără rost:/ vechituri/ în bătaia
vântului...

CITESC „IUBIREA MEA, FLOARE NOMADĂ” DE VASILE GAVRILESCU

(Poem - Totem)

Cât de plăcut este să te naști
din nou
în fiecare dimineață...
ca și cum ai fi iarăși copil.
Din acest unghi de a fi
al lui Vasile Gavrilescu,
dar mai ales
al lui Constantin Lucaci,
necunoscând nicicând amărăciunea,
amândoi repuneau în aplicare
experiența zilei precedente în altă
chemare...
I-am spus Ligiei Nicolescu:
pune mâna și scrie și nu vorbi
ca să nu te-audă nimeni!...

Prin cumințenia noastră
am făcut parte, amândoi,
din structurile securității statului.
El ascuzându-se în Valea Jiului,
între minerii din adâncuri,
eu la Fabrica de Avioane
ca să-mi cinstesc meseria aleasă,
fabricând piese de zbor...
și sfere imaginare:
„Cum vă place”,
labirinturi precum
„C’ e una meravigliosa sistema”,

și ca să trăiesc și să
rezist în viitor.

...Interesant este că femeia mea
nemăritată a venit cu mine!

Frumusețea României a dispărut
odată cu anul 1999
odată cu ultima mineriadă și prima
mea expoziție de sculptură mai
serioasă...

„Iubirea mea floare nomadă”
de Vasile Gavrilescu
încarcerat numărul 30, descarcerat
numărul 30, reîncarcerat numărul 77,
descarcerat numărul 77
încă un 7 și fac 21
salvat pubertatea,
salvat Constantin Lucaci 1970
și 1959 liberat din posesie
carnet de partid, partidul rușine,
partidul în toate chiar și fără
Dumnezeu și vine rândul minerilor
din Valea Albă
Și Valea Neagră...
Aurul negru
pisica și câinele negru de rău
din cerul gurii;
lume proletară, clasă muncitoare.
Marx clasă și mamă și tată
aici suntem prezentă clasă
1977 prima în lume clasă,
albastră lampă la butonieră
alabastru de lins pe păr

verde de Paris în buzunare,
omniprezent - peste tot
clasă muncitoare, rușine intelectuală,
mâncat praz cu căcat.

Lumea o ia la Vale,
se-ndreaptă către abis
greu de presupus și
greu de spus;
Vasile Gavrilescu
salvat pe ascuns
în vintrele pământului;
cu flora subterană
obrazul subțire
salvat de obrazul gros
și bubos
de pigmeu convertit
în dizgrațioasa pleoșniță.

Salvați, nu suntem nație prășitoare,
colecționăm buruieni
fără cei din Vale
muzica lui George Enescu
se duce la zoaie,
în latrină,
minerii sunt cu noi ...
„Ceașescu și minerii”
Gavrilescu și pompierii,
hengherii de cărți,
Fahrenheit 451...

Valea se umple de rușine
dinte canin salvat
lupii renasc
dintre ruine

ruinele cetății pigmeilor roșii
stimagtizați
noi suntem uteciști după 1960 și
rușinea planează pe cei care au inovat
cultura nemuncitoare
și politica după 1949...

Uniunile de idei și Milițiile Populare
să trăiască! Ura, ura,
răsună Valea...
Vale Neagră, celulă pentru
fariseii din partidul unic...
mândri de voi suntem!
Mândri că am făcut
avioane de luptă, luptă deasupra
Valei pe cerul de lumină,
deasupra întunericului din mină
care ne este lumină.
Asemenea lumină
și ce lumină!
am așteptat cu sufletul la gură
să vină peste noi
lumina din mină...

*

Și a venit regele de paie
și a strigat să fie lumină!
în 1990, și a fost lumină...
Nu lumină din lumină
ci lumină din huilă...

Regele și prințul de paie
au strigat să vină lumină ...

Să urcăm dolarul,
alta este țara

dar imbecilii sunt tot ăia
care...cu carnet de partid schimbat
în culorile roșii
ca sângele nevărsat
pe pietrele dintre gunoaie
și care mi-au strigat, ordonat
să stau în genunchi
cât ei se roagă la Biserica
cu ușă închisă care era
chiar Biserica Toți Sfinții...

La Stoenеști, stop semafor
scria negru pe alb
„pe Cozma să-l aruncați în Olt”!
...La Cozia curată, spălată de Olt
s-a născut
Pacea de la Cozia! ...Albă.

Nu așa, nu așa,
mai întâi au greșit
și au condamnat Piața Comună
de la Convenția Democratică
au condamnat-o cu tancurile
aduse de la Pitești pe Dealul Negru
să oprească minerii la Costești...

Iar după Pace
să fie spălați tot la Stoenеști
după ce se întorc acasă
în Oltul frate cu Nistrul!

S-a întâmplat, ciorile au strigat,
Pacea de la Cozia să fie crucea
noastră, crucea scoasă
din ciocul de vultur
și să pună pecete pe Epoca lui
Ceaușescu cel sfidat și înfricoșat

de Valea Jiului Neagră,
neagră ca pana de corb
și frumoasă ca fata de Împărat
de la Lainici...

Când m-am apucat de scris carminele
mi s-au dăruit
și Pacea de la Cozia
a intrat în Paradis...
ce vis fără a fi vis!

CARMINE ȘI AURUL NEGRU DIN CERUL GURII DE CÂINE

Se poate o lume fără o astfel
de cârciumă?
Poate o cârciumă să fie
să existe fără o așa lume?

Se spun atâtea
în fața Paharelor mute
încât ele neavând gură
te judecă...
Judecătoarele pahare!

Totul se discută
ca într-o nouă țară:
Europa Unită,
este noua noastră patrie,
Europa nemuncită

(sau neproletară),
a ta și a mea,
să bem pentru ea!

Războaiele s-au terminat.
Tratatele s-au încheiat.
Păcile s-au parafat.
Dar Pacea de la Cozia,
trăiască ea,
a rămas neterminată,
a rămas uitată.

S-a întâmplat; Dumnezeu
și-a pus mâinile-n cap.

Toți au devenit bancheri,
Pacea de la Cozia
a pus capăt luptei dintre
popor și boieri
dintre popor și cler,
a pus capăt luptei de clasă!

...Odată și odată ea va fi serbată!

Om cu om nu mai stau la colț,
la cotitură, în cârciumă intră
să mai ia o gură...

Apoi se duc direct în Parlament,
de-acolo-și construiesc
turnuri de fildeș și de ciment.

Nu mai sunt războaie mondiale, ci
doar clevetiri departamentale;
regionale; naționale; internaționale.

Totul este o apă și un pământ,
este mâl, apă și vânt.

Dacă plouă: „vine apa mare!”
și inundă!dacă ninge
albul ne ia mintea,
lumina se stinge!

Dacă moare rața intră în coteț viața;
omul, în gura mare,
strigă la drobul de sare;
își reneagă soarta,
își leapădă nevasta,
vede doar căderea,
iadul și durerea;
munca-i o rușine,
pădurea o ruină;
trecutu-i ars în ere,
prezentul în alte emisfere;
ce e rău e bine,
Frumosul o rușine,
politica e banul
și funcționarul public,
starul...

La Londra se judecă
gâsca și curcanul,
analizele sunt bune,
noi ardem sate și cătune,
toți văruiți cu găleți comune
de frica găinii nebune!

Mai nou din lipsă de birouri,
fotolii, cafele, și parale,
în cârciumi se scriu
procesele verbale...

IN TABERNA
(reluare din plăcere)

In taberna quando sumus
non curamus quid sit humus,
sed ad ludum properamus,
cui semper insudamus.

Quid agatur in taberna
ubi nummus est pincerna,
hoc est opus ut queratur,
si quid loquar, audiatur.

Quidam ludunt, quidam bibunt,
quidam indiscrete vivunt.
Sed in ludo qui morantur,
ex his quidam denudantur

quidam ibi vestiuntur,
quidam saccis induuntur.
Ibi nullus timet mortem
sed pro Baccho mittunt sortem:

Primo pro nummata vini,
ex hac bibunt libertini;
semel bibunt pro captivis,

post hec bibunt ter pro vivis,
quater pro Christianis cunctis
quinquies pro fidelibus defunctis,
sexies pro sororibus vanis,
septies pro militibus silvanis.

Octies pro fratribus perversis,

nonies pro monachis dispersis,
decies pro navigantibus
undecies pro discordantiibus,
duodecies pro penitentibus,
tredecies pro iter agentibus.
Tam pro papa quam pro rege
bibunt omnes sine lege.

Bibit hera, bibit herus,
bibit miles, bibit clerus,
bibit ille, bibit illa,
bibit servus cum ancilla,
bibit velox, bibit piger,
bibit albus, bibit niger,

bibit constans, bibit vagus,
bibit rudis, bibit magnus.
Bibit pauper et egrotus,

bibit exul et ignotus,
bibit puer, bibit canus,
bibit presul et decanus,
bibit soror, bibit frater,

bibit anus, bibit mater,
bibit ista, bibit ille,
bibunt centum, bibunt mille.

Parum sexcente nummate
durant, cum immoderate
bibunt omnes sine meta.

Quamvis bibant mente leta,
sic nos rodunt omnes gentes
et sic erimus egentes.
Qui nos rodunt confundantur

et cum iustis non scribantur.
niciodată justiția.

ÎN CÂRCIUMĂ

Noi în cârciumă ne adunăm
ca să uităm că-n pământ plecăm,
în joc de noroc petrecem,
în joc fara noroc ne dregem.

Vrei să știi ce-i în tavernă?
unde banul se aruncă,
orice vrei întreabă-mă pe mine,
atent ascultă ce-ți voi spune.

Unii în jocuri, alții beau,
alții-n desfrâu se dedau,
și cei ce insistă-n jocuri,
își pierd săracii hainele
alții-n noroc le câștigă,
sau *golesc* buzunarele.

Aici toți sfidează moartea
lui Bacchus își închină viața:
cinstesc la-nceput câștigul,
apoi beau în libertate;
pentru cei din pușcărie,
apoi pentru cei în viață,
patru, beau pentru credință
pentru cei din neființă,
șase, pentru surorile-n viață,
șapte, pentru a haiducilor viață.
Opt, pentru crima față de frate, nouă,
pentru monahii rătăciți,

zece, pentru marinarii plecați
unsprezece, pentru cei certăreți,
doisprezece, pentru cei
ce-s penitenți,
treisprezece, pentru cei care-s drumeți.

Pentru papa, pentru rege
beau cu toții fără de lege.
Bea stăpâna, bea stăpânul,
bea și popa, bea soldatul,
bea femeia, bea bărbatul,
bea și sclava, bea și sclavul,
bea cel harnic, bea cel leneș,
bea și albul, bea și negrul,
bea cel neaoș, bea și străinul,
bea deșteptul, bea și prostul,
bea sărmanul și bolnavul,
bea străinul, exilatul,
bea băiatul și moșneagul,
diaconul și episcopul,
bea și sora, frățiorul,
bea bunica, bea bunicul,
bea și ăsta, bea și ăla,
beau o sută, beau o mie.
Aruncă sutele-n vânt
parale fără nici un gând,
beau totul în nemăsură.

De-am bea până moartea
ne-ar lua,
noi rasa nu vom critica
pe nimeni nu vom alunga.
...Și-n bârfă,
nu amestecăm
niciodată justiția.

COMUNICAT

În luna ianuarie 1999 Cozma a condus minerii într-o nouă serie revendicări cauzate de intenția guvernului lui Radu Vasile de a închide minele din Valea Jiului, care aduceau statului mari pierderi de bani.

Intenționând să facă presiuni asupra guvernului, Cozma și minerii au început marșul spre București. Minerii s-au ciocnit cu Jandarmeria la Costeștii de Vâlcea aproximativ șaptezeci de mineri și o sută de jandarmi au fost răniți și un miner a murit.

Curând după aceea, prim-ministrul Radu Vasile a purtat discuții care au durat cateva ore cu Miron Cozma la Cozia și au convenit să pună capăt marșului și retragerea minerilor spre Valea Jiului...fâsss!

*

La începutul lunii februarie anul o mie nouă sute nouăzeci și nouă Cozma a fost condamnat de către Curtea Supremă de Justiție la optisprezece ani de închisoare pentru implicarea sa în mineriadele din anul 1991. Acest lucru a determinat un

nou marș rapid al minerilor spre București. De această dată, forțele speciale au intervenit și au împrăștiat minerii la Stoenеști, Olt.

DUMNEZEULE!... CE A FOST ASTA?

Greva propriu-zisă a început la Mina Lupeni pe unu august o mie nouă sute șaptezeci și șapte și a fost încheiată pe trei august. În primele momente, minerii au propus ca o delegație să plece la București, dar trenurile au fost oprite. Mulți dintre șefii de sectoare miniere au încercat s-o oprească, dar minerii au reacționat prompt, chiar și dur. Greviștii au luat legătura cu alte mine din Valea Jiului și cu populația orașelor pentru a strânge cât mai mulți simpatizanți, și s-au adunat în curtea Minei Lupeni, unde au ținut discursuri revendicative.

Greviștii au fost organizați și conduși de câțiva lideri, cum au fost muncitorii Constantin Dobre și Gheorghe Maniliuc. Din București au venit să poarte tratative reprezentanții de frunte ai puterii: Ilie Verdeț și Gheorghe Pană, apoi Constantin Băbălău, primarul și primul-secretar de partid din

Petroșani. Primul secretar al județului Hunedoara a lipsit, Ilie Rădulescu, fiindcă era în concediu la Karlovy Vary.

Ilie Verdeț și Clement Negruț s-au deplasat la fața locului, dar minerii nici nu au negociat cu ei, și au cerut să discute direct cu secretarul general. Cei doi au fost sechestrați în ghereta portarului de la intrarea nr. 2 a Minei Lupeni. La insistența greviștilor, Verdeț l-a sunat la telefon pe Nicolae Ceaușescu, aflat în concediu pe litoralul Mării Negre. Acesta își întrerupe concediul, și se deplasează mai întâi la Craiova, apoi la Târgu-Jiu și Deva, și preia comanda trupelor de Securitate și a funcționarilor de partid. Când ajunge în curtea Minei Lupeni, numărul participanților la manifestație se dublează. Atmosfera este tensionată; dar sunt totuși voci în mulțime care strigă „Ceaușescu și minerii!”, dar se aud și lozinci ca „Lupeni '29!” ... sau „Jos burghezia proletară!”.

Constantin Dobre îi citește Președintelui revendicările minerilor, douăzeci și șase de puncte cu caracter tipic sindicalist, referitoare la programul de lucru, norme, pensii, aprovizionare, locuințe, și investiții.

Nicolae Ceaușescu prezent la fața locului timp de trei ore se arată la început refractar!...Greviștii vociferează, se aud de câteva ori huiduieli, fluierături, se scandează chiar „Jos Ceaușescu!”. El cedează până la urmă, mai ales după ce gardul depozitului de lemne se prăbușește brusc sub greutatea minerilor urcați pe el, producând un zgomot infernal și speriiind pe cei prezenți. Ceaușescu promite să îmbunătățească condițiile de muncă și de trai ale minerilor, și în final este aplaudat. Un miner tânăr entuziasmat - sigur un om al partidului sau Securității - a propus ca lui Nicolae Ceaușescu să-i fie atribuit titlul de „miner de onoare”... Apoi secretarul general părăsește locul în mijlocul escortei sale. Revine la Petroșani, unde s-a desfășurat un miting după moda vremii, cu urale și aplauze prelungite, în cadrul căruia nimic nu s-a pomenit de greva din Lupeni.

*

În perioada imediat următoare, nu au fost represalii. S-a hotărât ca până la sfârșitul anului pensionarii de invaliditate care lucrează să-și păstreze atât pensia cât și salariul. Nicolae Ceaușescu a ordonat să fie satisfăcute unele din promisiunile sale, respectiv reducerea zilei de

lucru de la 8 la 6 ore, aprovizionarea magazinelor din zonă a fost îmbunătățită, dar revendicările referitoare la limita de vârstă de pensionare și programul de lucru nu au fost îndeplinite.

*

După sărbătorirea Zilei Minerilor pe 8 august, vor începe acțiuni crunte de reprimare împotriva participanților mai activi la grevă.

În prima etapă, au fost organizate ședințe de partid și de sindicat, în care greviștii au fost catalogați drept elemente anarhiste, declarate, „oameni de nimic”, „derbedei”, „impostori”, „infractori” ...

Greviștii care erau membri de partid au fost sancționați sau excluși din PCR. Forțele de Securitate și Miliție din zonă au fost dublate, iar după cinsprezece septembrie au fost desfășurate unități militare (inclusiv blindate) în preajma tuturor minelor din Valea Jiului.

Organele specializate ale Securității, Miliției și procuraturii, au efectuat recunoașterea minerilor care au participat în mod activ la grevă. Au fost chemați la sediul Securității unii ingineri și șefi de sectoare pentru a

identifica cu ajutorul fotografiilor și înregistrărilor filmate făcute pe ascuns a celor cu rol important în grevă. Cel puțin șase sute de greviști au fost interogați la sediul Securității din Petroșani și maltratați de mai multe ori (lovituri la cap, strângerea degetelor la ușa etc.). Operațiunile Securității au fost conduse de generalii Emil Macri și Nicolae Pleșiță. A urmat apoi întocmirea dosarelor penale. S-au intentat procese de drept comun, cu acuzații de ultraj contra bunelor moravuri, tulburarea liniștii publice, și în cazurile mai grave, de lovire și vătămare corporală. Au fost întocmite o sută cincizeci de dosare, și în urma proceselor au fost internați la psihiatrie cincizeci de protestatari. Au fost condamnați la închisoare între doi și cinci ani cinsprezece greviști... Pentru majoritatea condamnaților la închisoare, pedeapsa a trebuit ispășită la un loc de muncă în afara Văii Jiului, deportare și muncă corecțională.

Au fost siliți să părăsească domiciliul și să se mute într-o localitate desemnată de autorități cel puțin trei sute de greviști, împreună cu familiile lor. Au fost concediați între două mii și patru mii de mineri. După terminarea pedepsei, cei mai mulți au

rămas sub stricta supraveghere a Securității, și hărțuiți ani întregi după evenimente. Agenți ai Securității au fost angajați ca muncitori în mine, în scop de culegere de informații, supraveghere și chiar intimidare fizică. Au fost detașați sau angajați în întreprinderile miniere din zonă foști delincvenți de drept comun.

Pentru a suplimenta lipsa de forță de muncă, au fost trimiși să lucreze la exploatarea miniere și militari în termen.

Pe termen lung, organele de partid au sporit activitatea ideologică în zonă. Greva a avut repercusiuni importante și asupra aparatului de partid și de stat. Au fost schimbați din funcție mai mulți funcționari de partid și de stat, atât la nivel local, județean, cât și în București. Cazul a fost dezbătut de ședința Consiliului de Stat din trei septembrie, care a hotărât primele destituiri, și apoi - inclus pe ordinea de zi la cererea explicită a comunistului ilegalist Alexandru Sencovici - de Plenara CC al PCR din douăzeci și șase octombrie. Potrivit lui Ilie Verdeț, Ceaușescu a calificat greva din Valea Jiului drept consecință a propagandei necorespunzătoare. „La mijloc au stat probleme de conștiință. Adică muncă de propagandă slabă, nu s-au

popularizat hotărârile partidului.” - ar
fi declarat secretarul general al PCR.

Pentru a împiedica scurgerea de
informații, Valea Jiului a fost
declarată zonă interzisă până la întâi
ianuarie o mie nouă sute șaptezeci și
opt.

(Text creat din materialele Securității)

JUSTIȚIA ȘI PROSTIA

Când pe un prost îl crești la suflet și îl
faci mare, îl ridici, greu îl mai dai jos,
căci el umple de prostie pe toată
lumea... Așa și cu legile României
după anul două mii trei!...odată votate,
proaste fiind, nu le mai schimbă nici
dracul.

CAPITALISM, DUPĂ COMUNISM? (poemul lui Azazel)

Este capitalismul în stare (posibil?)
să urmeze în România muncitoare
după democrația populară, după
socialism și comunism, după ce am
construit pe uscat și mare, și în aer, și
în cosmos, pe dealuri și pe ogoare,
uniform în toată țara la suprafață și

subteran, în concurență cu țările
străine și nu între noi, orășeni și
țărani? ...să ținem pâinea la preț unic,
cincizeci de ani, de doi doăzeci de
cenți și cincizeci de bani? Și pensiile
la fel, cei mai buni cinci ani din viață
să-ți lumineze bătrânețea?

Și așa, iată, am desființat clasa
muncitoare și decmocrația populară,
ceareul și băncile populare, nu și pe
cele din aleile din parc, din contră,
am pus și pe trotore!...

Ne spune Europa printre rânduri:
brav popor din marea mea familie,
mai bine să fiți toți pensionari și
șomeri, cu școală, decât să munciți
bine sau prost, căci nu ne costați
decât câteva procente din teveaul
comunitar; și noi, în schimb, vă
cerem liniște și pace și nici pământ nu
vă cerem, cel puțin până la al Treilea
Război Mondial...Și totul, în liniște,
după ce urmașii săi, din 48-59
interbelici și posbelici s-au făcut
profesori, doctori, ingineri, fii de
țărani și muncitori?! ...

Și așa am desființat șublerul,
micrometul, plugul și motorul, lopata.
Capitalism, după socialismul și
comunismul, și fascismul Coanei
Pipa? Opera lui Caragiale, după opera
lui Eugen Ionescu? și opera lui
Camus, după opera lui Sartre? Opera

lui Cioran, peste toți? și opera lui Petru Groza peste opera lui Stalin, și opera lui Ion Iliescu peste opera lui Nicolae Ceaușescu, vai vai, opera lui Vasile Militaru peste opera lui Adrian

Păunescu!? Și iarăși, uite-așa am desființat poezia și arta postbelică, păstrând instituția de creație-uniunea pentru revitalizarea minorilor din perioada postcomunistă, chiar și postbelică cu tot Goma lor; am desființat avorturile nelegalizate din ghetourile fabricilor și uzinelor din capitală, județe, orașe, sate și cătune din marea Românie...și acum strigăm, să fie avorturi mai puține, că nu mai vrem nici județe! Vrem premii la

Cannes!...Să vezi și să nu crezi!...Kogălniceanu, Eminovici și Eminescu, după Macedonski, toți trei!? și Maiakovski, și I.G. Duca, și Iorga, și Elena Ceaușescu, și Carol al II-lea, ...după Nicolae Ceaușescu!? Și eu, după George Achim, și el, după Gelu Naum, și ăsta, după Paul Brenoiaia!? Și iarăși noi, noi după noi toți, dar mai ales după cei cu cenacluri în anii optzeci? cei în opinci, după cei în pantofi, și cei în teniși, după cei în adidași, nu adidași de porc, adidași de ieșit prin Paris și Baia Mare?...Și am desființat Baia Comunală din Vâlcea-țară de lupi! Baia, obiect de patrimoniu, și-am fost de acord cu demolarea orașului vechi făcută de țigani și venetici, când,

culmea, România era în culul
dezvoltării ei capitaliste și
comuniste...Oho ho ho ho, ole ole,
ghiveciul în ulei nu mai e, și brânza
topită de Dorna la fel, și marmelada
în blană de lemn, pe care stăteam la
coadă să le pescuim, când făceam
blatul să mâncăm din banda cu resturi
de mâncare studentască...din
Grozăvești trei; și ouăle fierte, și
gemurile în plic pe care nu le mâncau
studentele cu bluze peste buric, și
bichinii între picioare de cele mai
multe ori complet goale! bine că le-
am desfințat, studentele cu bluze
peste buric, și teneșii, și pantofii de
piele cu care făceam diferența la Paris.
Acuma toate sunt curve și au în loc
de bluze peste buric, tatuaje care le-
acoperă pielea; ole, ole, este posibil
râmatul porcului după zborul păsării
măiestre, și metalice, după zborul
păsării pasăre! sau, este posibil zborul
avionului și aeroplanului, împreună,
ale lui Leonardo Da Vinci, după
zborul rachetei și aselenizarea
Lunohodului pe astrul nopții, lumina
planetei în întuneric...? Și-n
consecință am desfințat avionul
Șoimul, avionul IAR 99! ...Nu știu
dacă mai facem elicoptere, și tancuri
pentru apărarea țării...Am desființat
armata poporului și am înființat
armata de bătut pe aceia care nu sunt
cu noi. Este posibil zborul zborului
lui Constantin Brâncuși, după zborul

lui Henry Coandă? zborul artistului
ceapist după zborul marelui artist,
marilor artiști doctori, și ingineri,
zborul marelui Brâncuși? ...Și am
desființat arta, înființând pseudoarta!

am înființat comisia unică de
aprobare a monumentelor de for
public formată numai din artiștii
monopoliști, ceapiști. Am înființat
pensiile diferențiate, invers după ce
am declarat-o pensie unică, și după
aportul la menținerea puterii în stat.
Și ce rost mai au rățăcirile noastre
postrevoluționare în munca de
cercetare, agricolă, munca pentru
impozitele locale, toate, fără nici un
rost la pensionare; rățăciri fără rost
după rățăcirea de un secol cu rost, cu
opinci și izmene alături de pantofi de
piele, și joben și baston, și iarăși
chiloți, supranaturali, și suprealiste
picioare, goale, și can can; ole ole
după revoluția anticomunistă și
antisocialistă condusă de muncitorii
și țăranii aduși de la Canal, de la
Ocne, de la Pitești, Gherla și alături
de ungurii din județele Harghita și
Covasna, Gheorgheni, de acolo unde
se joacă hochei vara, din România
noastră turistică, și postrevoluționară,
mereu, mereu înainte!...Destul, vrem
idei...eu să fiu șef la Râureni, să
salvez Râmnicul, calea ferată, Valea
Oltului toată!

15 10 12

APROAPE HAIKUURI

Lebăda Leda/ Pare să fie Eva/ Însă
Adam, nu!

Brâncuși filozof/ Gândul, viața și
banii/ Masa Tăcerii

Lebăda Leda/, Sula și Prefectura.../
Altcumva, nu!

Trup de Adam hâd/ Eva râde la soare/
Semn din cer, blând

Trup de Adam, plug/ Eva râde la
soare/ Drept este oare?

Strig la Dumnezeu/ Adam e și bou și
plug/ Eva în așteptare...

(Corpul femeii/) Leagănul Ledei/ Vis
de nisip și mare/ ...Jocuri de lumini.

Viața e una/ Pământ, Adam și Eva/
Trăirea în doi.

Haikuul e scurt/ Vreme este destulă/
Lumină în gând.

Pâine și apă/ Natura-i artistă în
toate/...nu-ți fă chip cioplit

Să faci nu e greu/ Să vrei, măsură-i în
viață/ ...Restul e soartă.

Nimic sau totul/ Orice poți face în
viață/ Să fii om e greu

Artistul, jucării face/ Pentru oamenii
mari/ (Brâncuși)/ vierme de mătase.

POEMUL, HOLOCAUSTUL CÂINILOR!

(scris în timpul emisiunii TV Vâlcea
Unu, din 20 12 13)

Murim și nici măcar nu trăim.
Ne uităm la Tv-ul pecere,
la parlamentul pecere, la Circul
Național care a crescut,
după Referendumul silit și național
ca Făt Frumosul din poveste
cel care într-un an a crescut
cât alții în zece.

Murim și nici măcar nu trăim.
Murim și nu știm, dacă suntem
oameni și nu suntem câini, fiindcă în
această țară, oamenii sunt câini, și
câinii sunt oameni, fiindcă în această
țară, oraș
și oameni și câini pe Capela...
mor de foame!

Fiindcă în această țară munca a
dispărut,
căldura și gazul și benzina

și electricitatea toate făcute din
pământ, din văzduh și apă, se vând
pentru a creea profit nu celor care
oferă copiilor cornuri și lapte...

Fiindcă în această țară se vând
animale în viu, pentru alte popoare,
pentru a plăti datorii la stat, vaci cai și
boi, tauri, în timp ce noi bem lapte
științific prăfuit incorect și adus de
lângă oceane...

Să vindem, auzi! animale în viu
milioane, noi bieții de douăzeci și
patru (sic!) milioane, ce holocaust
bovin!

Ce holocaust de oameni,
să spunem că suntem nu douăzeci și
trei de milioane, ci nouăsprezece ,
optisprezece milioane...

Holocaust de oameni și câini, de câini
și oameni, ce holocaust umano-canin!
de milioane.

Murim, murim, nici măcar nu trăim
...și culmea
nu auzim decât strigătul,
urletul de fiară, sunteți cu toți
niște surzi, cu coșciuge la scară.

POEM

Să plece toți din țara asta,
să rămânem fără stat,
să rămânem fără parlamente,
și nu amalgamul ăsta bicameral,
năstrușnic, format din hoți
și pungășii cu cefe groase, rași în cap
și tatuați,
profesori docenți și doctori,
cu doctorate, trei patru deodată!
făcute pe maidan,
artiști de abstract
foviști și gestuali,
ne-am săturat de ei,
chiar ei s-au săturat de ei,
și care au înfundat
pictura și sculptura
în neștiință și anonim,
artiști abstracți alienați
fără sfinți și Dumnezeu,
artiști abstracți care au îngropat
desenul, sculptura și pictura,
sub limita înțeleșului
au înfundat copiii artiști, i-au
deformat, au deformat lumea,
existența, viața noastră,...
au deformat tot...
Aleluia, Aleluia!

POPOR NETREBNIC

Popor netrebnic
atât te duce capul
și picioarele, ...
căci unde nu-i unul
vai de ele,
atât te duce capul,
să cumperi lapte praf
și să vinzi junincile țăranilor,
Juninci fără preț,
căci ele sunt ca icoanele,
sunt scumpe,
și cu copită despicață,
să-ți bați joc de Israel,
atât ți-a rămas,
române,
să vinzi bourii,
cornutele tinere...
în viu străinilor;
milioane de capete,
cât nu ai avut tu niciodată,
atât ți-a rămas,
să le vinzi
și să plătești datorii,
impozite grase,
datorii la Fondul Mondial,
care nu știe ce-i aia bou
și ce-i aia vacă...
Să vinzi văcuțele și tăureii,
să le duci la mâncat,
peste graniță, la aruncat
din staulurile demolate,
așa cum la pubelă ai aruncat

la ordinele laboratoarelor central și
nord europene
cocoșii frumos penăți,
găinile și găștele,
curcanii noștri ca păunii, punându-ne
să mâncăm ouă,
cu gălbenușul alb...

Ți-am spus încă de atunci:
măi anticristule,
urmaș fidel al Ceaușescului,
liber cugetător
tătic al popoarelor,
să nu faci crima asta abominabilă
să arunci puicuțele în closetele fără
formă și fără fund
aceste bijuterii ale naturii,
fiindcă omul prin tine a arătat
că e mai prost
decât o biată găină...
Să nu arunci păsările
noastre din curte,
păsări rare,
deja păsări de aur,
care luminează în amintiri raiul
nostru pământean, întunecat de
cucuvele.

Excrementul de om pute
mai rău decât cel de cocoș
și găină
și nu se conservează,
Iar cel de animal cu copita despicată,
înobilează pământul
iar conservat, aprinde becul!

Sunt rănit fiule, sunt rănit de această
lume troglodită,
sunt rănit că exist
în această lume,
unde oamenii mor
cu medicamente scumpe...
că apa e scumpă,
doar vine din cer,
că benzina și gazul sunt scumpe
deși din pământ vin
și pământul e ieftin!
...nu costă nimic
și omul se-aruncă în el!

Sunt rănit că nu mai aud pădurea, și
Oltul nu mai are valuri,
și curge încet,
și s-au format bălți...
și au venit pescăruși...
care în loc de pești
mănâncă guguștucii...
Și norii merg înapoi!
înghițind vântul...

Și Dealul Capela e pângărită
de fii și fiice,
care în poiana neumbrită
băieții fac laba și fetele îi admiră
băgându-le limba în gură
ca Onan
aruncând bogăția în țărână...

Sunt rănit că pădurea pute de câini
morți de foame...
sunt toți morți de foame,
de pomi morți și baloane,

de ferit copiii din fetele mame!...

De prea multe scuiături
și gumă turtită
de pe aleiile asfaltate,
de lângă zidurile de mănăstire
și pe care urcă mulțimi
să vadă orașul de sus!
...aproape de Boul de Piatră.

Put toate!... domnilor consilieri, put
toate și nimeni nu are nimic de dat cu
detergent
și parfum, desigur
nu are nimic de spus...

Put toate domnilor consilieri,
domnilor români,
put toate, mai rău
ca lângă bălțile Veneției
în drumul nostru către Franța
în care nu găsești
un nuc, un dud sau un prun!
...de parcă ne-ar place putoarea
și spunem că ea ne vine
de la străbuni...

20 12 13

**DIN NOU
MÂINILE TALE
SUNT PÂNZE DE CORĂBII**

De multe ori mâinile,
el și ea și inimile lor
pot fi pânze de corăbii
și malurile vise
și faruri și lumini,
țărături în lumi apuse
și care vor reveni,
și pot fi trăiri
și pot fi nemuriri...

**DIN NOU
DESPRE IUBIREA
CARE-I UN FĂCUT...**

Iubirea este o stare
prezentă în noi amândoi,
bipede și umanoide ființe
femeie și bărbat
și care trăim pururi
doar în prezentul
arzător și iluminat.

Iubirea nu este un făcut
pentru alte timpuri
alte vremuri trecute,
nici pentru mâine,

nici pentru ieri,
nici pentru viitorul de nicăieri
făptuitor în prezentul iluzoriu.

În iubire maximă poți să mori
dacă nu-l ai pe azi!
...în cel de lângă tine
și nu știi să zbori
spre ziua de mâine...

Iubirea este cuibărită
în palmele celor care se unesc,
se mângâie și cerșesc
tremură și se lipesc,
și trupurile lor
par a fi doar totuna.

1918

Patria noastră este aici
în perimetrul european
la Râmnicu Vâlcea și la Horezu,
la Craiova Fabrica de Avioane,
Oltcit, Ford,
Universitate ca lumea
și Teatru, la fel.

...La Cernăuți,
la Hlina și Lipcani,
la Hotin
și Cetatea Albă, la Lozova
și castelul Mimi!
Chiar așa, în Republica Moldova.

Patria noastră este oriunde
și în același timp
unde limba vorbită ne-a fost
și ne este împărăteasă,
patria aceasta
este cea mai frumoasă
și este formată din oameni diferiți,
și ei au origine comună toți
din daci și romani se trag
fiecare și împreună,
de la apus la răsărit fiind deopotrivă
fii sau înfiați de oi
și de lupoaiice - neveste de lupi...
Formată ne este patria din ape
Tisa, Dunărea și Nistrul
și munții, câmpiile și marea,
și este născută între vechiul
și noul Severin...
Jiul apă care unește Oltenia
cu Ardealul...
Și Oltul năvalnic
care desparte Estul de Vest
în țara de unde răsare
chipul magnific al lui
Brâncuși Constantin...
Coloana sa infinită și
Podul lui Apollodor din Damasc
și prima minune a lumii rotundă
și-naltă cu Traian pe catarg
și mai apoi cu înaintașul
nostru comun și creștin
Apostolul Pavel...
Columna de la Roma
a dacilor și romanilor spre nemurire
împreună răsuciți ca firul de tors

din aurul Sarmizegetuzei
și noi călări pe munții Carpați
dintotdeauna
cu ochi de acvilă ațintiți în cele patru
punte cardinale
și inimile de-o parte și alta
călări pe munți
și navigatori pe ape:
pe Dunăre, pe Nistru
și pe toate celelalte
care se scurg până la Marea
cea Mare și Neagră...

*

Vâlceni
vă implor
vă implorăm
împreună cu vâlcenii noștri
din Sibiu și Alba,
din Cluj Napoca și Dej,
și Bistrița Năsăud
până la Câmpulung Moldovenesc
și Pojorâta să ridicăm acum
la o sută de ani
în două mii optisprezece
spre desăvârșirea Unirii de la o mie
nouă sute optisprezece
Monumentul Lupoaiței Capitolina
aici la Râmnicu Vâlcea
sau la Cozia
pe calea îngustă
dintre munte și apă
și pe unde toată Transilvania se
revarsă spre Dunărea albastră
pe calea îngustă dintre dealul înalt al
Boului de Piatră și magnificul Olt...
Oltul mare cu-al său Tău

și Oltul mic
care nu mai sunt pereche
și nici Insula care nu mai este
dar o ținem bine minte noi
și o vom reface...

Împreună cu centrul nepereche al
Râmnicului de altădată
și care nu mai este nici el
dar care Râmnic
era mai frumos ca Sinaia
și Predealul regilor...

Râmnicul pe care îl vom reface
când va veni și vremea noastră
vremea rememorărilor timpurilor
trecute și de vămășie-mai apoi,
între Valahia mică și Valahia mare,
chiar Ungrovlahia,
dacă nu chiar Râmnicul primă
capitală a marelui Basarab
cu trup de Cal și cap de Lup...

Și capitală a fabricării hârtiei
pentru carte,
capitală a cărții chiar,
capitală a tipografilor...

Fără această primă Valahie
Daco elenă și romană
ar mai fi putut exista
Școala Ardeleană?

Și aici în Carpați
pictura neobizantină?

...Să ridicăm o Lupoaică Capitolină
pe calea lui Traian în locul
unde Calea cea mare se rupe
și oscilează între Cartierul
„Versailles” și drumul care duce
spre Dunăre prin târgul vechi
și care vai nu mai este
ci sunt chioșcuri de lemn cu artificii
și trepte din piatră
dulcegării și papetării
după cum sunt anotimpurile
Piață Romană și apă plată.

*

Istoria, cum le-a așezat
și organizat pe toate
și cât de bine
încât nu ne vine
nu vrem drum înapoi
vrem să muncim
și să ne unim oameni cu oameni
indiferent de state
de țările bogate și țările sărace
români valahi
români moldoveni
români bucovineni și transilvăneni
sau ardeleni
români unguri și români lipoveni
român turci și români armeni
istrieni și macedonieni
cum istoria le-a așezat pe toate
și organizat...

Numai că vai!
...în o mie nouă sute patruzeci și patru

am dat Basarabia pe Transilvania și
ne-am ales cu asigurările
Tătuclui de popoare, Stalin!...
că Unirea ce mare rămâne dacă
dăm Ucrainei Bucovina de nord
și Basarabia istorică...

Fără comentarii, fără logică istorică
și fără război!

...În vremea când Europei îi plăceau
războaiele, așa se primenea
bătrânul continent
le-am dat fără asfalt și cu noroi
și, iată, astăzi, când nu le vrem
ele sunt la fel...în 2016!

Istorie satrapă, încât chiar și astăzi
nimeni nu poate să le despartă,
să le cumpere chiar
tone de aur să le dea pe ele
Bucovina austriacă și Basarabia
istorică, de ce nu, venețiană
le sunt mai dragi decât cohortele
turco mongolo tătare...Democrație,
Socialism și Comunism
în toate direcțiile
nimic nu se mai poate face
și desface, desigur, până
a dat iama din nou Calul Troian
al Americii să facă dreptate
cum a făcut și în o mie nouă sute
patruzeci și patru...

„Zece poeți pentru România Mare”
- aș!

...Ne-am aliniat să grăbim
Autostrada pe Drumul romanilor
de-a lungul Alutusului,
Să punem Lupoanca Capitolină în
„Versailles”-ul Râmnicului
precum cap de drum invers
precum au făcut-o austriecii cu
italienii pe Olt în sus!

Noi cei din Zărneștii lui Zărnescu
și cei din inima „Versailles”-ului
din Râmnicul Vâlci
în numele României Mari le
trâmbițăm numele, acum, lui
Ratco Golesîn, numele lui Valentin
Dolfi, Constantin Zărnescu,
Dumitru Covalciuc, Leca Morariu,
Traian Cantemir, Constantin Lucaci,
Modest Cichirdan, numele ucenicilor
lor, mari moldoveni și olteni, și
bucovineni și ucrainieni,
și bănațeni, și armeni, și lipoveni, și
evrei și turci, și tătari și unguri
le trâmbițăm numele
pentru ca acum să fie la fel
ca în o mie nouă sute optisprezece!

*

...În marșuri funebre am trăit șase zile
în decembrie
două mii șaptisprezece
comemorând
tragediile din o mie nouă sute
patruzeci și patru

când sute de mii de soldați români au
fost dați pradă
dușmanilor prieteni satrapi
ai Armatei Roșii
când am predat fără lupte
și războaie iarăși
o parte din Bucovina și Basarabia
toată celor care l-au omorât pe țarul
Nicolae al doilea;
ce nu au putut face legionarii
și liberalii
au făcut social democrații
și comuniștii lui Gheorghiu Dej
încă de când era pe drum
de la tg jiu la Râmnicu Vâlcea
ascuns în podul de la biserica
Sf. Gheorghe
a preotului Gheorghe Marina
ajuns Justinian Marina
Patriarhul României!...Dej
ascuns în podul lui Marina
pentru ca să nu-l prindă
Serghie Iandola
și să-l predea Siguranței Statului...

Sute de mii
genocid făcut în o mie nouă sute
patruzeci și unu în Bucovina
când copii și bătrâni au fost
dați hrană la porci
în Siberia și Extremul Asiatic și
nevolnic...

Zeci de mii și în o mie nouă sute
patruzeci și nouă

în fosta Basarabie
când rămășițele românești
ultime, practic au fost silite pe drumul
colhozului să fie rusești
și obligate să nu-și recunoască
rudele evacuate în Regat!

... Scorpia roșie
dușmană și avidă
care era noul Ierusalim
noul Mesia
noua politică neocreștină
fără Dumnezeu!...netolstoiană și
negogoliană
și nedostoievschiană...

Noua politică tirană, sovietică
care n-a rezistat nicăieri în afară de
Rusia lui Stalin și urmașii săi,
a unei populații lipsite de Dumnezeu
care a luat locul popoarelor românești
din Basarabia toată și
Bucovina de nord,
chiar și Alexandru și Nicolae -
familiile țărilor plâng și astăzi
după Basarabia și Bucovina curate
Basarabia frumoasă și Bucovina
arătoasă care nu mai sunt,
dar care trăiesc și astăzi prin fiii
și nepoții celor evacuați în o mie nouă
sute patruzeci și patru...

România, România,
grădină a Maicii Domnului
cum spunea frumos și inspirat de
mare lumină

Papa Ioan Paul al doilea
grădină a icoanei
unde fugeau neplăcuții imperiilor
unguri, români, evrei! ...Basarabie și
Bucovină frumoasă
și bogată, și inteligentă
Nemțească, românească și evreiască
sunteți dragostea noastră
moaștele sfinte a unui trecut luminos
și frumos, și glorios și încă
de când corvinii stăpâneau lumea prin
Mateiaș, Ștefan și Țepeș
sau de când Mircea cel Mare și Sfânt
i-a rupt coloana vertebrală lui Baiazid.

Trecut mare și frumos, și glorios
pe care doar unii au știut să-l măsoare:
Hașdeu, Iuliu Zann, Eminescu,
Brătianu, Creangă și Arghezi,
Macedonschi și Maiorescu...

*

„Au fost trei mii de morți”
a spus marele Romanov Nicolae
ca prin vis. „nu, au fost trei sute
poate patru”
a spus Dumitru Covalciuc
despre românii omorâți la
Fântâna Albă.

„Au fost trei sute de mii” a spus
monahul Moise din Alba Iulia
„cei din o mie nouă sute patruzeci și
unu
și cei din o mie nouă sute patruzeci și
nouă”,

care s-au trezit rude și neamuri cu cei
plecați în fostul regat
și care din vălul ne negură de-atunci
până astăzi au strigat:
„Să nu ne răzbunați”!

*

Românii
care au morminte
plâng după pământul Basarabiei și
Bucovinei
iar cei de peste Prut și de peste Siret
din Cernăuți plâng după oameni!
umbra noastră comună
ne-a părăsit
și ea...

NOAPTEA VISURILOR MELE

(MANUSCRIS 1968,
ÎN COLECȚIA LUI CONSTANTIN
POENARU, 07 ianuarie 1968)

Lumea se scaldă-ntr-o apă murdară
murdară de rele, de patimi și aur,
se-agită când viața la alții le zboară,
tresare când vede că-i scris ...
Schopenhauer.

I

În timpul ăsta pe alee
pe sub pomii scuturați
se plimba cu ochi lunatici
un sărman de toți uitat.

Nimic în juru-i nu-l atrage
nici capul nu-l ridică sus,
căci mintea lui este departe,
către un vis iubit nespus.

O, crudă tu melancolie
și veșnic gând nepăsător,
de ce ați prins în vrajă
pe-acest romantic visător.

De ce nu v-ați gândit voi oare
că-acoperindu-l îl urcați,
pe cea mai naltă treaptă-a vrajbei,
de care voi însă uitați.

II

Gonit de locurile sfinte,
și de urâtul caracter,
el astăzi stă și se gândește,
la visul de-a ajunge „Jupiter”.

Prigoana-i sora cea mai blândă,
și fuga, lucrul cel răzbunător,
în fiecare noapte îl încearcă,
același vis răscolitor.

III

De ce, nemernică iubire

i-ai strecurat în suflet dor,
de ce, ca astăzi el să fie
mereu cu capul într-un nor.

Chipul ei noaptea se-arată,
frumosului fecior de crai,
nicicând aproape nu se lasă,
să facă loc, desfetei trai.

De-aceste clipe lui i-e frică
căci o va pierde până-n zori,
și astfel fericirea-i este luată,
aminte-și va aduce ori de câte ori.

IV

Și astfel zi de zi cu gândul
către steluța lui din cer,

plăcerea singur și-o petrece
cu cel mai bun din lume ser.

V

Și-acuma singur pe alee,
pe sub pomii scuturați,
stă și-admiră fața lumii,
a iubirii de-mpărați.

Ah ce bine e acuma
când din juru-i au plecat,
oamenii strigoi ai vieții,
pe care dânsul i-a lăsat.

VI

Stârpiți voi valuri, ape sfinte
ghiocul negru, straniu fapt,
că el distruge gândul dulce,
al omului ce-i bun acum de aruncat.

Voința ta de răzvrătire
e șubredă și astfel te supui
acelor mari păianjeni negri
ce-n pânda lor te prind să-i faci sătui.

Curcubeu hai de te-nalță,
anunță vremea timpului frumos,
și fă hotar cu verdele-albastru,
ducându-l într-un vis mai luminos.

Pe coama ta culoare pură
să treacă spre abisul fermecat
în care va-ntâlni iubire,
numai pe om să nu îl știe-amestecat.

VII

Nu vrei să schimbi această cale,
Regina căilor! o îndrăgești.
Ce dulce azi te înfioară
aceste simțuri, droguri omenești.

VIII

Nicicând în mijlocul măririi, nu poate
să ajungă,
înfipt îi stă în cale, nemernicul fatal.
Ce-n sine îi crează bolnavă isterie,
în gândurile negre, polemicul scandal.

IX

În gânduri bolnave își vede destinul,
destinul în farsă și-n joc a intrat.
Calomniindu-l în visu-i speranță
deșartă,
se simte din neguri, în rai aruncat.

X

În aurora slovei ți se-ncheagă,
acea credință ce-n visuri optimism a
pus,
că tot ce-ai vrut și zămislit acuma,
realitate visurile-ți au ajuns!

XI

Ce s-antâmplat, minune!
unde mă aflu, în paradis?
unde sunt oamenii, regii și sclavii,
unde sunt oare, totul e vis?

XII

Soare albastru, verde lună
se porniră braț la braț,
stelele îi împresoară,
toate trag un vesel vals.

Iar Luceafărul zănatec
tras la față, zâmbind trist
stă și face ochi simpatici,
fetelor, ca mărimist.

Câte-un nor cu barba neagră
vesel râde pe-nfundat,

și-a uitat probabil ploaia,
scump pământului uscat.

Venus, Platon vechi maeștri,
s-au amestecat și ei,
printre cei ce râd și cântă
ca tovarășii de nuntă ai fantasticilor
zei.

XIII

Iară el de jos privește
și admiră-acel colos,
nu-i în stare să-nțeleagă
de-i plăcut sau fioros.

Totul e frumos acolo,
în eterna păcii, sus,
totu-i groaznic în spectacol
de te simți că-n iad ești dus.

Și perdelele albastre
tremurate de vânturi,
flutură ca niște flamuri,
deci și-n cer sunt „urlături”.

XIV

Se îngână-așa poveste
de dorințe și plăceri,
cu acea lege a vieții,
plină de mister și vreri.

XV

Și-n acest decor fantastic

își zărește-al său emir,
din nou în tristețe cade
că-i departe-acel zefir.

XVI

Voi artiștilor de-acolo,
dați-mi scară și mă sui,
în infern sau raiul vostru
acolo unde te supui!

Nu! ești om, și-aici ți-e locul,
pe pământ pâna-i să mori,
și nici atunci pe-aicea nu vei trece,
ci în pământ, vei putrezi-nămol.

Cum, sufletul nu se ridică?
Sufletul nu mi-l primiți?
Ori e lege că în ceruri
numai pustnicii sunt pomeniți
- și eu sunt pustnic-

Sărmane om degeaba-i minte,
cum poți tu oare să gândești,
că sufletul mereu o să trăiască
dacă păcatul tău îl spovedești?

Viața-i o floare, se ofilește!
La soare râde cât mai mult.
Ea noaptea niciodată n-o iubește
căci la lumină gândurile se ascund.

Că omenirea e o pleavă?
Gândește-te la ea cât mai puțin.
Așa-i menit ca omul să privească

la semen cu iubire, doar la un pahar
cu vin.

Șterge amintirile-ți ploioase
să curgă tot ce-n rău te-a îndemnat.
O eră nouă vină să-ți îndeplinească
dorința idealului de altădat.

Privește-n jur, ce-i mai frumos ca-
icea
unde-n culori măestre totul e
schimbat,
și vezi căsuța de sub stânca aplecată,
în care visul tău îl vei vedea sculptat.

XVII

O muzică de farmec îl cuprinse
și începu să îl îmbie arzător
cu-acea dulceață a naturii -
ncântătoare
care-l primea acum surâzător.

XVIII

În aburii de dimineață se încheagă
figuri celebre de oameni însemnați,
în fața lui cu toții se perindă,
vrând să-i arate greșeala suferindă
și chipul aprig la care
cu toții fură destinați.

.....

Dante primul i se-arată
sezând în față c-o hârtie.
O viață-ntreagă-și rupse coatele pe
masă

scriind de zor la Divina Comedie.

Byron stă deoparte cu chipu-ntunecat,
la viață se gândește, de vicii i-apucat.
Și semne disperate, discret cu mâna-ți
face,
ar vrea probabil calea,
să ți-o urmezi pe ace.

Și Alexandru Donski cu-al său vestit
emir,
se delectează astăzi, privind al tău
destin,
și-și scutură cenușa în calea-ți
viitoare,
să ai aceeași parte de soarta lui
umilitoare.

Dar iată-l și pe Ludwig, vestitul
cantonier,
ce-și scrie partitura ascuns într-un
paner.

În el șade mărirea, fantastic simfonier,
titanicul magistru a coborât din cer.

Michel Florentinul cu dalta într-o
mână
șezând în pat turcește madona a
sculptat?
Sau falnica Capelă măreață fără
seamăn
șezând într-un fotoliu, dormind el a
pictat?

...O viață, numai una,
și asta o dădu,

sculpturii!-al său nume
în a ei vrăji căzu.

XIX

Iar tu emirul vrei să-l capeți
șezând pe-o margine de bolovan,
cântând mereu din vechea liră
ai vrea s-ajungi un meloman?

XX

Emirul, emirul, emirul într-una
scutiți graiul vostru, în veci ca să
piară,
de astfel de vise ades spulberate
ce stau ferecate sub colții de fiară.

Cu-aceste cuvinte se-ndoapă căței
căței ce-n vorbe întrec pe dulăi.
Se-ntrec chiar și-n fapte ades
câștigate
de-aceste jivine, sălbatici lingăi.

Acesta e cubul de care fugise.
Fugise de scârbă, de teamă nicicum.
Avea o oroare ce-i stare ascunsă
venise momentul să iasă acum!

XXI

Aicea e raiul, departe și singur
acesta e visul de mult așteptat:
ascuns într-o vale de stânci conjurată,
departe de lume, de toate uitat.

„Cu astfel de prieteni, nicicând mă
voi teme,
nicicând în dilemă nu voi stătea.
Căci stânca și fierul, coliba și râul,
în nemurire veșnic mă vor îndemna.”

XXII

Și focul se-aprinse mai tare întrânsul,
mai iute se stinse dorința de-a sta,
acum ardea de patima care
pe viață amprenta vizibil stătea;
-și zise:

„Dar vezi tu stânca aia răsturnată?
O vezi cum face semne pe furiș?
Mă duc s-o-nghit bucată cu bucată,
de mâna mea s-o vezi cum îi va sta
tocată,
nicicând, nu voi mai sta la soare pe
prundiș
...voi fi mereu călare pe abis!

*

Dar m-am trezit, și-n susurul de
ploaie trecătoare,
departe pe tavanul negru privirea
mi-am fixat...
Am vrut să-ntind o mână după
călimară,
dar somnul pe dată, din nou m-a furat.

08 ianuarie 1968

A DISPĂRUT CAPELA

Nu mai există Capela,
nu a rămas decât
o grămadă de vreascuri...

Totul s-a dus,
alunecat la vale,
pomii s-au răsculat la deal
și vile la fel,
nu mai este motel
a dispărut pârția de bob
a dispărut trambulina mare...

Pe Geantă cu sănii ne dam,
nu mai există Beathles,
nu mai există Lotus,
Medvedov și Marin
și Poe...s-au întors,
dar nu mai există Capela,
nu mai există decât
o grămadă de vreascuri,
o grămadă de crengi
fără rost...

CODA LA „ĂȘTIA” DAR ȘI LA CARTEA LUI ELIAN

Unde ești tu
Uniune de Creație
Ca o iapă nărăvașă
Născută în căldurile anului
O mie nouă sute patruzeci și nouă
Să vezi scriitorii adevărați
Ca lanul, ca grâul
Cu spicele valuri în vânt
Născute din oameni
Onești și...de rând!
Noapte și zi lumină
Semănând....

SAU „ĂȘTIA”, LUPI, NUMIȚI PAZNICI LA OI

Despre ce relație poate fi vorba între
mine și tine, eu artist și inginer, și
muncitor, până în 1989, iar tu, activist
de partid și securist activ, atunci, iar
după o mie nouă sute optzeci și nouă,
lector sau conferențiar universitar
doctor sau și critic literar, vameș la
pensia pe munca de creație!?

GEORGE NINA ELIAN: „LUMEA CA SINGURĂTATE”

Întunericul risipește,
Lumina zidește
Regretul în lume veghează...

„Lumea ca singurătate” o carte scrisă de George Nina Elian în 2013, și pe care am găsit-o, și am văzut-o, și am citit-o chiar în aceeași zi! una din acest primăvăratice februarie al anului două mii șaisprezece.

Zic „am văzut-o și citit-o” fiindcă coperta realizată de Maria Gheorghe este atât de sugestivă și în concordanță cu conținutul, că, am trăit o frumoasă experiență intelectuală să constat acest lucru și după ce am parcurs-o, pagină cu pagină, la propriu - colț dreapta sus - și la figurat, în fiecare pagină; când am constatat că lumina nu poate să însemne atâta singurătate decât așa cum se arată între cerurile acestea și pământul negru de pe copertă, și între naștere și moarte, vizibilă în conținut.

Citim și observăm, adnotăm:
Un însigurat în fața naturii,
obsevând-o, trăind-o!

în comparație prin oprirea timpului,
„timp suspendat”,
în care cerurile devin pământuri, în
care nimicul îți aparține
și este alter ego,
nici măcar gândurile nu-s ale tale, iată,
cât adevăr este strecurat încă din titlu:
„Lumina ca singurătate”
(„Timp suspendat”)!

Din start, de pe învelitoarea cărții, ni
se pare lumina ca o declarație de
singurătate,
mai evidentă în imagine
decât în mulțimea de cuvinte.
O realizare plină de sugestie... Atâta
lumină încât trăim un timp „fără
putere, fără urmă”,
„Când totul se reîntoarce”,

când totul este somn!
când vrem nu vrem
somnul devine amenințător!
(„Când totul se reîntoarce”)

Titluri pline de sugestivitate
care completează eficient starea
poetică a conținutului,
și nu numai,
definesc întâmplarea sordidă,
definesc lipsa de oameni,
care acoperă lipsa de omenire, care
duce la imprezivibila,
iarăși,
întâmplare în care
„viața e un simplu puseu

de falsă memorie”
...ce revelație!
„Întâmplări, nu și oameni”,
dar chiar și ce „Revelație” în care
cuvântul e rupt de trup și viața este
ruptă de înțeles! („destinul e o falie
ce desparte cuvântul de trup,
și viața de înțeles”)

Transfigurare poetică totală, realism
și suprarrealism,
o „lebedă-mpușcată în somn” care nu
moare niciodată...
Vis, vis, zbor între iad și paradis!
(„Fragment”)

Când am văzut cartea,
dintr-un ochi am ghicit
poetul și poezia sa,
și când am deschis-o
am citit-o pe îndelete,
așa ca să ne placă,
cum ne place o iubită,
mai mult,
simțindu-i răsuflarea,
mai mult simțindu-i zarea,
orizontul,
nimicul, depărtarea...
„egal doar cu sine,
timpul te trece
puntea nimicului” („Stare”)

Dacă lumina ca singurătate
ni se pare aproape sordidă,

chiar absurdă și nerealistă, poemul de
trei rânduri, „Strada”, ni se pare atât
de realist
 într-o lume,
care pe timp ce trece,
 din ea ne alungă
iar pe cei mai mulți
îi transformă în virtuali sfinți...
„pustie și umedă-n vesperalul
 noiembrie,
 strada mirosea
 a galbene fețe de sfinți”!
o populație ascultătoare, ortodoxă,
care-și așteaptă viața de apoi.

Parcurgem volumul și poetica lui
George Nina Elian ne atrage mai
 puternic decât la început,
fapt sănătos pentru poezie,
 care ne arată că ideile
 nu au fost expuse degeaba.
Admirabilă definiție a acestui timp
nepermis și nepromis! „...cu toate
 astea,
fără să știe și fără să se întrebe
 vreodată de ce,
 oamenii suie, zilnic,
 de câteva bune milenii,
vămile unor scări de beton tocite spre
 a se închina la praful
și păienjenișul ungherelor,
 așteptând...”
 („Scări tocite”)

O adaptare a cuvântului
 la imagine,

măiastră,
în puține cuvinte
trăiește măreața sugestie...
ca o memorie a zăpezii în care zărești
„crengi frânte răzlețe”, precum
„linii ale destinului în palme”
ale mâinilor de mamă,
„crengi frânte -
răscruci fără număr
pe drumul
spre tot mai părelnicul acasă...”
(„Peisaj”)

Până și timpul are imagine atunci
când așteptarea
se află la capătul răbdării;
un timp atât de acut,
consumant...
„cum pașii tăi
la capătul
așteptării...”
nicicând mai vizibil și mai măsurat
(„Timpul, cum pașii tăi...”)
„...și lumea începe din nou...”
(„Ceva”)
Și iar, și totul e în zadar!...
regretul în lume veghează...

Din noapte vine omul
și din implozie!
și totul mai apoi se scurge
spre albul miilor de dimineți, spre alb
total,
alb infantil,
unde nimic nu iei cu tine!
Nici măcar sufletul acolo

nu vrea să vină,
când se termină lumina
și începe noaptea...
Nu vine decât vântul și ce ți-a mai
rămas din cuvinte.
Nici măcar visul nu mai vine...
(„Ascultând”)

... „faptul că sunt”
că exist,
la George Nina Elisan este ca un
dangăt de clopot,
sau
mai scurt, ca ultimul acord din
simfonia destinului...
(„Pledoarie Pro Domo”)
o „fărădelege” pe care numai
Dumnezeu o poate înțelege.

Citim, citim, și ne simțim obligați să
scriem, să scriem chiar despre noi!
O retorică la poemul
„Frig și curat”...
Nimic nu este mai pur și curat decât
în albul rece
al abisului dalb.
Cald și murdar sau pătat,
ce este de preferat?
punct în împărăția albă?
sau cerc la Ecuator, colorat?...
Natura ne-a dat doi poli înghețați și
moartea așisderea,
fără cald...
în rest totul e apă și pământ colorat
cu porumbei și arce părăsite pe
vârfuri și coaste de munte

și cu mări de nisip...
iar omul tot fuge,
tot fuge și caută pământul care să-i
stea sub tălpile sale aspre... „la
marginea realității
totul e perfect...”,
iată,
perfectiunea este o chestiune care ține
de cald și rece,
ce curat!

Am citit această carte într-o
dimineață
și mi s-a părut că tot așa
plecată copilă, din întuneric, și ajunsă
femeie deplină la amiază. Din când în
când ochii îmi zburau prin fereastră și
alergau pe coama zidului de piatră al
Arhiepiscopiei noastre,
grădina ei măreață, albă,
ca în palmă și cu urme de vlăstare
înghețate, fără ciucuri de gheață,
așteptând soarele primăvărat...
Mai era puțin!
...sunt încă cețuri care coboară
dinspre pădurile acestei mănăstiri,
de pe Capela măiastră...
dând senzația că mai durează puțin
această
„Lumină ca singurătate”.
Mă simțeam cum nici n-aș fi fost.
„Să fii atât de singur
încât să nu mai poți atinge nimic,
neștiind niciodată de unde vine și
unde se termină timpul,
cel ce înalță la ceruri

micul desen al sufletului tău de
copil...”

(„Neștiind niciodată...”)

(„gâlgâie-n viscere iarna
ca un nor
de mercur// ...pe sine însuși
se devoră timpul...”
(„Până și ceasurile”)

Luminându-și de-acum zborul
nu din arcuri și roțițe,
ca la ceasuri,
ci chiar din cartea de chimie,
capitolul transformări alcaline... Ce
ți-e și cu energia asta care-ți vine
dintr-un plus și-un minus invizibili.

La poemul „Iarnă” inițiem retorica:
ce să te mai întrebi în acest anotimp
rece?

Iarna se scot murăturile!
Din acru și rece răsar căldurile...
Frica, iată marea taină a căutării
punctului, care nu există.

(„Mai singur”)
„Ia aminte, omule”,
nici în pârpastie
nu poți să ajungi, ușor,
așa cum o datorie este,
și o muncă, să mori!

(„Avertisment”)!
„Femeie,
câtă plecare e

în mersul tău”
(„Secvență”), uluitoare!
și cât de adevărat este mersul femeii,
care, nu poate să fie decât ...dinspre
noi!

Iată poemul „Rugăciune III”... „mai
întâi și mai întâi,
cu umilință
Te conjur:
ai milă și izbăvește-mă
de toată greșeala și singurătatea de-a
mă fi născut, Doamne!...”
O stare poetică asemănătoare celei
din poezia Camillei Paul-Stengel,
„Iisuse mă auzi?” și în care, ea, poeta
îl chema pe Iisus la...masă!

În poemul „În genunchi” citim: „învăț
moartea pe litere”,
tot așa cum copilul învață cititul,
silabisând!

Privirea iubitei care se dăruie nu
poate fi decât rece,
tânjind spre căldura nebună a
întunericului...mascul. („Trecere”)!

O carte care-și atinge ținta, trezind în
fiecare o clipă de revelație a
parcursului dintre naștere și moarte.
Iată, în „Neîndurare” Elian își încheie
poemul cu
„nu te speria și nu plânge,
nu ești singurul

care nu se va mai întoarce!...”; totul
moare, timpul nu se întoarce și el
curge înspre infinit; el nu este ciclic,
el este ca șoimul țării
care strigă *tot înainte* inconștient!

Și uite așa, ca într-un ciclu se ajunge
la final,
ca un fir al vieții,
unei vieți de om,
specificând că acest om
vede lumina ca o singurătate; normal,
nimeni nu caută pe nimeni, niciodată.
Totul e-n noi și numai pentru noi în
rigolele timpului,
Fabricii, familiei și străzii...
Așa, că, mai citim poemul
„Pseudoeseu” să ne dăm seama cam

în ce lume trăim,
noi cei de acum,
între nașterea care s-a evaporat
și moartea care ne așteaptă...
„la școală se predau cursuri intensive
despre agilitatea de a merge
de-a bușilea, simultan, în direcția mai
multor curenți sau curențe,
indiferent de domeniu (se precizează
că ochii și creierul și, la
rigoare, nici membrele nu sunt cu
totul indispensabile)
e la modă femeia-monedă liber
convertibilă”...
Incredibil, dar adevărat! și desigur,
poemul care a dat titlul volumului:
„Lumina ca singurătate”.

Poezia, ca și cea dinainte,
trebuie citită este formidabilă, toți
am trăit astfel,
toți ne-am întors acasă,
care am avut casă,
la trei dimineața,
de la întâlnirea cu promisiuni!...
„lumina creștea, eram tot mai singur:
puternic și singur-
o forță/ sieși străină”...
Se întorcea de la o întâlnire de iubire,
în natură deplină.
O poezie, poem,
care îl scoate pe Elian din obișnuit și
îl îndreaptă către genialitatea,
mereu, în singurătate...

**PRIVIREA, OCHIUL ȘI
LINIA, MÂNA, LA
ÎNCEPUTUL LUMII.
UN MODEL ICONIC AL
VIEȚII, AL MORȚII
VĂZUTE!**

Se spune că Apostolul Luca, acum
2000 de ani a stabilit modelul iconic
al creștinătății, reprezentând în
limbajul primordial al desenului,
omul-mamă și prunc-ca fiu al
Dumnezeului din ceruri,

de nimeni văzut,
Duh suflat pe oul secționat; Pruncul
Iisus în brațele Fecioarei; model
iconic care avea să trăbată lumea,
universul, în timpul constant,
permanent, oriunde și oricând.

Modelul iconic al unui iconar, Sfânt
Apostol din preajma lui Iisus, iată,
creator de imagine, persuasivă
contemplație, teologie în primul rând,
și, mai apoi, filosofie!...

Privirea, mâna, alura bipedă, ochiul
sunt cele câteva elemente de
magnifică contemplație, universală-
lucrătoare-autostăpână și
stăpânitoare-nimic mai potrivit pentru
a ființa omul în esența proprie,
esența vieții,
realitate - adevăr
fapt straniu pozitiv și perplex!...

După viață există moarte și,
amândouă ființează în
sacralitate...Viața ca fiind obiectivă
și moartea subiectivă,
și puse-amândouă-în sarcina
Celui din Înalt!
Obiectiv și subiectiv prin modelul
iconic al mamei
care este definită ca ființă bipedă
având privire-ochi,
linie a chipului,
și mâini care izvoresc din chip
și se termină

protejându-l pe Prunc, iubindu-L.

La acest model iconic se închină
întreaga lume fiindcă el este explicația
și cauza tuturor lucrurilor,
este căldura și răceala,
focul și apa...

Lumea materială! și imaterială,
rămânând să înțelegem că Tatăl este
spirit!... Prunc, sferă gânditoare și
potențială, la sânul acestor
globalizante priviri
care sunt totuna
cu aceste linii și mâini...

Cum se uită la noi aceste priviri și
mâini din Icoana „Modelul iconic al
Martiriului Brâncovenilor”...Cum
plânge în noi, cum ne sfâșie, pruncul
Brâncoveanu alături de pruncul Iisus,
primul pe care Dumnezeu L-a adus la
el când încă era înger, al doilea,
răstignit când era în putere

să de-a viață,
ca preț pentru altă curgere de timp!
Timp zero, timp punct care crează
axa infinitului, timp înainte și după...
Dar, să înțelegem, în acest timp,
modelul iconic al Sfântului Luca,
care nu-l arăta pe Tată,
și a parcurs lumea,
obiectul teologic,
până când Andrei Rubliov a stabilit
modelul iconic al Sfintei Treimi!

De această dată, iconarul,
stabilind că totul este spirit,
că monolitul tată-mamă-fiu,
reprezentând viața, este de fapt un
cumul de spirite, îngeri, aluri bipede,
care au priviri și mâini însemnând
linii, toate, convergând spre un punct,
nevăzută icoană în icoană, oglindire
secretă în oameni...

Cât de sfiit, mărturisit, spăsit,
a fost Brâncuși atunci,
când și-a adus-o
pe Sf Fecioară în iconografia unei
femei, de ce nu, fecioară!...a secolului
XX și a ne-a prezenta-o în aceleași
coordonate precum cele ale
Maici Domnului primordiale,
cea pe care o vedem în icoana
făcătoare de minuni aflată la
Mănăstirea Dintr-un Lemn!...
la fel având privirea, ochii, mâna,
toate mângâind,
ținând în brațe pruncul!...chiar
Oul prometeic!

Credem, icoana reprezentând
„Modelul iconic al Martiriului
Brâncovenilor” pe care Sorin
Dumitrescu ne-a adus-o la
Arhiepiscopie, expunând-o în
Catedrala „Sfântul Nicolae”, la
înțelegere creativă-benefică cu Înaltul
Varsanufie, este un monument sacru
de artă, un nou Model Iconic în
Istoria Artelor Sacre...Cea mai

intelectuală dintre arte, iată, fiind icoana ortodoxă, unică de când a fost creată această lume creștină.

Un trup, o scândură mare din lemn-mai multe scânduri legate mănăsiresc între ele, clasic, așa cum sunt întărite icoanele din lemn-tradiționale-ca să se opună trecerii timpului! ...

Un strat-fond de alb de zing-apoi un trup comun, în gri și alb, format din trupurile brâncovenilor, central, pe fond negru-de doliu...ales-dominând Maica Domnului cu Fiul... Trupuri lipite între ele, formând un singur trup, mai mult decât comun-un zid-Maica cu Fiul și brâncovenii trimiși-sacrificați ca mielul dăruit lui Avraam în locul fiului, Isaac!...

Pruncul Brâncoveanu și frații săi, batjocoriți de oameni, dar ridicați de acest savant iconar, la rang de îngeri arătați în alb, curați ca cerurile și ca timpul sacru, și privind înspre noi din cealaltă lume, înspăimântați!
Înfricoșați! de ce i-au putut face lui Iisus oamenii, de ce le-au putut face, aceiași oameni, acestor neprihăniți brâncoveni!

Icoana lui Sorin Dumitrescu desenată și pictată cu atâta generozitate și înțelegere a incredibilului supliciu, aducând pe lemn, fresca! este un

model, un adevărat nou Model Iconic,
de cum trebuie abordată acum, în
acest de neînțeles prezent, pictura de
icoane, fresca ortodoxă-pictura-încât
acestea să se alinieze la sacralitate,
la vechea iconografie bisericească-
tradițională și românească!

Nu trebuie să neglijăm faptul, că,
noul model iconic propus de Sorin
Dumitrescu are universalitate, rezistă
în orice areal, din oricare țărâm
al creștinătății!

MOȘ CRĂCIUNUL ROMÂNILOR -NICOLAE PRIMUL PREȘEDINTE!

Înainte, nu cu multe zile zburam spre
Praga la Varșovia să aduc în
fabricație Hervilului cilindrul
telescopic de șase metri,
noutate absolută și la polonezi-prin
americani - și la noi prin mine
de la ei și americani!
Cilindrul telescopic ei îl aveau de la
americani...de la ei acum avem

ideea de revoluție tehnică și
anticomunistă ortodoxă și catolică,
Polonia soră în urmă cu 600 de
ani! ...Pe calea ferată în 1987, spre
Dresda, pe graniță cu Austria, trenul
încetinea și ceferistul șeful vagonului
a venit la cușeta mea și mi-a zis
« Aici trenul merge cu cinci km la
oră » puteți să săriți spre libertate...

În ziua de Crăciun, Moș Crăciun și
alți moși sfinți nu au venit și Nicolae
prim președinte și consoarta sa au
fost batjocoriți într-o țară cu o
puternică breaslă ortodoxă...care a
reinventat pentru noi toți...
românismul!

Moș Crăciun, Nașterea lui Iisus, de
ziua lor au fost batjocoriți
vărsându-li-se sângele
acestor oameni nevinovați căci nu au
murit în 1989 decât oameni
Nevinovați, cei vinovați au fugit în
piața Universității...

« Suntem țara care a suportat cel mai
mult în acest nenorocit socialism »
spune Paula Iacob
la procesul lui Nicu -
fiul primului Președinte de-acum
dispărut, asasinat și batjocorit...

A spus Nicu « Nu ajung nr. de
pușcării pentru cei care l-au ovaționat
pe primul Președinte!...

A spus Paula Iacob... « El era general,
avea dreptul să facă asta » și făcea
avioane de hartie
pe care le trimetea celorlalți...

Dacă au murit oameni nevinovați,
pentru ce atâția eroi cu carnete de
revoluționar?!...

Procesul lui Iisus, proces rapid,
precum și procesul primului
Președinte...mult mai murdar, deși nu
și-au spălat mâinile!

Ioane, Adame, Ilie, și Elena, Dumitre
de ce nu vă ridicați să opriți ruina
Începută în urmă cu 24 de ani !

MILIARDARII DE LA BALC

Andreia și Ștefan la Dubai se despart
legal în lumea arabă...Aici nu aveau
loc de paparazii și curioși!...mai
multă rușine decât nerușine...

Cei doi, vezi bine, au și duhovnic;
Ave Maria ce rușine iapă și taur, bou
și vacă, niște bovine, ce frumos tras
pe roată ca prin inel, dansatori pe ring,
dansatori la televizor - mândru neam
de actor cu limba-n oglindă.

La Balc pe zi cu soare
zi de zi - un an
se hrănesc porci
de către porcii marcanți ai României
mai ieri președinți
și prim miniștri de stat
acum și-n pușcărie se cresc porci
se aleargă mistreți
se cresc haidamaci de fluierat
gonaci...

Acești culturnici coinaci și gonaci
când le este mai greu
vorbesc de Elena U.
pentru ei handicap
așchie în ochi
buturugă mică
ca și Trăienică
orice putem construi
în viitor
ne putem pupa reciproc
doar cu condiția să fie goniți
băgați la Balc
gonaci și-mpușcați cei doi...

Handicap pentru vorbitori
fluierătorii din galeria dinamovistă,
se cresc fluerici,
se cresc hau hau hau
ham ham peste fluierători...

Ce scârbă ne apucă
de această clipă
contabilitate ciuntită

când s-au majorat salariile din
administrație și politică,
pensiile mari și cele mici;
la pensii suntem egali cu cei din UE
la salarii și servicii, în nici fel;
arz-o focul de revoluție...
căci după 2007
ardem noi!

Se cresc porci se, se învață porcie,
se dau concentrate să fie viguroși
și puternici mistreții,
porcii asasinați cu răutate,
precum porcii asasini
ai Crăciunului din 1989,
porcii Europei bogate și grase
crescută și menținută în viață cu
concentrate.

...Auzi, miliardarii Europei,
României, care mănâncă vier cu
miros de pișat de nici ei
nu știu ce mănâncă, căci carnea
mistreților omorâți în baie de sânge
e pentru leagăne de copii, azile de
bătrâni și spitale de nebuni!

Se cresc porci în România ca să se
întărească turismul de miliardari
veniți aici să se joace de-a vânătoarea
de-a hoții și de-a vardiștii...

Bravo ție român rom pe năsălie cu
imn de șaisprezece strofe și tot atâtea
refrene până mai ieri cântate;
bravo ție montseniore
Năstase Karatase

cu pană de ungur la pălărie
acum vrei imnuri regionale
până nu demult scuiate...
Vrei steag, te-ai săturat de județe
vrei străzi cu panseluțe piramide,
coșuri și ghivece pe stâlpi
altă năsălie pentru bietul român,
sensuri de întors mașina cu
monumete de artă, cu numele
escrocilor de frumos pe pancarte
oțelite, flori pe asfalt,
stradă unică pietonală...

Te bucură mașinile proprietate
particulară parcate nu acolo unde le
este locul, suspendate și ridicate
niciunde poprite, sanchi nevoia de
descongestionare, stradă
baladă de râmnic...

Râmnicie, râvnicie, râbnicie
râmnicie enciclopedie acum vrei imn
oare ce-ai vrea să solemnizezi ?!...

Ceva mai mult decât imnul României
care nu se știe cât o să mai ție
imnul pe năsălie! bravo râmnicie
imne și veselie...de curcă ploată la
vecina fără gard, sub poartă...

Atât ne-a mai rămas
poeti veterinari, horticultori istorici
de-a valma - de țară, patria pe năsălie
forumiști doctori fără de arginți
ne-a rămas romanul omagial
enciclopedia britanicus lupus râbnică
țară fără cultură oraș de care cultura

reală populară și cetățenească fuge
gând de om bolnav cetățean doctor
fără de arginți horticultor fără mere
pom fără nuci veterinar țăpinar bătrân
și bolnav care vrea centru cultural
cu toate la un loc
gâde și primar
..dadaist și modernist, fovist!

Atâta ne-a rămas, omul care trăiește
se ține în viață cu speranță cu bucurie
și fală că nu ne conduce altcineva
decât unul care are numele
escu...bravo râbnic, râvnic Râmnicu
Vâlci.

Pușcărie hârtie istorie vie mănăstire
ghici ciupercă biserică nebiserică
monografie doctorat-meserie prăvălie
profesorat ambulant și universitar
doctor fără arginți și specialist cu
legitimație secretariat general
bătălie butelie Românie ramă de
pictor zugrav sculptori parașutați
popor de poponari și izmenari...

CRIZA MONDIALĂ

La începutul secolului XX datoria
publică a statului era zero sau sub, în
mai toate statele europene. Acum în
secolul XXI mai toate statele au

datoria publică foarte mare și în
creștere...

În actualul ritm de neocupare a forței
de muncă șansa omenirii de salvare,
fără o intervenție din afară devine
minimă.

Statul nu mai reprezintă națiunea,
se duce vertiginos dea dura.

Națiunile sunt pe punctul de a-și
pierde identitățile...

După sute de ani vor reîncepe
migrările de popoare. Cei care
dirigează acum statele, democratice,
sunt inconștienți fiindcă își caută
salvarea comunităților doar prin
politică... Căutarea de a trăi în trecut
doar și prin manifestări culturale
devine catastrofală. Este absurd să
vezi, să cauți, cine sau de ce l-a
omorât pe Eminescu...

Este o jignire a timpului său
generației de atunci, cazul lui,
neproducând nici o învățătură
contemporanilor noștri,
istoriei literare etc.

Criza morală a acestui popor care a
învățat prea repede să fure prin
intermediul politicii, joburi din
bugetul statului este dovedită mai ales
prin recrudescența spiritului patriotic
al locuitorilor fără rost al acestei
țări...

discutarea lui Eminovici printr-un
proiect național!

... Eminescu, astăzi prin toate
mahalalele și șandramalele societății

atât de erodată de insistența politică
ne face să credem, fără voia noastră,
dar zgândăriți în amorul artei, că
Eminescu este aproape o plăsmuire a
timpului ... Maiorescu l-a ridicat
și Nicolae Iorga l-a dărâmat!

IARĂȘI MEMORII

În anii '60 stăteam cu chirie la casă
particulară, nu aveam wc și apă
curentă decât la colț de stradă (un wc
public-oribil în Piața Mică și o
cișmea peste stradă). Făceam nevoile
la oliță. Cu cârpă arsă mama alunga
mirosul urât din casă.

Când eram mic părinții m-au
abandonat în casă, doar când
mergeam la Grădiniță și Școala
primară, 1-2 clase, mă îmbrăca mama
și mă legăna pe picioare după
masa...să adorm.

Am văzut astăzi filmul cu cursa de
cai de la Nadam din Mongolia, cu cai
rapizi și jokei-copii-fetițe și băieți-
5,6,7 ani!

cât mai ușori să fie pentru cai,
galop pe 23 km!

Fetița de cinci ani, când se spăla pe
față cu apă sau pe mâini, lua întâi apa
în gură și mai apoi o vărsa în mâini și
se uda pe față...

Așa mă spălam și eu!
Toată copilăria mea mi-am dorit să
ajung înalt cât tata și să mă pot spăla
ca el, care își turna apa în căușul
mâinii stângi, cu dreapta,
apoi lăsa cana jos,
își împreuna mâinile
și se spăla pe față...
Așa făcea și mama, și frații mei!

Doamne ce viață și pe mongolii ăștia,
care își îndepărtează copiii după
câțiva ani de la naștere ca să se
descurce singuri...

28. 01.13

*

Masa de scris mă salvează
în acest deceniu preapocaliptic
pentru țara noastră, dar mai ales
pentru aceste timpuri debusolate, de
patru ani, unii, căutând numai puterea,
oricum, având numai interesul
personal în față.

România îmi pare acum ca o barcă
aflată în derivă în apele
oceanului. ...care ocean?

Doar în apele Mării Negre!

Cum, nu le este rușine, să cucerească
prin forță, prostia democrației - legea
parlamentară, puterea să vină și să
spună că vor aduce la același nivel
salariile bugetarilor, cu aprobarea
FMI-ului, când acesta le-a zis

dintotdeauna: majorați oricând
salariile și pensiile, dar cu același
procent majorați taxele și
impozitele...ca acum: taxele se
majorează cu 16 la sută! „...Nici un
om nu înțelege/ Cuiul țeapăn cum să
lege/ Fără funii și curele/ Scândurile
între ele.../ Năzdrăvanul și golanul/ Îl
înfipse cu ciocanul./ Zice unul,
daragul meu,/ Așa cui făceam și eu,/

Poate chiar mai dichisit,/ Însă vezi,
nu m-am gândit! ” (Arghezi,
Cuiul)...Și „năzdrăvanul-golanul”, era
tot oltean!

*

Bolnavii au rămas bolnavi și după
ieșirea din spital; Băsescu se cheamă
boala lor sau dorința absolută de
eliminare a președintelui...Se știe că
în această epocă ultramodernă
dirijarea electoratelor este o bagatelă,
mai ales când și ele sunt formate din
atâția bolnavi, asistați social...

Bolnavul și săracul aparțin aceleiași
comunități și ei vor aparține mereu.
Bogații și săracii se succed continuu,
între generații, chiar în aceeași
generație fiindcă nici norocul nu este
același mereu. Adevărul-realitatea în
cazul aceleiași generații e mai greu de
constatat fiind într-o situație relativă
în care există sintagmele că ban la
ban trage și ce e valabil azi, nu este
valabil mâine...

REFUGIU

În țara asta, refugiarea a fost o stare
de spirit permanentă...

Românii din cele trei Principate
treceau, se refugiau după cum le era
nevoia, nesuportând prezența
străinului. Noi nu cunoaștem decât
două evacuări obligatorii și masive: a
Cadrilaterului și a Basarabiei și
Bucovinei de nord.

Românii din Transilvania se refugiau
în Moldova și Oltenia,
și invers după cum era cazul;
așa se explică unitatea de limbă din
cele trei teritorii...

PĂRINȚII

Aș vrea să se înțeleagă, părinții mei,
nu au trăit o mare tragedie, prin
evacuarea din martie 1944, ci mai
degrabă tăria lor din naștere a fost
pusă la încercare, probând marele
eroism de care au dat dovadă,
căci lipsiți fiind dintr-o dată
de orice posibilitate de trai și de viață,
doar brațele și mintea,
și norocul, fiindu-le parte,

au reușit să-și redea propriei familii
bucuria și fericirea de a trăi mai
departe pe un același pământ străbun,
asigurându-și o elevată continuitate;
și-au continuat atât de frumos viața!

Când mă scol dimineața sau merg la
cavou și le văd fotografiile
simt că nu sunt pierdut și
că a meritat să trăiesc.

Când începutul e bun, sfârșitul e
foarte greu. Valabil mai ales acolo,
unde copiii sunt declarați geniali...

05 02 13

CRIZA ȘI SFÂRȘITUL LUMII

Este o aberație asemănările dintre
criza din 1933 și criza actuală.
Adevărata criză a început în 2000,
când un sistem acceptabil
și acceptat de toată lumea a fost
înlocuit cu un sistem de împrumut,
care să pună mai repede România pe
calea integrării NATO și în UE;
un sistem neindicat pentru noi,
cei, care cincizeci de ani am făcut
altceva decât restul lumii.

În 2001 s-a dat startul în galop
privind mondializarea, globalizarea,
ideea absolută aplicată în timp real
uniform în cele patru direcții
cardinale, și de la Nord, peste Ecuator,
la Polul Sud...
cu o singură restricție: fără comunism!
...chiar dacă mai toate statele și-au
schimbat doar denumirile!

Sfârșitul lumii aparține întemeierii
creștinismului în sensul că totul are
un început și un sfârșit și neavând
treabă cu teoria ciclurilor bazate pe
perceptele Potopului sau
Sodomei și Gomorei.

Când a fost începutul? ne spune
foarte bine Vechiul Testament; ne
spune idealist și material proorocul
Ioan care vede la început Cuvântul!
dând nuanță mai mult spirituală decât
materială întregului sistem.

Când este sfârșitul? Dacă-l cităm pe
Ioan-materialistul- acest sfârșit apare
atunci când se neagă începutul, când
regulile impuse de Tatăl, nu mai sunt
respectate; acest sfârșit vine încet-
este lent-fiindcă trebuie să se producă
pe întreaga față a pământului,
după ce globalizarea se va fi încheiat.
Schimbarea naturii este atât de lentă
în sistemul relativ, al individului,
încât acesta, nu o va observa
niciodată, așa cum nu poate sesiza
mișcarea de rotație a Pământului cu
viteză nebună în sistemul absolut,

solar. Orice schimbare i se va părea
catastrofă, orice realitate trecută,
pozitivă va deveni liman...
paradoxal, nu ?

Reluăm...

Când valorile morale ale
creștinismului nu vor mai fi
respectate !...ar însemna, că vine
sfârșitul pământului. Dar ce sfârșit al
pământului a fost în anul zero, când a
venit pe lume Cristos? Când a apus
un cod al legii și a venit altul?

Rezultă că bază reală nu are nici
Apocalipsa după Ioan. Rezultă că
sfârșitul începutului este o realitate pe
plan filosofic și religios și este o
utopie în planul care încearcă să-i
determine cu precizie distanța între
ele...Reală și valabilă rămâne doar
legea lui Lavoisier: nimic nu se
pierde, nimic nu se câștigă, totul se
transformă!

NEBUNIA PREZENTULUI

Trăim o odisee a timpului prezent, o
nebunie, care se scurge fără rost, ca o
corabie care plutește în derivă
aproape de un țărm pe care nu-l mai

poate atinge, timp al dezordinii
și minciunii...
de cincisprezece ani! (2015)

**SIMFONIA A IX-A.
FILARMONICA DIN
BERLIN LA TOKIO,
OMUL COLECTIV!
...10 000 DE CORIȘTI**

Colosal...Am găsit!
Omul viitorului - omul colectiv

Ode an die Freude -
Ludwig van Beethoven

...
Japonezii au creat
după bomba de la Hiroșima
noua știință, noua artă,
noua viață!
...Artă și Tehnologie;
deviză a mileniului trei.
Arta romano - germană și rusă,
deviză a mileniului doi;
și Arta Renașterii și a Barocului...
Nepotul lui Rameau și
socialismul utopic...

Ode an Die Freude
&
Ludwig van Beethoven
homo ludens, homo faber,

homo sapiens, homo religiosus...

Atât ne dă viața,
trăire și bucurie
...în lacrimi!

*

Da, foarte mult
avem de învățat
încă
mai ales de la ei!
Și câți nu mai sunt
și cât ne-am îndepărtat,
ne-am depravat spiritul
și cât am pierdut,
când în anul 1949
am înființat Noul Folclor
Miliția și Uniunile de Creație,
toate odată!
Iar acum în 2015

nu le putem desființa
nici măcar pe rând.

Să lăsăm omul în creație
ca păsările cerului
să-i zboare gândurile,
păsări ca păsări
și oameni ca păsări!

ORA DE IARNĂ

Ce dacă ziua
este mai scurtă
și noaptea mai lungă...
Omul a inventat
bradul luminat
pentru ca-n jurul lui
el și alții ca el
să cânte...

Chiar dacă totul este alb...
Ce ușor este
când răul a trecut
și binele urmează...

Chiar dacă totul
este alb nelimitat,
și frig,
gerul îngheață,
și lemnul crapă!
...omul a inventat
trecerea dintre ani.

Anul vechi
seară prelungă
și anul nou
dimineață
în alb imaculat;
speranță divină
reluare de viață
în Primăvara
care dezgheață...

Ce ușor este
când răul a trecut
și binele urmează.

Când noaptea
a dispărut
și ziua luminează.

100 DE ANI

*Pentru Simon Peter Kis,
reprezentantul echipei
„Lotru - Voineasa” la
„Lira Litoralului”,
Mangalia 2018*

Copiii români din țara întreagă
Vin astăzi fericiți la Marea Neagră
La Mangalia, unde jocul
și visul veghează...
La o sută de ani, românii țara își
onorează.

*

România în infinit de roșu, galben și
albastru
Răsare și strălucește ca un miraculos
astru,
Și la trecutu-i măreț, și cu aripi,
visează:
- Ce-ar fi dacă astăzi am fi la noi
acasă,
Și la Cernăuți, și la Chișinău,
și la Cetatea Albă...

TIMPURILE NOASTRE...TIMPURI (Poem gnostic)

Arta este un cronicar al timpului
despre om și interiorul său spiritual
despre faptele sale și relația cu
 naturalul,
 mediul înconjurător!
...actul de creație și de transfigurație.

Fotografia nu este operă de artă
poate fi o tehnologie a imaginii
 sau o tehnică statică,
 prin cinematografie
 este cinetică,
 grafică animată,
poate fi o interferență
între văzutele și nevăzutele
care învăluie arta adevărată.

Minimalism înspăimântător
care nu prevestește nimic,
după anul două mii doisprezece
centripeta este mai mare decât
 centrifuga.

Un pas înainte doi pași înapoi,
după anul două mii doisprezece
 frica apucându-te,
 două mii doisprezece
 două mii treisprezece
 două mii paisprezece...

Frica este noua crăiasă
a sistemului determinând
necesitatea neamțului în fruntea
statului.

A lucrurilor nemțești cum ar fi
democrația și guvernarea
pe care nu le mai avem demult!

...Statul
mașină în timp de pace,
mașină în timp de război
mașină în timp de război și pace!
Chiar Ana Karenina, dacă ne place
romanul rus!
Război și Pace sau Frații Karamazov!
atât și nimic mai mult,
minim și nimic cu atât am rămas
din marea cultură a neamului rus.

Trăim să nu murim
și ne este dor de anul
o mie nouă sute șaiszeci și opt;
urâm liberalizarea prețurilor la
materiale
și neliberalizarea manoperei la
prelucrarea lor așa cum ne spune
legea din anul o mie nouă sute
nouăzeci și patru;
apoi desființarea cărților de muncă
în anul două mii patru,
desființarea muncii în colaborare,
și care ne dă frisoane
nemaivăzute pe spate,
aplicarea legii unice a pensiilor
din anul două mii cinci;
o lege, alta nerușinată

creată în anul două mii trei!...
An, care după cei din față
anunță căderea omului
animal și spirit
în dimensiunea sa minimă...

*

Rene Magritte creează oamenii
cu cravată sovietică și giobenuri
și pălării cosmice și bastoane,
creează crima publică
minciuna politică
corectitudinea la fel!
...aer de umflat baloane

*

Puiu Gheorghe Răducan îmi
cere să public
textele „Ya Ya” citându-i
lucrarea literatură de sertar,
Încă, „Dă Dă”
și nu „YaYa să trăiți!”
așa cum a apărut în *Cultura vâlceană*

în anul două mii șaptesprezece!
Nu accept refuzul titlului deja dat
și care asimilează textul banal
de critică a realității publice și
politice
alături de salutul militar obedient
german:
„Ein, zvei, drei...polizei”...
sintagmă mai mult decât grăitoare
pentru vremurile pe care le trăim
și le vom trăi în continuare.

*

Timpul a început să se înșiruie
sacadat
oglundind fața omului tumefiată și
reflectând mersul său înainte,
spre viitor,
și de groază pentru prezent!
Știm de unde venim și unde mergem
suntem falși și inexpressivi
suprarealiști în politică;
ne sunt ochii îndreptați spre
Fata Morgana a orizontului
cu șoldurile pline
și excesul ei de frumusețe
pe plaja...mitică!

Tot înainte și spre neviitor
știindu-se că realitatea se scurge
invers cu curgerea timpului...
un pas înainte
doi înapoi
oceanul negru crește
și oceanul verde al uscatului...scade;

stau lucrurile și nu se mișcă
ne este groază de viitor!...

Adam se îndepărtează de omul biblic
și doarme ca Iacov
visând că nu se mai luptă
cu Domnul Dumnezeuului său,
nu mai șchiopătează,
reneagă trecutul
și trăiește în viitorul
care semnifică nicăieri!...
și își trăiește prezentul în eu

fiind în același timp
și credincios creștin
și ateu...

El nu mai are nici zeu
nici un singur Dumnezeu!
el este chiar mai mult:
e creștin care trăiește
doar în prezent
și în propriul eu.

*

Timpul curge
ceea ce înseamnă că viața-i o vale
se scurge
omul se scoală
se răscoală și plânge;
oamenii nu mai au aripi
nu mai au decât gheare
și se cațără în interiorul piramidei
și se prăvăle în pâlnia Urmuzului
și iasă carne tocată!
...legume iasă

gunoaie și încurcătură de fiare!

Adam se îndepărtează de omul biblic
și doarme ca Iacov
visând că nu se mai luptă
cu Domnul Dumnezeului său veșnic;
Adam a ieșit la pensie
după noua lege aprobată de majoritate
corect politic legea dată
în Parlamentul anului două mii trei
și de toată lumea votată.

Se cramponează
de ceea ce nu are
și-ar vrea patru picioare
numai picioare cu gheare
să fugă înapoi pe drumul
fără pavaj și fără smoală
șleau de țară
și pe unde nimeni
nu mai vrea să moară.

De mult omul a împânzind
Pământul cu autostrăzi
în lung și în lat
numai spre inimă nu le-a îndreptat;
cu trenuri care înving gravitatea
și zboară cu burțile
și roțile lipite de Terra
sclipind și luminând infinita zare
în zi și în noapte
din nord până în sud
intersectând nisipurile
sfidându-le și mângâindu-le
ca pe întinderi sinuoase și fine

și arzânde de pătrunderea sevei
precum spinarea și sânii
și picioarele Evei;
și noi aici
între Carpați și Dunărea albastră
de la Nistru și până la Tisa
producem slăvitul curent electric;
atât de mult curent producem
și gaze la fel
că ne-am ghiftuit bugetul
și nu ne mai trebuie trenuri
și nimeni

nu ne-ntreabă nimic...doar suntem în
UE!

Omuleți suntem...
îl avem Zeu și Dumnezeu pe Gopo!
îi avem zei și dumnezei pe secretarii
de Partid
sfetnici...și meșteri!
pe securiștii moderniști.

Am uitat de Constantin Lucaci
și de Dumitru Covalciuc
trăim în van cu eminesciene sfere
și l-am dat dracului
pe Petrache Poenaru...
cu tehnica lui cu tot
și Politehnica!
pe Henry Coandă
pe Saligny,
visând parcă beți
la atemporalul de astăzi
Spiru Haret...

desființând învățătorii
tâmplarii, cooperatorii
ciobanii și căprarii,
oile și caii,
merele și prunele arjane;
și aducând palmierii și cactușii
și panseluțele
din ce în ce mai multe-aducem
pe stâlpi și pe asfalt le plantăm
vrem pace și o sărbătorim cu flori!

O veselă grădină suntem

în care nu se aud cu fiori
decât acutele-sirene de groază canine
ale smurdurilor, polițiștilor și
piromanilor
asurzitoare și fără rost
de la nimeni către nimeni!
din zori și

*

Adam s-a zăpăcit de mult
și Eva la fel
cu auzul zdrobit de sirene
nu-i mai iese din suflet și coastă
și pe asfalt doarme;
întâi au vrut să aibă în loc de brațe
mâini aripi de vultur...
Au vrut să fie corbi
și au ales sufletul de porumbel
și ochii de vultur.

Aripi slăvite de Moise și David

Apoi cineva le-a pus în ciocuri câte-o
cruce
și vulturii au devenit mai puțin
agresivi,
creștini de cea mai înaltă și dreaptă
credință;
s-au domolit și au devenit
impresioniști
numai impresia în lume contează;
artiști
Sindicaliști;
apoi au devenit ciori
și în loc de yes men
au zis cra cra...

Apoi au devenit Christoși
Adam și Eva pironiți pe cruce
au devenit simbol!
cruce și răscruce,
drum încrucișat.
Beat indecis afumat
ca un curcubeu în infinit arcat;
îngropat în nisipuri
nisipurile timpului
și clepsidră
curs și recurs
nisip în ochi
nisip în dinți
nici vorbă de drum înainte
și numai drum înapoi,
corect politic,
un pas înainte și trei înapoi,
fără război
cu telefon mobil în ureche
și în minte
înainte
cu telefon pe telefon
călcând

Tot înainte!

23 mai 2018
lângă Veneția

COLOANA LUI BRÂNCUȘI

Coloana lumânare a timpului
se topește treptat și fără
să se vadă.

Coloana viață peste viață
arde ca o artifică
cu capul în jos
și doar astăzi
prinzând între brațe soarele
arde cu capul în sus...

Coloană braț al infinitului
Soarele ți-a pus
azi capăt și limită
și joc de artificii...

Coloană cruce a românului
cruce a aromânului
cerurile și câmpiile
sunt limbile și flăcările
nestinse
ale Prometeului...

Coloană, Coloană
astăzi ca nicicând
te văd ca o pipă
din care fumează
Constantin Brâncuși...

ÎN PARC, LA TÂRGU JIU

Pivesc și mă minunez, nu știu
de ce o iubesc, de ce o văd atât
de des!

...această masă și aceste scaune
aduse tocmai din Paris
și așezate în formă solară.

În această minunată așezare
pe mal de Jiu
în chiar parcul de la Târgu Jiu;
Și care pare a fi chiar Cina de Taină,
ba nu, nu a greșit Brâncuși făcând-o
Rotundă, a greșit Leonardo da Vinci
când a pictat-o dreaptă și lungă.

O dreaptă e drumul cel mai scurt
între răsărit și apus
între lumină și întuneric.
Așa a gândit și Moise
când a măsurat cercul
și a zis că-i o sfoară întinsă
care are lungimea
de trei ori lățimea mesei rotunde,
Masă Altar!...
a zis Moise când a construit
poarta de intrare
înspre primul altar al lumii
adică rotundul care conține
și este păzit
de patru capete de taur,

tăriile care cuprind
cerurile și pământul...

Ce să fie oare,
de ce nu mă lasă să plec
și mă ținutuește pe întrebările
pe care mi le pun
despre sensurile acestei Lumi...
Este Cina de Taină a lui Leonardo,
este rotundul din cazanul lui Moise,
sunt cei doisprezece Apostoli la sfat
înainte de răspândirea credinței
în lume?
Sunt cele douăsprezece seminții
ale lui Israel
care înainte de creștinism
au fondat lumea!...ce lume,
și care L-a precedat
cu mii de ani înapoi...pe Iisus?

Pe masa aceasta
în atelierul din Impasse Rosin
a mâncat Constantin Brâncuși.

Avea masă dar nu avea scaune...
Iar creștinii nu stau ciuci...
Avea sfere care stăteau pe masă
așteptând să se înalțe
să aducă căldură din Soare
ca Prometeu!

Și Timpul avea să-i spună
că într-un întreg
distanța dintre Răsărit și Apus
se face cu un pas înainte
și doi înapoi,

timpul trece se duce fără noi;
un pas înainte și tot așa,
din infinitul mic spre infinitul
mare, două părți
și sfera a devenit scaun
și scaunul a devenit clepsidră
a timpului...

Pe un astfel de scaun stă
Gânditorul de la Hamangia
privind...Timpul!

Sparge sferele astea în două
i-a spus Schopenhauer
și oprește timpul pentru oameni
din care cauză întregul s-a
transformat în două emisfere
având fiecare douăsprezece ore...

Ce viziune, ce tăinuire universală,
sfera din clepsidră ascunde o zi!
...douăzeci și patru de ore,
zi provenită din cele două emisfere
noapte și zi...

Și le-a spart Brâncuși în două
și-a văzut că-s de prisos,
că nu folosesc la nimic
și-atunci le-a unit din nou în întreg
doar că le-apus invers
ca să fie scaune,
să materializeze timpul,
douăzeci și patru de ore...

În realitate Brâncuși a făcut scaunul
înaintea mesei fiindcă

nu avea cum să-l aducă pe Iisus
înainte de a-i creea pe cei
care trebuiau să-l vadă!

Simion-Petre Cichirdan

- Data nașterii: 21.02.1951, Rm. Valcea.
- 1962, la 11 ani, începe studiul violoncelului, la Școala de Muzică, cu Leca Morariu, apoi în particular, acasă, cu același profesor, iar după dispariția acestuia, cu Theodor Geantă; în 1962 concertează pe scena Palatului de Cultură, în două solfegii - duo pentru violoncel de G. Dinicu - în dublu cu Titel Andreianu și Constantin Dumitrașcu; violoncel 1 în orchestra simfonică a Școlii de Muzică, dirijată de Teodor Geantă și mai apoi de Eugen Ciorăscu, în 1964.

- 1962-1963 Frecventează Casa Pionierului Râmnicu Vâlcea la cercurile de Aeromodele și Teatru. Recită și cântă în corul de copii; în 1963 merge în Tabăra de la Șanțuri, regiunea Brașov, în cadrul corului de copii al Palatului Pionierilor București (actualul Palat Cotroceni).

- 1963-1970 elev la Liceul « Vasile Roaită » Râmnicu Vâlcea, Secția Sportivă-Athletism.

În perioada școlii generale și liceului studiază în particular desenul cu Emil Ștefănescu (Cercul de desen de la Palatul Culturii), și culoarea, cu Asvadurova și Tatiana Brilanova (la domiciliul lor), Tatiana, fiindu-i și profesoară de desen la liceu.

- 1965 - 1971 „Publică” desene și poezii în revistele manuscris, particulare, realizate de Constantin Poenaru (Poe). La domiciliul acestuia organizează prima ex-

poziție de pictură și desen (1965). C. Popenaru este coleg de școală, apoi ziarist la „Orizontul” Râmnicu Vâlcea, redactor șef adj. la „Dreptul Umanitar”- București, până în 2016, jurist la Curtea Constituțională a României.

- 1965-1970 Perioada de vară, lucrează ca cioplitor de marmură în atelierul de monumente funerarii al lui Ion Oltețeanu din Rm. Vâlcea.
- 1968 Este membru fondator al Cenuclului Liceului „Vasile Roaită”, apoi fondator și președinte al nou-înființatei Societăți literar-artistice a elevilor din jud. Valcea (Poe, fiind primul președinte).
- 1969 Recită poezie proprie la Palatul Culturii, la întrunirea județeană a profesorilor de limba română. „Publică”, în ediție samizdat, volumul „Transfigurari”, Ed. « Sus Arta », poezie suprarealistă.

În vara anului 1969 desenează sub îndrumarea sculptorului Victor Gaga din Timișoara, pregătindu-se pentru examenul de admitere la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu”.

- 1970 Absolvă liceul „Vasile Roaită” cu examen de Bacalaureat.
- 1970-1971 Ucenic în atelierul din Pangrati al sculptorului Constantin Lucaci; ucenic dimineața, iar după-amiaza lucrează desen și modelaj în lut sub îndrumarea acestuia și participă la realizarea unor lucrări ale maestrului executate în procedura modelării în ipsos, metaloplastiei și lustruirii inoxului. Student audient la Institutul de Arte Plastice „N. Grigorescu”, București. În Atelierul lui

Lucaci intră în contact cu lumea literară a Bucureștiului, acesta fiind frecventat de Nichita Stănescu, Constantin Chiriță, Romul Munteanu, Sanda și Romulus Balaban... Maestrul îi asigură dormitul și mâncarea pe toată perioada la vila „Viorica” și Restaurantul „Select”. „Publică” în continuare poezie în revista (samizdat) „Balenele”, a lui C. Poenaru, de această dată în București, alături de Felix Sima, George Achim și C. Poenaru.

- 1971 Examen de admitere la Facultatea de Construcții Timișoara sesiunea de toamnă, secția subingineri. Reușește la proba de scris, dar nu se prezintă la proba de oral (din cauza unui conflict familial).

- 1971-1972 Muncitor necalificat la Secția Producția Secundară TCIND Grup Șantiere Govora, șase luni; Secretar UTC-Probleme de Cultură-TCIND.

- 1972-1977 Urmează cursurile de ingineri ale Facultății de Tehnologia Construcțiilor de Mașini din cadrul Institutului Politehnic București (Anul I și II la I.P.Timișoara). 1976-1977 se specializează în programarea Asistată a Mașinilor cu Comandă Numerică, la I.M.G. București în Grupa de Programare Asistată condusă de inginerul Tiu Dumitru: limbaj APT-RCW (Franța); Tiu Dumitru îi devine al treilea model creativ, în viață, după Modest Cichirdan (1940-2020) (frate, dirijorul Filarmonicilor din Botoșani și Craiova) și Constantin Lucaci. Diplomă de Stat, notată cu 10, în domeniul tehnolo-

logiei numerice asistată de calculator, programare în APT-RCW.

- 1977-1980 Inginer tehnolog-proiectant în cadrul Întreprinderii de Avioane Craiova. Introduce în aeronautică procesorul APT RCW (Franța) pe calculatorul de la INCREST București, prin similitudine, reușind apoi să implementeze procesorul ADAPT (SUA). Realizează primele produse în procedură asistată pe mașinile de frezat cu comandă numerică din INCREST și de la Fabrica 444, de Avioane, din Craiova. În 1978 face a doua specializare: Coordonatori Programare Mașini Unelte cu Comandă Numerică la IMUA București. Îi apar primele lucrări de sculptură cibernetică, în care cumulează cele trei funcții: concepție, programare, tehnologie pe mașini de frezat cu comandă numerică, lucrări pe care le concepe sub forma unor teste tehnologice de fabricație a suprafețelor spațiale a pieselor de avion. Crează procesoare și post-procesoare (*Sfera, Fagure, Cum vă place, C'e una meravigliosa sistema*) în limbajele FORTRAN și ADAPT, denumite, în licență proprie, „Miniprocesoare-Post-procesoare”, și prezentate ulterior la sesiunile naționale de comunicări științifice în domeniul informaticii aplicate: Sibiu-1982, Brașov-1983 și Cluj-Napoca-1986.
- 1979 Profesor de Tehnologie la Școala de Maiștri, seral - curs intensiv, Electroputere Craiova.
- 1980-1981 Decembrie-ianuarie-februarie, inginer proiectant la CCSITMFS Bu-

curești, Filiala Vâlcea, după demisia de la Avioane Craiova.

- 1981-1991 Șef grupă programatori Comandă Numerică, șef de protocol, șef Oficiu de Calcul, șef Atelier Proiectare Asistată toate serviciile înființate (1981-1982) din inițiativă și prin efort propriu; șef Atelier Proiectare Tehnologică-Tehnolog șef, Inginer Șef-Pregătirea Fabricației, director interimar (1991).
- 1982 Debutază la sesiunile naționale de comunicări științifice și se dedică activității de inventică.
- 1983-1984 Profesor cu ora la Școala nr.4 din Râmnicu Vâlcea
- 1983 Este primit, la cerere, în PCR, dar nu ocupă nici o funcție politică, nici măcar de membru în Biroul Organizației de Bază-Proiectare până la desființarea PCR și înființarea FSN. Participă la alegerile pentru Senat din partea Partidului Tinerilor Revoluționari din Sfântul Gheorghe (1992), iar în 1996, atras în PAC, candidează pentru Consiliul Local din partea acestui partid. Se autosuspendă după fuziunea cu PNL, neintrând în Consiliul Județean.
- 1986 Două premii naționale la Cluj-Napoca și București, pentru lucrările: „Sculptura cibernetică” și „Metode de proiectare asistată și prelucrare pe mașini cu comandă numerică” (Sesiunea Națională de Comunicări Tehnico - Științifice în domeniul Informaticii - Secțiunea Inteligență Artificială, Cluj Napoca, 27-28 noiembrie 1986), respectiv, pentru „Cercetare științifică tehnologică” (CC-UTC Bucu-

rești, 1986). După această dată, revista Flacăra și cele editate de Agerpres, internaționale: „Roumanien Today”, „Heute” etc, Radioul central, publică materiale, interviuri, despre activitatea sa în domeniul producției industriale și al creației artistice.

- 1989 Schimbă destinația sumei de 2 000 000 lei, prime, pentru activitatea de inventică, donând-o Revoluției Române.

- Lucrează sculptură - în lemn, după amiaza, în boxa locuinței, reprezentând tineri schilodiți la Revoluție.

- 1990 Membru Fondator al Societății Inventatorilor din România și debutează ca publicist la ziarele „7 Zile”, „Experiment”, „Alternativa”, apărând în continuare în diverse alte publicații. Se remarcă prin articolele „Sculptura și Calculatorul” și „Impas OPM” (« 7 Zile », februarie 1990) în care sugerează obligativitatea unui nou mod de organizare a producției și a muncii.

- Înființează în mai 1990 conf. Legii 54/1990 Interprinderea Mică INTOL Rm. Vâlcea având ca obiect de activitate proiectarea asistată de calculator.

- Expoziție de sculptură la vila de protocol, din Bujoreni Râmnicu Vâlcea, cu ocazia înființării „Centrului internațional de studii muzicale” condus de fizicianul Dorel Constantinescu și avându-i directori onorifici pe Modest Cichirdan și Luciano Lanfranchi.

- Delegat la Paris (iunie) și Frankfurt am Main (septembrie) din partea fabricii unde lucrează - Hervil Râmnicu Vâlcea.

Spre Paris zboară în același compartiment de avion cu elita intelectualității românești din București, protejată fiind față de atacurile din timpul Mineriadei din iunie 1990.

- 1992 Director tehnic la SC Filmar SRL Râmnicu Vâlcea, unde crează o unitate de producție de mecanică fină și contribuie la înființarea postului TV „Vâlcea Unu” (dându-i și numele) cu care a colaborat până în 2018.

- Devine expert tehnic judiciar în Tehnologia Construcțiilor de Mașini.

- 1993 Înființează, după Legea 31, SC INTOL SRL, cu același profil ca al Intreprinderii Mici, în plus: expertize tehnice, inventică și producție artistică, și care cuprinde Editura Intol-Press, fiind asociat unic, și în care funcționează și astăzi.

- Membru al Societații Ziariștilor, Asociației Ziariștilor din Romania și al International Organization of Journalists.

- Deține mai multe licențe proprii în semaforizarea mobilă, după ce în 1994 a câștigat o licitație internațională pentru reabilitarea podului de la Barajul Hidrocentralei Râmnicu Vâlcea, de pe Olt. Contractează întreaga activitate de semaforizare în lucrările de reabilitare a DN 7 a firmei FAT-Roma. Trei premii consecutive în Topul anual al firmelor-membre ale Camerei de Comerț și Industrie Vâlcea; produce piese auto, instalații de semaforizare, bărci cu pedale, schele metalice; avizează la nivel național programele de trafic în reabilitarea

drumurilor naționale, zonele semaforizate - drum în lucru. Expertizează tehnic-judiciar în domeniul Tehnologiilor Construcțiilor de Mașini. Semaforizează orașul Petroșani, aplicând mai multe licențe proprii, înscrise la OSIM; semaforizează două intersecții din orașul Râmnicu Vâlcea, înainte de Eclipsă (1998), aplicând principiile: *fabricat pentru prima dată în România*, executarea lucrărilor de infrastructură fără oprirea circulației rutiere, interschimbabilitatea cablajului electric, construcția modulară. Participă cu expozate „made fabricat în România” la trei expoziții internaționale: Voineasa, Căciulata, Bistrița Năsăud (1995-1997). Expoziții de inventică la Hervex - Căciulata, 2009-2011.

- 1998 Expoziție personală de sculptură la Muzeul Județean Vâlcea.
- 1999 Câștigă concursul (AFDPR filiala Vâlcea) inițiat în vederea conceperii și execuției monumentului închinat „Foștilor Detinuți Politici” (marmură și bronz) pe care îl termină în 2004 (a avut trei Certificate de Urbanism, trei locații), iar în 2009 acesta a fost montat și dezvelit la Ocnița, orașul Oc. Mari, din inițiativa și responsabilitatea primăriei din localitate (loc unde a funcționat celebra închisoare, care s-a scufundat în anii '65). În 2005 - realizează restaurarea monumentului închinat eroilor din primul război mondial din comuna Pietrari, județul Vâlcea (refăcând și montând, din aluminiu, vulturul dispărut-original din teracotă).

- 2000 Infarct miocardic; implementarea de stenduri pe aortele inimii la Spitalul „Pădurea verde” din Timișoara; interdicție activitate; pensionat pe caz de boală. Constată cu stupeoare, că în cartea de muncă, între 1993 și 2000, i s-a scris în dreptul funcției, « patron » și nu director!

- 2002, 2003 Expoziții personale sculptură, pictură în Craiova (Sala Radio), Râmnicu Vâlcea (Muzeul Județean), Târgu Jiu (Muzeul Județean și Sala UAP), Cluj Napoca (Muzeul Național de Artă și Sala „Polul Culturii” - Librăria Eminescu...

- 2003 Publicist la cotidianul „Info Puls” și „Publicitatea 1” Rm. Valcea; din 2004, și redactor la Info Puls. Membru al Forumului Cultural al Râmnicului, Consiliul Director, prin cedarea și oferirea locului de către Constantin Zorlescu, care s-a retras.

- 2004 Inițiază împreună cu Dragoș Comănescu, revista electronică „Global Art Fusion-Interferența Artelor”, cu adresa www.globalartfusion.com.

- 2005 Publică, la Editura „Almarom”, cartea „Zorlescu” (în colaborare cu Mihai Sporiș).

- 2006 Redactor-șef la Revista de cultură „Povestea Vorbei” a Societății Culturale „Anton Pann”. Director adjunct la revista culturală „Forum V” (primul număr, după care demisionează). Împreună cu Gh Dumitrașcu editează și tipărește Revista „Forum 5 (6,7,8,9, 10), anuală, și revista „Seniorii”, bianuală, din 2008.

- Înființează Asociația Ecologică a Oa-

menilor de Știință și Artă „Ecostar 21”, care are ca obiectiv produsul, creația artistică și tehnologică în spirit ecologic, în secolul 21, sprijinirea artiștilor independenți prin atragerea de fonduri publice conf. Legii 186 din 2003.

- 2008 Director, fondator, publicația lunară „CULTURA vâlceană”.

-Tipărește volumele de poezie „Transfigurări”, „Caietul Gri”, „Carmine”.

Este numit vicepreședinte la Forumul Cultural al Râmnicului și vicepreședinte la Societatea Culturală Anton Pann, conducând « Cenaclul Artelor » din cadrul acestei Societăți.

Este membru al noii Uniunii a Zia-riștilor Profesioniști din România, cu atestat internațional.

- 2009 Ianuarie, își depune candidatura pentru Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Craiova, când i se comunică, din start că ar fi mai nimerit pentru Uniunea Artiștilor Plastici... I se reține, totuși, dosarul.

- 2011 Tipărește volumele de proză „Oglinda” - roman open, „Secolul XXI. Un cetățean între milenii” - roman publicistic; volumul de poezie „Poezia, stare de veghe” și volumele: „Interferența Artelor. Critice. Arta plastică”, „Interferența Artelor. Critice. Literatură”, „Interferența Artelor. Critice. Muzică”, toate, Editura Intol-Press!

- 2012 Creează și conduce revista on line, cotidian cultural, „Cultura Ars Mundi” continuatoarea Global Art Fusion - Interferența Artelor.

- 2013 Publică on line romanele « Napoleon Bonaparte și Apocalipsa secolului XXI », « Spiritul 21 și aforismele lui Brâncuși » și volumul de poezii « Odiseea Sărutului » pe revista on line « Cultura Ars Mundi ». Le tipărește în 2014.

Publică la *cotidianul.ro*.

- 2015 Publică « Vulturul de la Pietrari » Editura Intol Press și « Interviuul Anului. Arhim. Veniamin Micle la 75 de ani », Editura Praxis și Editura Intol Press.
- 2016 Premiul UZPR-2016 pentru « Revistele de cultură ale Râmnicului »

Publică împreună cu Arhim. Veniamin Micle « Tiparul bisericesc la români », Ed. Praxis, Râmnicu Vâlcea, 2016. Lansează cartea la Cernăuți - Ucraina, noiembrie 2016 - Centrul Bucovinean de Artă pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Românești Cernăuți.

Conduce Cenaclul « Interferența Artelor 21 » al Liceului « Constantin Brâncoveanu » din Horezu.

- 2017 Aprilie 02, citește poemul « Doamne al tău valah și ...basarab » din volumul « Poezia stare de veghe », Ed. Intol Press, 2011, pe scena Palatului Academic din Cernăuți în spectacolul de comemorare a victimilor de la Fântâna Albă.

- 21 noiembrie, primește trofeul « Omul anului 2017 » în cadrul galei « Zilele Culturii Tradiționale Românești la Cernăuți »

- 2018 Câștigă Trofeul „Lira Litoralului” - secțiunea grafică și caricatură și îl recâștigă în 2019 și 2021.

- 2020 Câștigă Trofeul „Brâncoveniana” pentru poezie, Potlogi, septembrie.
- 2021 Publică romanul *Orașul de carton*
- 2022 Publică romanul *Raiul este aici pe pământ* în două volume
- 2025 Publică *Raiul după Cain și Raiul după Christos*, două volume *one man show*.
- De-a lungul carierei este autorul a peste o sută de invenții, inovații și produse noi - unicate.
- Casătorit cu Tina Cichirdan, având doi copii: Simona și Bogdan.

CUPRINS

„PREZENTUL NETREBNIC” DE
LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI
XX ... CÂND S-A FABRICAT
MODERNISMUL / 7

*

BASARABIA, VALAHIA / 27

*

CU LECA MORARIU ÎN
MORMÂNT...
POEMUL LUI LECA! / 33

*

Centenarul mării Uniri
1918
(Fantezie poetică) / 55

*

VASILE GAVRILESCU: „STAREA
DE FAPT-POESIS” / 63

*

CITESC „IUBIREA MEA, FLOARE
NOMADĂ”
DE VASILE GAVRILESCU
(Poem - Totem) / 82

*

CARMINE ȘI AURUL NEGRU DIN
CERUL GURII DE CÂINE / 87

*

DUMNEZEULE!... CE A FOST
ASTA? / 95

*

JUSTIȚIA ȘI PROSTIA / 101

*

CAPITALISM, DUPĂ COMUNISM?
(poemul lui Azazel) / 101

*

APROAPE HAIKUURI / 106

*

POEMUL, HOLOCAUSTUL
CÂINILOR! / 107

*

POEM / 109

*

POPOR NETREBNIC / 110

*

DIN NOU MÂINILE TALE SUNT
PÂNZE DE CORĂBII / 114

*

DIN NOU
DESPRE IUBIREA
CARE-I UN FĂCUT... / 114

*

1918 / 115

*

NOAPTEA VISURILOR MELE
/ 125

*

A DISPĂRUT CAPELA / 136

*

CODA LA „ĂȘTIA” DAR ȘI LA
CARTEA LUI ELIAN / 137

*

SAU „ĂȘTIA”, LUPI, NUMIȚI
PAZNICI LA OI / 137

*

GEORGE NINA ELIAN:
„LUMEA CA SINGURĂTATE”
/ 138

*

PRIVIREA, OCHIUL ȘI LINIA,
MÂNA, LA ÎNCEPUTUL LUMII.
UN MODEL ICONIC AL VIETȚII,
AL MORȚII VĂZUTE! / 148

*

MOȘ CRĂCIUNUL ROMÂNILOR -
NICOLAE PRIMUL PREȘEDINTE!
/ 153

*

MILIARDARII DE
LA BALC / 153

*

CRIZA MONDIALĂ / 159

*

IARĂȘI MEMORII / 161

*

REFUGIU / 164

*

PĂRINȚII / 164

*

CRIZA ȘI SFÂRȘITUL LUMII
/ 165

*

NEBUNIA PREZENTULUI
/ 167

*

SIMFONIA A IX-A.
FILARMONICA DIN BERLIN
LA TOKIO,
OMUL COLECTIV!
...10 000 DE CORIȘTI / 168

*

ORA DE IARNĂ / 170

*

100 DE ANI / 171

*

TIMPURILE NOASTRE...TIMPURI
(Poem gnostic) / 172

*

COLOANA
LUI BRÂNCUȘI / 181

*

ÎN PARC,
LA TÂRGU JIU / 182

*

